

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Οκτώβριος 1990

Εκτακτη έκδοση
του περιοδικού
«αντιτετράδια
της εκπαίδευσης»

Αποτίμηση
Εκτιμήσεις
Συμπεράσματα
της πρόσφατης
ΑΠΕΡΓΙΑΣ
ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Αντί Προλόγου

Επειδή

- Τα γραπτά μένουν,
- μας χρειάζεται η συλλογική κρίση,
- ζήσαμε τα γεγονότα,
- δε βλέπουμε τα «όργανα» να λειτουργούν παραγωγικά, πυρετώδεια και μεθοδικά,
- άλλοι απεργάζονται διαστροφές του νου και λευκές σελίδες ιστορίας,
- το παρελθόν μπορεί να γίνει οδηγός του μέλλοντος,
- και το μέλλον αντλεί υλικά από το παρελθόν,
- η τυποεκδοτική παραγωγή τυποποιείται επικίνδυνα και προπαγανδίζει ασύστολα...

Επειδή, ακόμα, κατανοούμε — όσο γίνεται — τις αναγκαιότητες και τις προτεραιότητες, αποφασίσαμε να εκδόσουμε αυτό εδώ το τεύχος, που αναφέρεται στην απεργία.

Το υλικό ήταν αρκετό· αναγκαστήκαμε να επιλέξουμε. Σίγουρα «ξεχάσαμε» ορισμένα στοιχεία που για αρκετούς φίλους θα είναι σημαντικά. Δεν θα είχαμε αντίρρηση να συνεργαστούμε για τα περαιτέρω. Σ' αυτό το τεύχος βοήθησε ένα τμήμα της Συντακτικής Επιτροπής των **αντιτετραδίων της εκπαίδευσης**, αρκετοί άλλοι συνάδελφοι και φίλοι.

Αναγκαστήκαμε να συμπεριλάβουμε και αρκετά κείμενα που είχαν δημοσιευτεί σε περιοδικά και εφημερίδες, δημιουργώντας έτσι ένα είδος αρχείου. Η πρώτη μας σκέψη (στα τέλη Ιουλίου 1990) ήταν η έκδοση ενός βιβλίου για την απεργία· κάτι οι οικονομικές αδυναμίες, κάτι ο χρόνος που πίεζε, μας υποχρέωσαν να τυπώσουμε τα «τετράδια της απεργίας» με τη μορφή του περιοδικού που έχετε στα χέρια σας. Ελπίζουμε ότι θα είναι ένα χρήσιμο όπλο, για τον κάθε συνάδελφο που θέλει να μελετήσει στοιχειωδώς την απεργία, αλλά και να συγκρίνει τα δικά του συμπεράσματα με όσα περιγράφονται στις παρακάτω σελίδες.

Στην έκδοση αυτή συνεργάστηκαν οι:

Χρυσάνθη Αθανασίου
Γιώργος Καββαδίας
Χρήστος Κατσικας
Έλλη Μήτση
Ρίτα Ντάβαρη
Γιώργος Ξυλούρης
Μαρίνα Παντελέων
Θανάσης Τσιριγώτης
Αγγελική Φατούρου

Του «Κην», από την «Ελευθεροτυπία»

τετράδια της απεργίας

έκτακτη έκδοση
του περιοδικού
«αντιτετράδια
της εκπαίδευσης»

ΕΚΤΑΚΤΗ ΕΚΔΟΣΗ
Σεπτέμβριος
Οκτώβριος 1990

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

(σημειώσεις πάνω στην απεργία
των καθηγητών)

«Ρώτησαν τους καθηγητές τί σήμαινε γι' αυτούς η απεργία τους. Αυτοί, αντί γι' άλλη απάντηση, ξανάκαναν απεργία»

Το πρωί της 16ης Ιουλίου είχε, φαινομενικά, την τυπικότητα ενός καλοκαιρινού ελληνικού πρωινού. Και όμως...

Ήσαν αρκετοί εκείνοι που είχαν ξενουχτήσει, επενδύοντας σ' αυτό, φοβούμενοι γι' αυτό, αναλογιζόμενοι και εργαζόμενοι γι' αυτό.

• Το πρωί της 16ης Ιουλίου, πρώτη μέρα των γενικών εξετάσεων, ο χρόνος ήταν πλέον συμπυκνωμένος και η ατμόσφαιρα μύριζε μπαρούτι. Περίπου δυο μήνες πριν, είχαν προηγηθεί ανακοινώσεις, χαρτοπόλεμος, πόλεμος λάσπης, πόλεμος χαρακωμάτων. Λίγο - πολύ όλοι είχαν τακτοποιηθεί στις θέσεις τους: κάθε κοινωνική πολιτική και συνδικαλιστική ομάδα είχε πάρει τις αποστάσεις της και είχε ανάλογα ταλαντευθεί.

Ορισμένοι από το βράδυ της 15ης θεώρησαν ότι η «μάχη» κρίθηκε πριν καλά - καλά αρχίσει...

Το να αποτιμήσεις ένα γεγονός λίαν πρόσφατο, το οποίο μάλιστα τόχεις ζήσει ο ίδιος, έντονα και βιωματικά ή έστω έμμεσα και ξώφαλτσά, είναι κομμάτι δύσκολο. Η κρίση περιορίζεται από το πέλημα της σκοπιμότητας, η μνήμη είναι φορτισμένη έντονα από το συναίσθημα, χρειάζεται να αποικοδομήσεις ένα ολόκληρο σκηνικό και να το ξαναχτίσεις. Παρ' όλα αυτά, οι πρώτες μαρτυρίες, που δεν έχουν επηρεαστεί από την ψυχρότητα που προσφέρει ο χρόνος, έχουν τη δική τους ξεχωριστή σημασία.

Ας αναφερθούμε σε σημεία, μύθους και πραγματικά γεγονότα, με την σημείωση πως «ο καθείς και τα όπλα του».

Είναι καλοδεχούμενη, όχι από εκδοτική συμβατικότητα, αλλά από την ανάγκη της αγωνιστικής σύνθεσης, κάθε άποψη για την απεργία.

Το χρονικό μιας προαναγγελθείσης απεργίας

Στον εκπαιδευτικό κόσμο, αλλά και σ' ευρύτερα τμήματα εργαζόμενων και νεολαίας έχει καλλιεργηθεί μια λαθεμένη άποψη για την απεργία. Νομίζουν πολλοί, πως δόθηκε ένας μακρόχρονος παρατεταμένος αγώνας και ηττήθηκε: εξ αυτού προκύπτει η άποψη για το μάταιο της συλλογικής δράσης, αντίδρασης, αντίστασης.

«Εδώ νικήθηκε κοτζάμ απεργία, τι να σου κάνουν μικροί κλάδοι, ή μικροί σ' έκταση αγώνες;» Λάθος: σοβαρό λάθος.

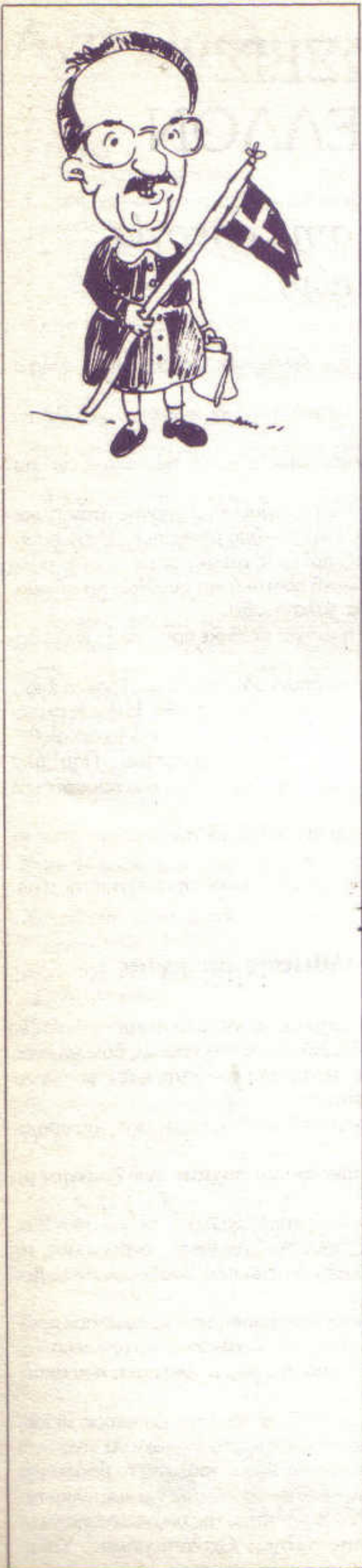
Η κινητοποίηση του Ιουνίου - Ιουλίου λύγισε πριν ακόμα αρχίσει ενώ ξεκίνησε με καλές προδιαγραφές.

Πιο συγκεκριμένα, αντιπαρήλθε από το Μάη τις δικαστικές διώξεις, την κρατική βία, την ιδεολογική απομόνωση, τις ψυχολογικές πιέσεις, τους παιδαγωγικούς εκβιασμούς, τη σχετική οικονομική αφαίμαξη: αλλά αυτά ήσαν αψιμαχίες, διαξιφισμοί, αναγνωριστικές βολές.

Στο βαθμό που είχε επιλεγεί η απεργία στις εξετάσεις σαν μορφή πάλης, οφείλαμε πρώτον, να προετοιμαστούμε όχι μόνο πολιτικά αλλά ψυχολογικά - ιδεολογικά και οργανωτικοτεχνικά, και δεύτερον, να ορίσουμε το «χρονικό ορίζοντα» της μάχης (έκφραση που ακούστηκε στην Κεντρική Απεργ. Επιτροπή).

Αντ' αυτού, η σύγκρουση επικεντρώθηκε στο δίωρο 6-8 το πρωί της Δευτέρας 16 Ιουλίου, και μάλιστα όχι στην πολιτική αντιμετώπιση, αλλά κυρίως στο ότι «δεν θα γίνουν οι εξετάσεις». Μάλιστα, ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ φρόντισε με δηλώσεις του, από το βράδυ της Κυριακής, να ελαχιστοποιήσει την περιφρούρηση των κέντρων, μιλώντας για «ειρηνική περιφρούρηση», πράγμα που μεταφράστηκε από τους συνδικαλιστές της υπονόμευσης σε αγωνιστική αποχή από κάθε μέτρο που θα διασάλευε την «τάξη». (Όχι αντιρρήσεις - Υπάρχουν εκατοντάδες μαρτυρίες).

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, αλλά και ειδικά με δηλώσεις τους οι Μπαλωμένος - Δούκας υποστήριξαν ότι οι εξετάσεις δεν θα γίνουν, χωρίς όμως να παίρνουν και ένα μέτρο γι' αυτόν τον σκοπό.

Έγραφαν λοιπόν στις 10 Ιουλίου (Ενημερωτικό 19):

«Η ΟΛΜΕ και μετά την άκαρπη συνάντηση με τον Πρωθυπουργό εκτιμά, ότι αυτός δεν είναι ο τελευταίος λόγος της κυβέρνησης και πιστεύει ότι η λύση θα δοθεί μέσα από ουσιαστικό διάλογο. Όλες οι ενδείξεις δείχνουν ότι η κυβέρνηση συντηρεί ακόμα τις ελπίδες της να διενεργήσει «εξετάσεις» με απεργοσπαστικούς μηχανισμούς. Ο κλάδος μας, όμως, δε θα επιτρέψει να γίνουν εξετάσεις με αμφισβητούμενη εγκυρότητα. Οι εξετάσεις δεν μπορεί παρά να γίνουν μόνο από τους καθηγητές, το συντομότερο δυνατόν, με ουσιαστικό διάλογο και υλοποίηση των αιτημάτων μας».

Η γραμμή του διαλόγου, λοιπόν, ήταν βασικός άξονας, ενώ το πρωί της Δευτέρας η απεργία φαινόταν ότι τελείωσε, πριν καλά - καλά αρχίσει. Στην ουσία, το παιχνίδι είχε παιχτεί από την Παρασκευή 13 Ιουλίου, με την αναχώρηση και φανερό αποστράτευση του χώρου του Συνασπισμού. Η ΔΑΚΕ είχε ήδη προ καιρού διαχωρίσει τη θέση της και η μισή ΠΑΣΚ «ήθελε, αλλά δεν μπορούσε»...

Για ποιά, λοιπόν, ήττα μιλάμε, όταν οι καθηγητές δέχτηκαν να επικεντρωθεί η απεργία σ' ένα μόνο χτύπημα;

Οι δυνάμεις που ήσαν σε θέση να προσδιορίσουν την έκταση και το βάθος της ρήξης βρέθηκαν ανέτοιμες πολιτικά και ανήμπορες οργανωτικά να περιφρουρήσουν την απεργία. Η ρήξη με το σύνολο της κρατικής μηχανής αποδείχτηκε πως χρειάζεται ένα ισχυρό κίνημα, γερά διακλαδωμένο, με κοινωνικές συμμαχίες και πολιτικές πλάτες.

Θα μπορούσε να σημειώσει κανείς, ότι η σπουδαιότητα της φράσης «ο αγώνας της ανθρωπότητας είναι αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη» έχει και για την απεργία εξαιρετική σημασία. Σήμερα πολλοί έγιναν αμνήμονες, άλλοι επιλήσμονες και λίγοι επιμένουν να θεωρούν πως το σβήσιμο του παρελθόντος σημαίνει στην ουσία σβήσιμο του μέλλοντος.

Από το 1988 είναι γνωστή η στάση της «επίσημης» αριστεράς στο θέμα των εξετάσεων ή διαφορετικά η επιμονή τους να μην θιχθούν τα ιερά και όσια της αστικής εκπαίδευσης. Πρόκειται για ένα στερητικό σύνδρομο που κατατρέχει ανθρώπους που δεν κατόρθωσαν να σπουδάσουν ή αντιμετωπίζουν με δέος τη γνώση; Μάλλον όχι. Πρόκειται για ένα κοινοβουλευτικό κρετινισμό που φτάνει —αν φτάνει— στα όρια αντοχής του συστήματος και —σαν το μπαλάκι που προσκρούει σε τοίχο— μετά γυρίζει πίσω. Έτσι και φέτος. Ο Συνασπισμός, η Αυγή, ο Ριζοσπάστης και τα κόμματα που στεγάζονται σ' αυτόν το σχηματισμό, κεντρικά, πολιτικά και προκλητικά στράφηκαν ενάντια στην κινητοποίηση με τους εξής τρόπους: α) με την ανοιχτή ή καλυμμένη διαβολή, β) με τις παρασκηνιακές επαφές με το κυβερνητικό κόμμα, γ) με την ενεργοποίηση και κάλυψη της ΑΣΓΜΕ, και δ) με την υπονόμηση από τα μέσα, στρατεύοντας σ' αυτόν τον «αγώνα» αναρριχώμενους συνδικαλιστές, ασπόνδυλους ρήτορες και καλοπροαίρετους πλην αδύναμους ανθρώπους.

Μεσούσης της απεργίας ο γραμματέας του Συνασπισμού Λ. Κύρκος, αυτός ο πολύγλωσσος τυχοδιώκτης, που χαίρει πολιτικής ασυλίας από όλα τα καθαρόαιμα αστικά έντυπα, δήλωνε (Ριζοσπάστης 3.7.90):

«Τα συνδικάτα πρέπει να σκεφθούν. Αφ' ης στιγμής οι τεχνολογικές προϋποθέσεις έχουν τελείως μεταβληθεί, το να δίνει κανείς μάχες αμυντικές δεν βοηθά σε τίποτα απολύτως. Και κατά τούτο, εγώ υιοθετώ πολλά από τα συνθήματα και από τη μαχητική διάθεση των συνδικάτων, προειδοποιώ όμως ότι θα 'πρεπε πολύ ουσιαστικότερα και όχι με ένα αντανακλαστικό πλήρους απόρριψης, να σκεφθεί κανένας, στις καινούργιες συνθήκες, τι θα κάναμε εμείς, αν είμασταν, για παράδειγμα, κυβέρνηση...».

Λίγο αργότερα ο προαναφερόμενος, στη συνάντηση που είχε με τη διοίκηση του Εργ. Κέντρου Θεσ/νίκης έλεγε ανερευθρίαστα (Νέα, 6.7):

«Θα πρέπει οι απεργιακοί αγώνες να συναντώνται με την κοινωνία. Η κοινωνία να τους καταλαβαίνει και να τους παρακολουθεί. Γιατί αν η κοινωνία γυρίσει την πλάτη της σ' αυτούς, οι εργαζόμενοι θα βρεθούν σε πολύ δύσκολη θέση».

Προσέξτε! Οι απεργιακοί αγώνες είναι χωροχρονικά και ταξικά προσδιορισμένοι, σ' αντίθεση με το ουδέτερο στοιχείο της «κοινωνίας». Τι σημαίνει, «η κοινωνία» να τους «παρακολουθεί»; Είναι ή δεν είναι άμεση παρότρυνση για παροπλισμό του συνόλου, σχεδόν των απεργιακών αγώνων, που το στατικό μέγεθος «κοινωνία» απλά τους παρακολουθεί; Η εφημερίδα του Κύρκου εν τω μεταξύ είχε ταχθεί, μήνες πριν, υπέρ της Ιδιωτικής Εκπαίδευσης. Τόση προοδευτικότητα! (βλ. «αντιτετράδια», τεύχος 8).

Λίγο πριν την κινητοποίηση, ο γραμματέας του ΚΚΕ, Γ. Φαράκος, ακολουθώντας το δρόμο της Α. Παπαρήγα το 1988, έβλεπε την κινητοποίηση άκαρπη και άστοχη, ενώ αργότερα —σε ολομέλεια καθηγητών του ΚΚΕ— υπογράμμιζε ότι δικαιώθηκε. Συγκεκριμένα:

Συστηματικά μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη η κινητοποίηση ή θαβόταν ή παρουσιαζόταν σαν αντίθεση των καθηγητών με γονείς και μαθητές. Η καλλιέργεια αυτής της μικροαστικής και αντιαπεργιακής γραφής έφτασε στο αποκορύφωμά της με τα τρομοκρατικά πρωτοσέλιδα οκτάσχηλα λίγο πριν τη σύγκρουση.

Μια μέρα μετά την 16η, την ώρα που συνεχίζονταν η κινητοποίηση, γράφτηκε στο Ριζοσπάστη «υπάρχει η ταλαιπωρία των χιλιάδων μαθητών».

Τι σημαίνει αυτό; Ανοιχτή «φιλική» καταγγελία από κάποιους που όχι μόνο δεν πίστεψαν σ' αυτήν την κινητοποίηση, αλλά την πρόσβαλαν βάνουσα. 2η μέρα της απεργίας και πριν αποφασίσουν οι ΓΣ για το τι θα κάνουν οι καθηγητές, ο Κ. Κιμπούροπουλος διδάσκει παρακαλώ το «ευ ζην». Το «ευ πράττειν και γράφειν», ποιος θα το διδάξει;

Την Κυριακή 15.7.90 ο Κυριακάτικος Ριζοσπάστης ακολουθεί τη γραμμή της ίσης απόστασης από ΥΠΕΠΘ - ΟΛΜΕ, που σημαίνει γραμμή ανοιχτής υπονόμευσης της απεργίας.

Δημοσιεύει τις προτάσεις της ΑΣΜΕ, στις οποίες ο Κοντογιαννόπουλος «βγαίνει λάδι» και, για να μην υπάρχει καμιά αμφισβήτηση, σε πλαίσιο τοποθετεί την πρόταση των συνδικαλιστών του ΣΥΝ, στη ΓΣ των προέδρων την Παρασκευή το βράδυ:

«Η πρόταση των συνδικαλιστών του ΣΥΝ»

«Η πρόταση των συνδικαλιστών που ανήκουν στο Συνασπισμό, που είχε εγκριθεί σε ορισμένες γενικές συνελεύσεις ΕΛΜΕ και έγινε και στην προχθεσινή γενική συνέλευση των προέδρων είναι: Να υπάρξει λύση με συμβιβαστική συμφωνία, στα πλαίσια των προτάσεων της ΑΣΓΜΕ. Οι προτάσεις αυτές είναι γνωστές. Οι παρατάξεις που δεν τις υιοθέτησαν αναλαμβάνουν σοβαρές ευθύνες».

Πρόκειται στην ουσία για πρόταση του Θ. Καλογήρου, προέδρου της Α' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής (συγκρατήστε το όνομα, θα χρειαστεί αργότερα), η οποία καλούσε το ΔΣ της ΟΛΜΕ να διαπραγματευτεί με τον υπουργό, με το πιστόλι στον κρόταφο. Η πρόταση απορρίφτηκε σαν εμπαικτική. Ο Ριζοσπάστης νίπτει τας χείρες του: αυτό σημαίνει «υπεράσπιση των εργαζόμενων» και ο Θ. Βλάχος (υπεύθυνος του τμήματος Παιδείας του ΚΚΕ και του Συνασπισμού) γράφει, με χαρακτηριστικό τίτλο «Λευκή σημαία» (βλέπετε ούτε καν ροζέ, λευκή θέλει ο άνθρωπος):

Απ' την άλλη μεριά συγκεκριμένες παρατάξεις στο ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν έδειξαν ούτε την απαιτούμενη ευελιξία στα αιτήματα και τους χειρισμούς, ούτε την ανάλογη ευαισθησία στη θέληση της «βάσης» στην πορεία της κινητοποίησης αυτής.

Τι μπορεί να γίνει, κυριολεκτικά, στο παραπέντε;

Πιστεύουμε ότι όποιος και αν «χάσει» ή «κερδίσει» στην «κόντρα» κυβέρνησης - ΟΛΜΕ, αν δεν υπάρξει συμβιβαστική συμφωνία, τελικά χαμένοι θα είναι η εκπαίδευση και οι εξετάσεις και οι μελλοντικές σχέσεις υπουργείου - καθηγητών. Όπως έχουμε επανειλημμένα προτείνει, μπορεί να γίνει συμφωνία και σήμερα ακόμη (μέχρι τις 7πμ της Δευτέρας, όπως δήλωσε και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος) στη βάση της πρότασης της Συνομοσπονδίας Γονέων (ΑΣΓΜΕ). Έχει διαφανεί ότι μπορεί να δοθεί σ' αυτά τα πλαίσια συμβιβαστική λύση προς όφελος όλων.

Αυτό ανταποκρίνεται στις διαθέσεις των καθηγητών, οι οποίοι στις γενικές συνελεύσεις με καθολικό τρόπο έδειξαν ότι δεν θέλουν, ούτε θα επιδιώξουν σε καμιά περίπτωση να συγκρουστούν με τους μαθητές τους και τους γονείς, αλλά θέλουν να αρθεί η «κατάσταση πολιορκίας» των σχολείων και τα συνειδησιακά διλήμματα των καθηγητών.

Σ' αυτή την ύστατη στιγμή, τη «λευκή σημαία» θα την σηκώσει όχι ο πιο αδύνατος, αλλά αυτός που θα δείξει πραγματική δύναμη».

Αργότερα, οι ίδιοι θρασύτατα έγραψαν («Ρ», 20.7) με τίτλο «Επιτέλους!»:

«Τίποτα δεν φαίνεται να διδάχτηκαν ορισμένοι από τη σκληρή εμπειρία της απεργίας των καθηγητών. Αφού οδήγησαν σε αδιέξοδο τον αγώνα του κλάδου με την τακτική τους, τώρα συζητούν «οδούς διαφυγής» και «άλλοθι», ανοίγοντας μέτωπο πολεμικής κατά του Συνασπισμού. Τώρα, φταίει ο ... Συνασπισμός για τη δική τους πρακτική, που έσπρωξε την ΟΛΜΕ στην άγονη γραμμή μιας «πολεμικής αναμέτρησης», χωρίς προοπτική. Μιας αναμέτρησης με τέτοιους όρους που βόλευε την κυβέρνηση και την επιθετική πολιτική της κατά των εργατικών δικαιωμάτων και του συνδικαλιστικού κινήματος».

Απειλητική γλώσσα προς απεργούς! Η ίδια γλώσσα δε χρησιμοποιήθηκε ποτέ προς την ηγεσία του ΥΠΕΠΘ. Εμείς έχουμε εξήγηση γιατί συμβαίνει αυτό. Αυτοί;

Αλλά και ο προσφάτως ανανήψας Ν. Μπίστης, αποτιμώντας την απεργία, γράφει συνειδητά ψέμματα, όταν ανακαλύπτει «συμπαραστάσεις» και «ενότητες». (Ο Μ. Κωστόπουλος, βουλευτής του Συνασπισμού, δήλωνε στη ΓΣΕΕ, αναφερόμενος στην απεργία των καθηγητών, «εμείς δεν καλύπτουμε τυχοδιώκτες». Τόση διορατικότητα ο «μαρξιστής - λενινιστής» του ΚΚΕ).

«Η συμπαράσταση από το υπόλοιπο συνδικαλιστικό κίνημα υπήρξε. Και ευτυχώς. Συνέπεσε η απεργία των καθηγητών με τις κινητοποιήσεις της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ για το πολυνομοσχέδιο και έτσι μια απεργία που ξεκινούσε σε σχετική κοινωνική απομόνωση, κάποια στιγμή βρέθηκε να αποτελεί ένα μέρος μιας πλατύτερης κινητοποίησης. Οι δυνατότητες όμως αλληλεγγύης του ευρύτερου συνδικαλιστικού κινήματος δεν είναι απεριόριστες. Ιδιαίτερα σ' αυτή τη μεταβατική φάση που το ίδιο το εργατοσυνδικαλιστικό κίνημα είναι αντιμέτωπο με σύνθετα προβλήματα που ζητούν νέες προσεγγίσεις. Οι εργατικές και δημοσιοϋπαλληλικές κινητοποιήσεις, η αλληλεγγύη των άλλων εργαζομένων στο βαθμό που εκφράστηκε, έδωσαν στην απεργία μια βαθιά ανάσα». (Πρώτη, 25.7).

Επιμύθιον: Οι απεργίες είναι σοβαρό πράγμα για να τις αφήνουμε στους συναινετικούς του τρικομματισμού· το ζήτημα δεν είναι η εργασιοθεραπεία που προτείνει ο ΣΥΝ, αλλά η ξεκάθαρη πολιτική γραμμή και πράξη.

Αυτοί ακριβώς στα πλαίσια όχι του τρικομματισμού, αλλά του δικομματισμού αλά Τζαννετάκη (όπως εύστοχα ειπώθηκε), χρησιμοποίησαν, παρότρυναν, ανέχθηκαν τη σφραγίδα που λέγεται ΑΣΓΜΕ ν' ασχημονεί, να παίζει το γεφυροποιό, να φυτρώνει όπου δεν την έσπερναν, να καλύπτει κρυπτοφασιστικές συγκεντρώσεις τύπου Προπυλαίων, να έχει λογοδιάρροια στα ΜΜΕ και τιμητικές εμφανίσεις σε κάθε αντικαθηγητική προσπάθεια. Εύγε στην ΑΣΓΜΕ και στους πυγμαίους της με την ισχυρή πυγμή.

«Επανάσταση! Όλοι στην πλατεία Αριστοτέλους, την Τρίτη 3 Ιουλίου, στις 8.30 το βράδυ, γονείς και μαθητές ας πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας, όλοι μαζί ας περιφρουρήσουμε τις εξετάσεις. Η δύναμή μας είναι ισχυρή εγγύηση προστασίας εναντίον κάθε επιβουλής από τυχόν αδιάλλακτους». (Ανακοίνωση γονέων Β. Ελλάδας).

«Από την ΑΣΓΜΕ έγινε μια ρεαλιστική πρόταση... η μέχρι τώρα αδιαλλαξία εξοργίζει, δεν συνετίζει. Ας γίνουν εκατέρωθεν οι προτάσεις και η ελληνική κοινωνία μπορεί να κρίνει για το τι λύση πρέπει να δοθεί και να δοθεί τώρα» (Θ. Βλάχος «Ρ» 10.7.90).

Η λύση δόθηκε ως γνωστόν. Αυτό ζητούσε και ο φέρελπις γιάπης του Συνασπισμού - ΚΚΕ που ακούει σ' όνομα Καραγκουλέ, ο οποίος συναντούσε το Σγαρδέλη της ΝΔ σ' όνομα των καθηγητών! (Ευχαριστούμε κ. Καραγκουλέ. Δεν θα σε ξεχάσουμε, αφού ήδη σε θυμόμαστε από παλιά. Μικρός ο τόπος μας άλλωστε...).

«Το έδαφος για έναν παρόμοιο διακανονισμό έχει προετοιμασθεί σε επανειλημμένες συναντήσεις αντιπροσωπειών της Ν.Δ. και του ΣΥΝ, με επικεφαλής τους κ.κ. Σγαρδέλη και Καραγκουλέ, στις οποίες διαφάνηκε η διάθεση της κυβέρνησης ν' αποφευχθεί η μετωπική σύγκρουση και να διεξαχθούν κανονικά οι εξετάσεις.» (Εφημερίδες, 12.7.90)

Ο Τύπος λίγο αργότερα έγραφε:

«Την πραγματικότητα αυτή την γνώριζε καλά ο πρόεδρος του Συνασπισμού κ. Χ. Φλωράκης όταν την περασμένη Τρίτη το πρωί δέχθηκε το τηλεφώνημα του πρωθυπουργού. Το θέμα της συνομιλίας τους ήταν κυρίως η κατάσταση στην Αλβανία. Αλλά η έκρυθμη κατάσταση στα Βαλκάνια έπεισε τον ίδιο, αλλά και τον κ. Λ. Κύρκο, όπως χαρακτηριστικά είπε το ίδιο βράδυ στη Βουλή, ότι υπό τις συνθήκες αυτές «πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί στη διεκδίκηση των αιτημάτων μας».

Γι' αυτό κι ο κ. Φλωράκης λίγες ώρες αργότερα, κατά τη συνεδρίαση του Πολιτικού Γραφείου του ΚΚΕ, επέπληξε τον κ. Μ. Κωστόπουλο τον γενικό γραμματέα της ΓΣΕΕ, για την άκαιρη προκήρυξη πανελλαδικής απεργίας για την επόμενη μέρα, την Τετάρτη. «Τι πετυχαίνετε με αυτές τις απεργίες» φέρεται ότι είπε οργισμένος ο κ. Φλωράκης. «Τους εργαζόμενους δεν τους συνεγείρετε, αλλά στρέφετε εναντίον σας την κοινή γνώμη και κάνετε κακό στην εθνική οικονομία». (Καθημερινή, 15/7/90).

« Ήρεμη αντιπολίτευση »

Οι ΠΑΣΟΚΟΙ ήταν, σχεδόν, εκεί - Το ΠΑΣΟΚ πού ήταν;

Με το «Κανάλι 29» και την «Αυριανή» να βρίζει το Μητσοτάκη («που έκανε μάχαλο την Παιδεία»), τους σκληρούς στην ΟΛΜΕ να πιέζουν —υποτίθεται— για ρήξη τις Ομοσπονδίες που ελέγχουν, κι αυτές να βγάζουν τυπικά ψηφίσματα συμπαράστασης και πάνω απ' όλα τον Ανδρέα Παπανδρέου να προσπαθεί να εξαργυρώσει την απεργία για δικά του πολιτικά οφέλη. Αυτή ήταν σε γενικές γραμμές η στάση του κινήματος με μια σοβαρή κρίση αμνησίας αλλά και πολιτικής χαιρεκακίας.

«Εμείς δεν κάναμε τα αίσχη της δεξιάς» απαντούσαν τα στελέχη, σ' όσους τους θύμιζαν τις μέρες του 1988, τις «παράνομες και καταχρηστικές» αποφάσεις των δικαστηρίων.

Είναι γεγονός, ότι η ΠΑΣΚ κατόρθωσε από το τίποτα και χωρίς σοβαρή αντιπολιτευτική γραμμή, αλλά —κυρίως— και με βεβαρημένο παρελθόν, να δημιουργήσει (ιδιαίτερα στην επαρχία) μια «πρωτογενή συσπείρωση» και να δημιουργήσει τις βάσεις για μια μελλοντική ανοδική της πορεία στις εκλογές (παρ' όλο που η μισή ΠΑΣΚ ψήφισε αναστολή της απεργίας στις τελευταίες συνελεύσεις).

Και μαζί και μόνοι!

Όταν οι πολλοί απεργούν, λέμε: Η αντίσταση είναι αποτελεσματική.

Όταν οι λίγοι απεργούν, λέμε: Η αντίσταση είναι αναγκαία.

Οι πολλοί έχουν, έτσι κι αλλιώς, τη συμπάθεια των πολλών.

Οι λίγοι, έχουν, έτσι κι αλλιώς, την ανάγκη των πολλών.

Τώρα, που όλοι απεργούν, η «μεμονωμένη» δική μας απεργία φαντάζει και στα δικά τους μάτια όμορφη.

Πριν λίγους μήνες, όμως, οι πόρτες των πολλών ήταν κλειστές. Το «γιατί» ακόμη μένει αναπάντητο...

Δεν ζητάμε εξηγήσεις. Ζητάμε εγγυήσεις απέναντι στον κλαδικό απομονωτισμό και στην οχύρωση του «δικού μας» σπιτιού - κι ας καίγονται τα άλλα.

Έτσι κι αλλιώς, οι ηγεσίες της ΟΤΟΕ, της ΓΕΝΟΠ - ΔΕΗ και των λοιπών —συναφών και μη— Ομοσπονδιών γνωρίζουν, πως η νεοσυντηρητική επίθεση δεν κάνει τέτοιους διαχωρισμούς.

Έτσι, η κάλυψη πίσω απ' το δάχτυλο σε τέτοιες εποχές συνήθως γίνεται μπουμέρανγκ.

Ας το έχου(ν)με υπόψιν...

Επί της ουσίας η γραμμή του ΠΑΣΟΚ ήταν το συστηματικό θάψιμο της κινητοποίησης ή —στην καλύτερη περίπτωση— η άγαρμπη αξιοποίησή της. Καμμία μεγάλη Ομοσπονδία που ελέγχεται από το μπλοκ ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ δεν κατέβασε τα ρολά ή τους διακόπτες. Κι αυτό δεν ήταν καθόλου τυχαίο.

Αρκούσε —επισημαίνουμε— μια τρίωρη στάση της ΟΜΕ - ΟΤΕ και της ΔΕΗ, το πρωί της Δευτέρας 16 Ιουλίου, για ν' αντιστρέψει τα πράγματα και να δημιουργήσει νέα δεδομένα.

Το εκπαιδευτικό κίνημα «κούνησε την αγλαδιά» και ο Α.Π. θέλησε να καρπωθεί το αποτέλεσμα. Η νέα χρονιά θα δείξει κατά πόσο το κατάφερε...

«Τα όπλα του Αχιλλέα»

Ή πώς ο μύθος πληγώθηκε, αλλά η Τροία έπεσε

Η κυβέρνηση, μετά τις εκλογές της 8ης Απριλίου, είχε ήδη εξασφαλίσει και τον αποχαρακτηρισμό της, αλλά και τη συναίνεση κορυφής από την «αντιπολίτευση». Επένδυσε λοιπόν πάνω στην περίοδο χάριτος —που απλόχερα της δόθηκε σαν προηγούμενη καλή μαρτυρία (λέγεμε Τζαννετάκη - Ζολώτα)— στην κούραση από τις εκλογικές αναμετρήσεις, αλλά και στην ουσιαστική ανυπαρξία ενός μαχητικού και αξιόλογου πολιτικού - συνδικαλιστικού πόλου.

• Ποιές ήταν συνοπτικά οι κινήσεις της κυβέρνησης απέναντι στους καθηγητές και τι τακτική ακολούθησε;

1) Επέδειξε τακτική πυγμής και αδιαλλαξίας, προσπαθώντας παράλληλα ν' απομονώσει την κινητοποίηση από τους άλλους εργαζόμενους, διατηρώντας ταυτόχρονα τις επαφές κορυφής.

«Μια σιωπηρή αόρατη θερινή ανακωχή δεν είναι αρνητική για κανένα από τα μέρη» (Καθημ. 24.6.90). «Ο πρωθυπουργός έμεινε ικανοποιημένος από τ' αποτέλεσμα της συζήτησης που είχε με τους αρχηγούς των κομμάτων της αντιπολίτευσης» (23.6.90) την ίδια στιγμή που δηλώνει, ότι στα αιτήματα των καθηγητών «δεν πρόκειται να κάνει ούτε βήμα πίσω».

2) Επιστρατεύει κατά της απεργίας το σύνολο του κρατικού μηχανισμού, από ΜΑΤ μέχρι καράβια του στόλου για την μεταφορά των μαθητών.

Σε τρία υπουργικά συμβούλια ο Μητσοτάκης έθεσε στην υπηρεσία του Κοντογιαννόπουλου όλη την κρατική και κυβερνητική μηχανή, δείχνοντας την κεντρικότητα και σημασία της σύγκρουσης.

3) Χρησιμοποιεί ασύδοτα, ασύστολα, αλλά και έντεχνα την ιδεολογική προπαγάνδα και τρομοκρατία από τα κρατικά και ιδιωτικά μέσα «πληροφόρησης».

4) Αναβάλλει κατά ένα μήνα τις εξετάσεις με τριπλό στόχο: α) Κουράζει το απεργιακό σώμα, β) Χρησιμοποιεί την κοινωνική αντοχή σαν συμμαχικό του στοιχείο (διακοπές κ.λπ.), γ) Προετοιμάζει τις δυνάμεις του.

5) Σαλαμοποιεί τις εξετάσεις χρησιμοποιώντας 12 αντί 4 ημερών και ελαχιστοποιεί μ' αυτό τον τρόπο τον αριθμό των επιτηρητών. Ταυτόχρονα βάζει την γ' δέσμη (που χρειάζεται λίγους επιτηρητές) την 1η μέρα.

6) Ενεργοποιεί κατάλληλα τη σφραγίδα που λέγεται ΑΣΓΜΕ.

7) Αυξάνει στο έπακρο την οικονομική, πολιτική, διοικητική και ιδεολογική τρομοκρατία. Περικόβει μισθούς - τρίμηνα, ρίχνει τις ατομικές προσκλήσεις στη μάχη, διαιρώντας τους καθηγητές, ενεργοποιεί τον απεργοσπαστικό ΔΑΚίτικο μηχανισμό και τους κάθε λογής υποτακτικούς της εξουσίας.

Έτσι, εξατομικεύει την αντίσταση, αναγκάζοντας και το κίνημα να ψάχνει για ιδιαίτερες στάσεις, επιτροπές κλπ.

Μ' άλλα λόγια το κράτος έκανε ό,τι του ήταν δυνατόν, μεγιστοποίησε τη δράση του και έδωσε στη σύγκρουση τα χαρακτηριστικά μιας καθ' όλα κεντρικής ταξικής μάχης. Το κίνημα;

Η ΟΛΜΕ;

(Η αντανάκλαση της βάσης ή πως συμπεριφέρονται οι ναύαρχοι σε πόλεμο ξηράς)

Με όλο το αρχείο της εποχής στα χέρια, ας προσπαθήσουμε —εκ των υστέρων— να συνθέσουμε την εικόνα εκείνης της φάσης.

«Και τώρα τι γίνεται με την ΟΛΜΕ», αναρωτιέται η «Καθημερινή» στη γνωστή πολιτι-

κή επιφυλλίδα της, σημειώνοντας πως «είναι υπόθεση των καθηγητών να κρίνουν τις συνδικαλιστικές τους ηγεσίες και ν' απονείμουν ευθύνες για την πρωτοφανή περιπέτεια του κλάδου». Η φωτισμένη εφημερίδα! Και τι να πούμε εμείς για το όργιο βίας και αυταρχισμού, για την απεργοσπασία, για τα ΜΑΤ και τους πρωτοφανείς ψυχολογικούς εκβιασμούς, τις επιστρατεύσεις και τα υπόλοιπα ων ουκ έστιν αριθμός;

Και η ΟΛΜΕ; Δέσμια των δυνατοτήτων της γραμμής του διαλόγου και της «αναβάθμισης», αιχμαλωτισμένη διπλά. Από τις πολιτικές συμφωνίες κορυφής, αλλά και από τη δυναμική της απεργίας. Βέβαια, τώρα ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Γιατί την απεργία την πρότεινε το ΔΣ, ενώ το 1988 η βάση. Τότε η συμμαχία σ' επίπεδο κορυφής ήταν ανάμεσα στην ΔΕΕ και τη ΔΑΚΕ· τώρα το ρόλο της δεύτερης πήρε η ΠΑΣΚ, ενώ 2 από τα 4 μέλη της ΔΕΕ πολιτικά συντάσσονταν με το Νέο Αριστερό Ρεύμα.

Λεπτές ισορροπίες στο σχοινί; Γεγονός είναι, ότι η ΟΛΜΕ στάθηκε αδύναμη στο να καθοδηγήσει συνολικά ΠΟΛΙΤΙΚΑ και ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΑ την απεργία.

Άφησε χωρίς ενημέρωση τον κόσμο, δεν πρόβαλλε τα αιτήματα ιεραρχώντας τα, ενώ στην κρίσιμη φάση ουσιαστικά παραδόθηκε αμαχητί.

Υπάρχει μια διπλή πορεία στα κείμενα και στην πράξη της ΟΛΜΕ. Από το πρώτο ενημερωτικό μέχρι το 25ο, που πρότεινε «συνέχιση» αλλά της βγήκε «αναστολή», υπάρχει η εξής κατεύθυνση:

Η γλώσσα βαθμιαία σκληραίνει, χωρίς να ξεφεύγει από τα καθιερωμένα, φαίνονται καθαρά οι ανεβασμένοι τόνοι, αλλά όχι και η προοπτική της νίκης. Από την άλλη, έχουμε όλο και λιγότερα μέτρα για την επιτυχία της ρήξης. Φραστικός πληθωρισμός και πρακτικοπολιτική ένδεια· αυτό είναι το σχήμα.

Αναφέρουμε ενδεικτικά: «Αναλαμβάνουμε το ρόλο της ηθικής δύναμης αντίστασης απέναντι στις συναλλαγές, τις μεθοδεύσεις που οδηγούν σε «εξετάσεις...».

«Διακηρύσσουμε ακόμη μια φορά τη μοναδική αξιόπιστη πρόταση αντιμετώπισης των σημερινών καταστάσεων, δηλ. τον ουσιαστικό διάλογο».

«Το θέμα της εγκυρότητας των εξετάσεων είναι το κύριο θέμα σήμερα». (... 20 - 2.7.90)
Ενώ αργότερα:

«Τα εξεταστικά κέντρα από χώροι πνευματικής έκφρασης έχουν μετατραπεί σε απόρθητα αστυνομικά φρούρια. Εξαναγκασμένοι καθηγητές οδηγούνται για επιτήρηση μέσα σε συνθήκες αλλοτρίωσης και συνειδησιακών προβλημάτων (...) Δεν πρόκειται να νομιμοποιήσουμε εξετάσεις βίας και νοθείας. Δεν πρόκειται να υποταχθούμε στα γενικότερα κυβερνητικά σχέδια αυταρχισμού και συντηρητικοποίησης της εκπαίδευσης (...). Δε θέλουμε ένα γραφειοκρατικό κίνημα ανήμπορο και ανίσχυρο ν' αντισταθεί. Σήμερα έχουμε ανάγκη από ένα ζωντανό ανατρεπτικό κίνημα από όλες τις ζωντανές δυνάμεις του κλάδου. Το κλίμα του εκβιασμού, του εκφοβισμού πρέπει να αντιστραφεί εκεί που έχει εκδηλωθεί (...). Ο αυταρχισμός εντείνεται σ' όλα τα επίπεδα. Κυβέρνηση, κρατική εξουσία, δικαστική, νομοθετική και εκτελεστική έχουν επιστρατευθεί με ένα μόνο στόχο, να μας πλήξουν και να μας υποτάξουν (...) Δε θα προσφέρουμε την αναστολή του αγώνα μας στα σχέδια νομιμοποίησης των νόθων εξετάσεων και διωγμών των συναδέλφων». (Εισήγηση στις ΓΣ και Ενημερωτικό 25, γραμμένο το βράδυ της 16ης Ιουλίου).

Η ΟΛΜΕ βρέθηκε σε μια δύσκολη εποχή και αναγκάστηκε να πηδήξει τον πήχυ. Μόνο που αυτός είχε ανέβει ... Η εποχή της συντηρητικής ανασυγκρότησης ήθελε σκληρότητα κότσια.

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ 16.7.90

Το δραματιού αριστούργημα

"ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΕΣ '90"

Σενάριο - Σκηνοθεσία - Μοντάζ

Βασίλης Κοττογιαννόπουλος

(αλλά και του: "ΦΑΠ ο τιμωρός",

και το φριχτό αριστούργημα

"Αγάπησα μια νεοραία")

Παραγωγή: "NEW IDEAS

production"

Έναρξες από 6^η πρωινής

μη λείψει ναρκίς

να κραψεί και το

παρδαλό "ματσίου"

«Η κόλαση είναι οι άλλοι;»

(Ας μιλήσουμε για το «αριστερό εκπαιδευτικό ρεύμα».)

Με αρκετές ανοιχτές συζητήσεις, πριν και κατά τη διάρκεια της κινητοποίησης, που έγιναν κύρια από την «Επιτροπή Εκπαιδευτικών για την αγωνιστική διεκδίκηση των αιτημάτων του κλάδου», τη δραστήρια παρέμβαση στις συγκεντρώσεις, το έντυπο υλικό, την «επιτροπή αλληλεγγύης», ακόμα την παρέμβαση τοπικών ομάδων και κινήσεων με ριζοσπαστικό προσανατολισμό, θάλεγε κάποιος πως το ισοζύγιο είναι θετικό.

Είναι, όμως, έτσι; Με την πείρα του 1988, τα αξιόμαχα στελέχη, τις αντικειμενικά θετικές συνθήκες και τη σχετική θεωρητική επεξεργασία, το αριστερό —με όλες τις εκφράσεις του— ρεύμα στάθηκε στο ύψος των απαιτήσεων και των περιστάσεων; Μάλλον όχι.

Παρά το γεγονός ότι υπήρξε, ύστερα από επίπονες προσπάθειες, σύγκλιση πάνω σε συγκεκριμένα σημεία (και η Συντακτική Ομάδα των «αντιτετραδίων της εκπαίδευσης» θεωρούμε ότι συνέβαλε σοβαρά σ' αυτό), εν τούτοις η φλυαρία, χωρίς πρακτικό δηλαδή αντίκρουσμα, οι σκόπιμες υπονομεύσεις και η καχυποψία πολλές φορές πρυτάνευσαν. Ακόμα και μέσα στην Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή υπήρξαν σοβαρές ενωτικές προσπάθειες, όπως επίσης —στο ίδιο πνεύμα— κινήθηκαν και ομαδοποιήσεις στην επαρχία και στο κέντρο.

Τι έφταιγε παρ' όλα αυτά;

Πρώτον, η η απουσία μιας συνολικής - μεθοδικά επεξεργασμένης πλατφόρμας, η οποία να είχε ριζώσει σ' ένα μεγάλο αριθμό εκπαιδευτικών χώρων.

Δεύτερον, η απουσία συγκρότησης και δράσης -χωρίς προσχήματα, αναβολές και μικροψυχίες— ενός ενιαίου ρεύματος, με την αναγκαία βέβαια πολυμορφία, αλλά και με την απαιτούμενη οργανωτική αποτελεσματικότητα και φυσικά τη δηλωμένη αριστερή κατεύθυνση.

Η αποστασιοποίηση και απόσχιση ισχυρής μερίδας συνδικαλιστών από το ΚΚΕ και το Συνασπισμό, ενώ μπορούσε να βοηθήσει τροφοδοτικά σε μια τέτοια πορεία, συνοδεύτηκε με «ιδιωτικοποιήσεις», δισταγμούς ή ακόμα και καιροσκοπισμούς.

Τρίτον, η κρίση στο ευρύτερο αριστερό κίνημα, που οφείλεται σε γνωστούς και χλιοαναλυμένους λόγους, δημιουργούσε σοβαρό κενό και αναξιοπιστία.

Παρ' όλα αυτά, στην κινητοποίηση συσφίχθηκαν δεσμοί, αλλά κυρίως φάνηκε γυμνή η αναγκαιότητα για μια σοβαρή μακροπρόθεσμη και τελεσφόρα δράση των ζωντανών κομματιών του εκπαιδευτικού κόσμου.

Απέναντι στη συντηρητική ανασυγκρότηση, που τείνει να μετατρέψει το σχολείο σε πειθαρχημένο στρατόνα και τους καθηγητές σε παιδοφύλακες μ' ελληνορθόδοξη και ΕΟ-Κική διάσταση, η ανάγκη για την ανασυγκρότηση του εκπαιδευτικού κινήματος είναι όρος «εκ των ουκ άνευ».

Ερωτήματα του τύπου «από πάνω ή από κάτω», «από το κέντρο ή από τα σχολεία» έχουν —νομίζουμε— πλαστό χαρακτήρα και αποπροσανατολίζουν τη συζήτηση.

Η ανασυγκρότηση και δημιουργία αριστερού ριζοσπαστικού πόλου μπορεί να γίνει από παντού και —κυρίως— από όσους θέλουν και μπορούν!

Ιδιαίτερα σήμερα, που οι δυνάμεις της ενσωμάτωσης και του «οικουμενισμού» αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα από τη μονοδιαχείριση του Μητσοτάκη και οι αντικειμενικές συνθήκες (Π.Δ. - ασφαλιστικό - εκλογές στα σωματεία) δημιουργούν πολιτική κινητικότητα, η ανάγκη αυτή προβάλλει ακόμα απειλητικότερη.

Λοιπόν, ας τολμήσουμε!

Του ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΛΑΪΤΖΗ

Συνέντευξη στα «αντιτετράδια» του Προέδρου της ΟΛΜΕ Δημήτρη Μπαλωμένου

Τα ερωτήματα

1. Σήμερα, 3 μήνες μετά την απεργία, πώς εκτιμάς την πορεία και την έκβασή της, με το δεδομένο ότι ορισμένοι -και μέσα και έξω από τον κλάδο- υποστήριξαν ότι ήταν ανεπίκαιρη;
2. Θεωρείς ότι η στάση της ΟΛΜΕ απέναντι στις προτάσεις της ΑΣΓΜΕ και σε κάποιες εσωτερικές προτάσεις που έβαζαν άμεσα το ζήτημα της συνδιαλλαγής με την κυβέρνηση, ήταν η πιο σωστή;
3. Αρκετοί υποστηρίζουν, ότι τα μέτρα που πήρε η ΟΛΜΕ στην πορεία της απεργίας ήταν υποτονικά και κατώτερα των περιστάσεων. Σήμερα, πώς εκτιμάς αυτήν την άποψη, ποια κατά τη γνώμη σου οργανωτικά - πολιτικά μέτρα έπρεπε να πάρει η ΟΛΜΕ στη συγκεκριμένη περίοδο και δεν τα πήρε, ποια από αυτά που πήρε θεωρείς λαθεμένα ή άστοχα;
4. Η απεργία συνάντησε την αντίσταση των κοινοβουλευτικών κομμάτων. Με το δεδομένο ότι ανήκεις σ' ένα από αυτά και ότι αντιμετώπισες και προσωπικές επιθέσεις, τι εκτιμάς ότι αυτή η κατάσταση προοικονομίζει για το συνδικαλιστικό κίνημα και ειδικότερα για την ΟΛΜΕ;
5. Η στάση της ΟΛΜΕ (ανακοίνωση 15.7.90, «δεν αντιμαχόμαστε με τους βίαια προσαχθέντες συναδέλφους μας» κ.λπ.) την Κυριακή το βράδυ, πριν από την πρώτη μέρα των εξετάσεων, εκτιμάς ότι λειτούργησε θετικά ή αρνητικά;

Αν με τη λέξη επικαιρότητα ενοείτε, ότι πρέπει η κινητοποίηση να ήταν αποτέλεσμα της θέλησης των συνεδέλφων, ότι πρέπει να παίρνει υπ' όψη της τις ανάγκες των καθηγητών και του σχολείου, ότι πρέπει να υπάρχουν συνθήκες που το σ.κ. θα μπορεί να δώσει μια μάχη ουσιαστική με δυνατότητα επιτυχίας κ.ά., τότε ναι.

Η απεργία αυτή δημιούργησε ρωγμές στην προσπάθεια της ηγεσίας της Ν.Δ. να χτίσει ένα πολιτικό συναινετικό τείχος, που το λιγότερο θα έκριβε την ουσία της πολιτικής της.

Σήμερα είναι προφανές, ότι η νεοσυντηρητική επίθεση της κυβέρνησης, κάτω από την πίεση των αγώνων, δεν μπορεί ούτε να κρυφτεί - ούτε να φτιασιδοθεί πλέον.

Η κινητοποίησή μας ήταν το πρώτο ουσιαστικό μήνυμα αντίστασης, σ' αυτό που είχε έρθει και σ' αυτό που φαινόταν ότι θάρθει.

Για πολύ μπορεί κανείς να μιλήσει για την απεργία εκείνη, θα σταθώ όμως μόνο σε μία αντίληψη. Έλεγαν μερικοί και εξακολουθούν να το λένε: «Είναι Κυβέρνηση 2 - 3 μηνών, δώστε της χρόνο, έτσι συνηθίζεται». Σήμερα, ένα μόλις μήνα αργότερα, οι ίδιοι λένε: «φτάνει πια», «ξεχειλίζει το ποτήρι», «τέντωσε το σχοινί».

Δεν είναι —αρνητικό ούτε για τον κλάδο, ούτε για το σ.κ.— ότι αντέδρασε ο κλάδος μας «πριν το ποτήρι ξεχειλίσει»...

Η ΟΛΜΕ, από την πλευρά της, προσπάθησε να γίνει ουσιαστικός διάλογος με την κυβέρνηση. Στα πλαίσια φυσικά των αποφάσεων των Γ.Σ. είχε τη σοβαρή ευελιξία, όσον αφορά την διαπραγμάτευση των αιτημάτων μας.

Επίσης, δεχθήκαμε κάθε πρωτοβουλία που θα βοήθαγε να συζητηθούν όλα τα αιτήματά μας και όχι κάποια απ' αυτά επιλεκτικά.

Σ' αυτά τα πλαίσια, και παρά τα προβλήματα που υπήρχαν με την ΑΣΓΜΕ, δεχθήκαμε θετικά την πρωτοβουλία της. Όμως, η προσπάθεια αυτή έγινε μέσον για να μεταωπιστεί η συζήτηση από τα πλαίσια συμβιβασμού που ζητούσαν οι εργαζόμενοι, στα «χωρικά ύδατα» των επιλογών της κυβέρνησης. Γι' αυτό και η κυβέρνηση αξιοποίησε, στο έπακρον αυτή την πρωτοβουλία, από ένα σημείο και μετά.

Κάτι αντίστοιχο μπορεί να δει κανείς και στις σημερινές κινητοποιήσεις. Η κυβέρνηση προβάλλει την πρόταση που έκα-

νε σε κάποια φάση ο κ. Αγγελόπουλος σαν διέξοδο, αξιοποιώντας του οικουμενισμό του κ. Αγγελόπουλου. Οι εργαζόμενοι, όμως, απάντησαν όχι, γιατί ακριβώς η πρόταση αυτή δεν ξεφεύγει από τη λογική της Κυβέρνησης και δεν λύνει κανένα πρόβλημά τους.

Το κάθε κόμμα έχει το δικαίωμα, φυσικά, να εκφράζει την άποψή του για τους αγώνες των εργαζομένων και αυτό έγινε και με τον δικό μας αγώνα.

Εκείνο που κατάλαβε ο καθηγητής ήταν, ότι κανένα κόμμα δεν στήριξε ουσιαστικά πολιτικά τη συγκεκριμένη κινητοποίησή μας.

Το σ.κ. πρέπει να παλέψει για να αποκτήσει την ουσιαστική του αυτονομία, μέσα από τις δικές του δημοκρατικές διαδικασίες.

Αυτό είναι περισσότερο αναγκαίο, αλλά και επίκαιρο σήμερα, για να μπορέσει να παίξει το ρόλο του σε μια εποχή ιστορικών αλλαγών.

Πρέπει να στηριχθεί πραγματικά στους εργαζομένους, επιδιώκοντας τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή τους στις αποφάσεις και τους αγώνες. Να προσπαθήσει ώστε να ενισχυθεί η αλληλεγγύη των εργαζομένων. Να χτυπηθούν θεωρίες που θέλουν τους εργαζομένους υπεύθυνους για όλα, και μεταξύ τους σε αντιπαράθεση, για να συγκαληθούν, έτσι, οι πραγματικοί υπεύθυνοι.

Είναι εύκολο σήμερα να πεις, ότι μπορούσες να πάρεις και κάποια ακόμη μέτρα στήριξης της κινητοποίησης. Όμως αυτό έχει αξία να το συνδυάσεις, με το αν υπήρξαν τέτοιες προτάσεις, κατά τη διάρκεια του αγώνα, που τις απέρριψε η ΟΛΜΕ και —το κυριώτερο— αν αυτές οι ελλείψεις ήταν καθοριστικός παράγοντας που έκρινε την έκβαση του αγώνα.

Από αυτήν την άποψη κρίνοντας, πιστεύω ότι δεν υπήρξαν σοβαρές παραλήψεις ή λάθη. Γίνεται αναφορά σε μια ανακοίνωση που βγήκε την παραμονή της πρώτης μέρας των εξετάσεων και αφορούσε την αντιπαράθεση με τους συναδέλφους που θα πήγαιναν στα σχολεία με ΦΑΠ. Δεν νομίζω ότι υπήρξε πρόβλημα, γιατί και διευκρινήσεις δόθηκαν για το τί εννοούσαμε, αλλά και αντικειμενικά δεν είχε αυτή η ανακοίνωση κάποια πλατιά διακίνηση.

Αυτό που νομίζω ότι υπήρξε αδύνατο σημείο είναι η καθυστέρηση και ο τρόπος αντιμετώπισης των ΦΑΠ. Περισσότερο νομικά απαντήσαμε στο ζήτημα, παράστα πλαίσια του αγώνα μας.

Αποτίμηση Εκτιμήσεις Συμπεράσματα

της ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Για να κάνουμε μια σοβαρή αποτίμηση της απεργίας των καθηγητών θα πρέπει να επιστημονούμε το γενικότερο πλαίσιο μέσα στο οποίο αυτή έγινε, τα πολιτικά και γενικότερα κοινωνικά χαρακτηριστικά της φάσης· αλλιώς θα χανθεί κανείς την απεργία ιδωμένη με το μικροδκόπιο του ερευνητή, αλλά όχι σ' όλη τη μακροπερίοδο, πράγμα το οποίο απαιτούν όχι μονάχα οι καιροί.

Ποιά είναι τα στοιχεία που συγκροτούν αυτήν τη φάση; Η απεργιακή κινητοποίηση των καθηγητών έγινε σε μια στιγμή που η Δεξιά, με μια σοβαρή ιδεολογική προετοιμασία, που πέρασε μέσα από τη φάση της κυβέρνησης Τζαννετάκη και Ζολώτα, «αποκαθαρισμένη» πλέον, κατάφερε να αποκτήσει το ηδύλο της εξουσίας στην Ελλάδα· σε μια στιγμή επίσης, που σε Δύση και Ανατολή αυτό που ονομάστηκε συντηρητικός δεξιός άνεμος έχει στην ουσία το πάνω χέρι, οι «νέες ιδέες» που ξανασυμμήθηκαν τον ... Άνταμ Σμιθ, όλα αυτά, με δυο λόγια η συντηρητική ανασυγκρότηση στο ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο, σε Ανατολή και Δύση, έχουν το πάνω χέρι.

Στην Ελλάδα, και πιο συγκεκριμένα σ' αυτήν τη φάση, ο τρικομματισμός, με τη μια ή την άλλη του παραλλαγή, κατόρθωσε να επιβάλλει σ' ένα μεγάλο φάσμα του πολιτικού και συνδικαλιστικού κινήματος τα στοιχεία της αναμονής και της ύφεσης απέναντι στη συντηρητική ανασυγκρότηση. Η απεργία των καθηγητών, μπορεί να πει κανείς, τάραξε αυτά ακριβώς τα νερά. Στράφηκε ενάντια στην Κυβέρνηση, και πιο συγκεκριμένα ενάντια σε μια πολιτική λιτότητας και καταστολής· τώρα μπορούμε να πούμε πως, μετά τα γεγονότα των Χανίων, το τρίπτυχο λιτότητα - καταστολή - εξάρτηση ήρθε ακριβώς να «δέσει» αφού δίπλα στα δυο πρώτα προστίθεται και η νέα συμφωνία για τις βάσεις και η πολιτική της

πυγμής απέναντι στον αγωνιζόμενο λαό της Κρήτης.

Στρέφεται, λοιπόν, ενάντια στη κυβέρνηση και τους μηχανισμούς της, στρέφεται ενάντια στον τριτοκομματισμό, όπως επίσης στρέφεται ενάντια στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και πιο συγκεκριμένα απέναντι στην ηγεσία και την πολιτική της ΓΣΕΕ, της ΑΔΕ-ΔΥ, αλλά και των άλλων δευτεροβάθμιων Ομοσπονδιών που στην ουσία το μόνο που κατόρθωσαν να κάνουν· όσες το έκαναν· ήταν να εκδώσουν ψηφίσματα φραστικής συμπαράστασης προς την απεργία της ΟΛΜΕ.

Η επίθεση του συστήματος απέναντι στην απεργία εκφράστηκε, νομίζω, με έναν τριπλό τρόπο: σε πρώτη φάση τα κοινοβουλευτικά κόμματα (ή όπως τα ονόμασαν και οι καθηγητές «οι κ.κ. ξανασκεφτείτε το»), με αιχμή το Συνασπισμό, προσπάθησαν να επιβάλουν στην ΟΛΜΕ, στους εκπαιδευτικούς, μια πολιτική στάση αναμονής. Οι εκπαιδευτικοί με έναν ξεκάθαρα αποφασιστικό και μαζικό τρόπο και με μαζικά χαρακτηριστικά μέσα από τις γενικές συνελεύσεις ξεπέρασαν την πρώτη αυτή επίθεση του τρικομματισμού.

Σε δεύτερη φάση, ήρθε το κράτος, με τα ΜΑΤ, τα ΜΕΑ, αλλά και τη δικαιοσύνη — τη λεγόμενη «ανεξάρτητη» που δυο φορές μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα έβγαλε την απεργία μας παράνομη. Και αυτό το δεύτερο κύμα της τρομοκρατικής επίθεσης ξεπεράστηκε.

Η τρίτη φάση, η φάση που έδωσε και τα στοιχεία της λήξης της απεργίας ή της αναστολής της, είναι ακόμη πιο επικίνδυνη, γιατί δίνει κάποια νέα δεδομένα στο πολιτικό, και κοινωνικό γίγνεσθαι· είναι η φάση της ΑΣΓΜΕ, μιας σφραγίδας, που όμως μέσα σ' ένα γενικότερο πλαίσιο μπορεί να ιδωθεί σαν μια προσπάθεια ενός κοινωνικού κομματιού, που ονομάζεται «γονείς», να στραφεί

ενάντια σε ένα άλλο κοινωνικό αγωνιζόμενο κομμάτι, που ονομάζεται «καθηγητές». Αν κανείς μάλιστα συνδέσει κινήσεις «πελατών της ΔΕΗ» απέναντι σε εργαζόμενους της ΔΕΗ, αλλά και άλλα τέτοιου χαρακτήρα φαινόμενα, θα μπορούσε να μιλήσει για ένα έρποντα κοινωνικό φασισμό. Και ίσως δεν είναι μακριά η στιγμή, που το κράτος, όταν καούν όλα τα υπόλοιπα τρομοκρατικά και κατασταλτικά του χαρτιά, προσπιθήσει να κινητοποιεί ακριβώς τέτοιου είδους δυνάμεις απέναντι σε αγωνιζόμενα κοινωνικά τμήματα.

Στην ουσία, στην τρίτη φάση, η ΑΣΓΜΕ, αυτή ακριβώς η ιδιότυπη σφραγίδα - σύμπραξη της Δεξιάς με το Συνασπισμό, λειτούργησε όχι σαν ένα γενικά διαταξικό όργανο, αλλά σαν ένα ουσιαστικό υπομόχλιο ανατροπής της απεργίας.

Είχαν φυσικό προηγηθεί οι λεονταρισμοί των Δημάρχων της Δυτ. Αττικής, που όμως — όταν τους «κτριβήχτηκαν τα αυτιά» από την κυβέρνηση και τα κόμματά τους (ΣΥΝ - ΠΑΣΟΚ) — πήραν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα τις δηλώσεις τους πίσω, με σκυμμένο το κεφάλι.

Η απεργία, όμως, είχε και σημαντικές νίκες. **Πρώτον** γιατί ξεπέρασε τρομοκρατικούς νόμους. **Δεύτερον**, γιατί κατάφερε να συσπειρώσει τη βάση των καθηγητών, μέσα από πρωτόγνωρες διαδικασίες, που μπορούν και πρέπει να αποτελέσουν πλότο και για τις άλλες Ομοσπονδίες, από την άποψη τόσο της μαζικότητας, όσο και της δημοκρατικότητας. **Τρίτον**, γιατί το ταμπού των εξετάσεων, το άβατο των εξετάσεων, έπεσε. Οι καθηγητές, όσο κι αν αυτό έγινε αναλοκλήρωτα, απήργησαν μέσα στις εξετάσεις για πρώτη φορά στα τελευταία 25 χρόνια. **Τέτατον**, και το πιο σημαντικό, γιατί η απεργιακή κινητοποίηση άνοιξε ένα διαφορετικό δρόμο απέναντι

Η δεκλάνη το-
πείτηση σχετικά
με την απεργία έ-
γινε από το Θ.
Παπαγιώτη στη συ-
νέντευξη στο
ΕΝΗΜ (25.7.)

στη συναίνεση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, απέναντι στις υπονομεύσεις του ρεφορμισμού. Το δρόμο του αγωνιζόμενου μαζικού και μαχητικού συνδικαλιστικού κινήματος, που γνωρίζει ότι πρέπει αυτούς τους αγώνες να τους φτάνει μέχρι το τέλος. Από αυτήν την άποψη μπορούμε να πούμε ότι η απεργία πολιτικά και συνδικαλιστικά δικαιώθηκε.

• • •

Νίκη ή ήττα των εκπαιδευτικών. Ένα κρίσιμο ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί με ένα συνολικό τρόπο. Ακόμα και τα πιο χαρακτηριστικά στοιχεία μιας ήττας υπάρχει η δυνατότητα να μετεξελιχθούν σε στοιχεία νίκης. Αυτή είναι η διαλεκτική του ταξικού αγώνα, κι αυτό το στοιχείο της μετατροπής των αρνητικών δεδομένων σε θετικά, από την άποψη της πείρας, του εμπλουτισμού, των νέων διαδικασιών, των νέων δρόμων που μπορεί να ανοίξει το αγωνιζόμενο, το αριστερό συνδικαλιστικό κίνημα, πρέπει να το πάρει κανείς υπόψη του.

Η απεργία δεν έχασε κύρια από τα «έξω», δηλαδή από τον κρατικό μηχανισμό, από τον τρικομματισμό και από την ανυπαρξία της κοινωνικής και συνδικαλιστικής αλληλεγγύης, όσο και αν όλα αυτά έπαιξαν ένα σημαντικό αρνητικό ρόλο. Η απεργία, κυρίως, έχασε από τα μέσα.

Στο κρίσιμο τρίήμερο, ανάμεσα στην Παρασκευή που έγινε η προτελευταία γενική συνέλευση των προέδρων και το πρωί της Δευτέρας, υπηρξε ένα συνειδητό, συγκεκριμένο και σχεδιασμένο ροκάνισμα των συνειδήσεων και μια ταυτόχρονη υπονόμηση του αγώνα κυρίως από την πλευρά του Συνασπισμού. Στην πραγματικότητα αυτό το ροκάνισμα ξεκίνησε από τη Δευτέρα 9/7. Αυτό το στοιχείο οφείλουν οι αγωνιζόμενοι καθηγητές σήμερα να το λάβουν σοβαρά υπόψη τους. Και να πάρουν σοβαρά υπόψη τους τη μετεξέλιξη του Συνασπισμού, από ένα ρεφορμιστικό τμήμα του συνδικαλιστικού κινήματος, στην ουσία σε μια πέμπτη φάλαγγα σ' ένα οργανικό πλέον κομμάτι της συνολικής αστικής πολιτικής.

Νομίζουμε, όμως, ότι αναδείχθηκαν και ορισμένα επικλέον ζητήματα από την απεργία.

Πρώτα - πρώτα καταδικάστηκε μ' ένα πολύ συγκεκριμένο, σταθερό και «καθαρό» τρόπο αυτό που θα μπορούσε κανείς να ονομάσει λειτουργία και διαδικασία των μεσαζόντων». Είτε αυτό εκφρά-

στηκε δια της «Ελευθεροτυπίας», που προσπάθησε να παίξει το ρόλο γέφυρας ανάμεσα στο κράτος και στο συνδικάτο, ένα είδος δηλαδή μιας ιδιότυπης τριμερούς συνεργασίας ή διαμεσολάβησης, είτε εκφράστηκε από το ρόλο των μέσων μαζικής ενημέρωσης και φυσικά, από το ρόλο της ΑΣΓΜΕ.

Το γεγονός ότι η απεργία αρνήθηκε, με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, ανολοκλήρωτα και κολλές φορές ασύντακτα, το ρόλο των μεσαζόντων, είναι ένα νέο δείγμα γραφής που πρέπει να εξεταστεί σοβαρά.

Δεύτερο ζήτημα που αξίζει να υπογραμμιστεί, είναι η αντίληψη της «κρίσιμης μέρας». Από τα επίσημα χείλη της ΟΛΜΕ - και σ' ένα βαθμό αυτό πέρασε κι έγινε μια συνολική αντίληψη των εκπαιδευτικών - πέρασε η αντίληψη της «ζαριάς», σάμπως το συνδικαλιστικό κίνημα να βρέθηκε στο ρόλο ενός ιδιότυπου χαρτοπαίκτη. Έπρεπε να επιμείνουμε στην κατεύθυνση του παρατεταμένου, μακρόχρονου αγώνα, απέναντι συνολικά στη συντηρητική ανασυγκρότηση, και σ' αυτήν την κατεύθυνση να καλέσουμε για ευρύτερη δυνατή συσπειρώση. Η αντίληψη της «κρίσιμης μέρας της απεργίας», του γεγονότος ότι όλα κρίνονται στις 5.30' το πρωί, αδυνάτισε σοβαρά τον αγώνα, και ενώ βλέπαμε ειδικά τις τελευταίες μέρες πως το κράτος είχε τη δυνατότητα από άποψη οργανωτική και τεχνική, να κάνει τις εξετάσεις, δεν επιμείναμε ιδιαίτερα σ' αυτό.

Επιπλέον, υπήρξε μια αναντιστοιχία ανάμεσα στα λόγια και στις πράξεις της ΟΛΜΕ. Παρά το γεγονός, δηλαδή, ότι παρατηρούμε μια μετατόπιση, φραστική τουλάχιστον, της ηγεσίας της ΟΛΜΕ προς τα αριστερά, κι απ' αυτήν την άποψη είναι χαρακτηριστικό το ενημερωτικό Νο 26, το οποίο μιλάει για την αναγκαιότητα ενός κινήματος ζωντανού, ανατρεπτικού, από όλες τις ζωντανές δυνάμεις του κλάδου· είναι φανερό ότι αυτή η εισήγηση δεν απευθύνεται στο σύνολο των εκπαιδευτικών, αλλά σε ένα τους αριστερό κομμάτι.

Παρά το γεγονός, λοιπόν, ότι έχουμε μια φραστική μετατόπιση προς τα αριστερά, εντούτοις, και μάλιστα τις κρίσιμες μέρες, το κρίσιμο Σαββατοκύριακο, δεν παίρνονται όλα εκείνα τα απαιτούμενα οργανωτικά, τεχνικά και πολιτικά μέτρα, ούτως ώστε ο αγώνας των εκπαιδευτικών να φτάσει - από την άποψη της συσπειρώσεως και της ενότητας -

στο ανώτερο δυνατό σημείο. Έχουμε δηλαδή ένα γλιστρήμα, απ' αυτήν την άποψη, προς τα δεξιά.

Αξίζει κανείς, επίσης, να σημειώσει ότι οι γενικές συνελεύσεις οι οποίες έγιναν σ' όλη τη διάρκεια του αγώνα και οι οποίες είχαν σοβαρά, σημαντικά ποσοστά καταγραφής αγωνιστικών απόψεων, τούμπαραν τις τελευταίες μέρες μ' έναν επικίνδυνο τρόπο.

Όμως εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε, και έχει μια σημασία αυτό να βγει σαν μια συνολική αποτίμηση του αγώνα, ότι όπου υπήρχε ένα ριζοσπαστικό και αριστερό κομμάτι, ριζωμένο μέσα στο σχολείο και στο συνδικάτο, που δούλεψε μ' ένα συνολικό, πολιτικό και συνδικαλιστικό τρόπο, ήταν δύσκολο στις δυνάμεις της συντήρησης, στις δυνάμεις του ρεφορμισμού να ανατρέψουν εύκολα το κλίμα στη συνέλευση.

Αξίζει αυτό να υπογραμμιστεί, επειδή και στη συνέχεια της συζήτησης θα μπου προβληματισμοί για το πως θα προχωρήσουμε από δω και πέρα για την αναγκαιότητα δηλαδή ή όχι της δημιουργίας, της σύστασης, της καλλιέργειας ενός κλίματος μέσα τις γενικές συνελεύσεις και των αντίστοιχων οργανωτικών μέτρων που πρέπει να παρθούν.

Θα μπορούσα να αναφερθώ και στα στοιχεία αυτού που εκφράζεται σαν «εκπαιδευτικό πείσιμα». Νομίζω ότι οφείλονται πρώτα και κύρια στην οικονομική κατάσταση του εκπαιδευτικού σήμερα, γι' αυτό η απεργία ήταν μια αντίσταση απέναντι στην εισοδηματική πολιτική.

Δεύτερον, στα ιδεολογικά, πολιτικά και συνδικαλιστικά κούσιμα της απεργίας του 1988. Τρίτον στο γεγονός ότι μια συγκεκριμένη γενιά, αυτή που ονομάζουν όλα τα κόμματα «προβληματική γενιά», βρίσκεται σήμερα στην καθοδήγηση αυτού του αγώνα. Τέτατον, από το γεγονός ότι αυτό που θα μπορούσε κανείς να ονομάσει συνολικό κοινωνικό στέγους του εκπαιδευτικού ολόένα σήμερα πέφτει και ο ζωτικός χώρος του εκπαιδευτικού καλύπτεται είτε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, είτε από την ιδιωτική εκπαίδευση και την παρακαταίεση. Αλλά και απ' το γεγονός ότι ο εκπαιδευτικός συναναστρέφεται καθημερινά στο σχολείο - και ιδιαίτερα οι εκπαιδευτικοί του Λυκείου - τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς της νέας γενιάς, που ασφυκτιά μέσα στο αστικό καπιταλι-

Μετά από πρόσκληση 14 συνδικαλιστών - εκπαιδευτικών, πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα την Τετάρτη 25 Ιουλίου (αμφιθέατρο Γκίνη, ΕΜΠ) συγκέντρωση - συζήτηση, με θέματα: αποτίμηση της απεργίας και προοπτική ταξικής ανασυγκρότησης του σ.κ.

Συγκεκριμένα, η πρόσκληση ανέφερε:

«Το νέο όραμα του συνδικαλιστικού κινήματος διαμορφώνεται μέσα από τις σκέψεις μας, τους προβληματισμούς μας, τη δράση μας, την αμφισβήτησή μας.

Τι νέο έφερε αυτή η απεργία;

Πως διαφαίνεται η προοπτική;

Σε καλούμε, συνάδελφε, να καταθέσουμε ο καθένας τη σκέψη του και την πρότασή του σε ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ, την Τετάρτη 25.7.90 και ώρα 7 μ.μ. στο Πολυτεχνείο (αίθουσα ΓΚΙΝΗ).

Μετά τη λήξη της συγκέντρωσης εκδόθηκε το παρακάτω ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ:

Εμείς οι καθηγητές που συγκεντρωθήκαμε σήμερα, 25 Ιουλίου, στο αμφιθέατρο «Γκίννη» του ΕΜΠ, ύστερα από πρόσκληση της Οργανωτικής Επιτροπής Συνδικαλιστών, μετά από γόνιμη συζήτηση, καταλήξαμε στα ακόλουθα:

α) Ο αγώνας των καθηγητών απέδειξε ότι το σ.κ. μπορεί να αντισταθεί στην επίθεση που δέχεται το εργατικό κίνημα από τη βία και αυθαιρεσία της συντηρητικής πολιτικής, και απέδειξε ότι μπορεί να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις της νίκης του.

β) Είναι ανάγκη να αναδειχθούν τα θετικά χαρακτηριστικά του αγώνα:

1. Αιτήματα σύμφωνα με τις ανάγκες των εργαζομένων και όχι σύμφωνα με τους προανατολισμούς της Κυβερνητικής πολιτικής.

2. Μορφές πάλης που εμπνέουν την αποτελεσματικότητα του αγώνα.

3. Εσωτερική λειτουργία που εξασφαλίζει τη δημοκρατική συμμετοχή του κλάδου και τον περιφρουρεί από «έξωθεν παρεμβάσεις».

4. Ο χρόνος διαξαγωγής της απεργίας ήταν όσο ποτέ επίκαιρος, γιατί τη στιγμή της συντηρητικής ανασυγκρότησης ήταν επιβεβλημένο και αναγκαίο ν' ακουστεί η ανυπότακτη φωνή.

γ) Εμείς που συγκεντρωθήκαμε εδώ παίρνουμε την πρωτοβουλία να συγκροτήσουμε ομάδα εργασίας για θέματα που αφορούν:

1. Εκπαιδευτικά ζητήματα.

2. Ρόλος του σ.κ. σήμερα.

3. Εργασιακές σχέσεις - αξιολόγηση - επιμόρφωση.

4. Δυνατότητες συλλογικής έκφρασης του χώρου.

Με τα μάτια στραμμένα στη νέα σχολική χρονιά, αξιοποιώντας τη θετική και αρνητική πείρα του κινήματος και της απεργιακής κινητοποίησης, εμπλουτίζοντας τον προβληματισμό μας, καλούμε σ' ενεργοποίηση και στρατευση όλο το ζωντανό και ριζοσπαστικό τμήμα των εκπαιδευτικών.

Αθήνα, 25 Ιουλίου 1990

στακό πλαίσιο και αναζητά, όχι φυσικά πολλές φορές μια γόνιμη διάξοδο, αναζητά όμως απαντήσεις και θέτει ερωτήματα. Ήταν αυτά τα στοιχεία, πιθανώς και άλλα, που συνιστούν αυτό που κανείς ονομάζει «εκπαιδευτικό κίνημα».

Σε τι ακόμα απάντησε η απεργία; Νομίζω πως απάντησε μ' έναν αποφασιστικό τρόπο σ' αυτό που θα ονόμαζε κανείς αυθορμητισμό, κατέδειξε τα όριά του και έβαλε μια υποθήκη για ένα συνολικό, στρατηγικό σχεδιασμό του εκπαιδευτικού κινήματος. Στράφηκε, επίσης, ενάντια στη γραφειοκρατία μέσα κι έξω από τα συνδικάτα μας. Αρνήθηκε τη «γοητεία» του «χειροπιαστού αποτελέσματος». Μια χυδαία οικονομιστική αντίληψη, που καλλιεργούσαν ορισμένοι, πως είναι δηλαδή δυνατόν να υπάρξουν χωρίς κόστος οικονομικά οφέλη. Στράφηκε τέλος σ' ένα μεγάλο βαθμό, ενάντια στην αντίληψη της ηττοπάθειας.

Σήμερα είχαμε μια τακτική νίκη του συστήματος και ειδικότερα της δεξιάς, απέναντί μας.

Είχαμε μια τακτική ήττα του κινήματος. Είναι, όμως, δυνατόν, οι τακτικές ήττες του κινήματος, με τη στοχευμένη αναδιοργάνωση στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης, με την ενεργοποίηση όλων των ζωντανών, αριστερών, ριζοσπαστικών κομματιών των εκπαιδευτικών, να μεταστραφούν, να μεταπλαστούν σε μια συνολική και στρατηγική νίκη.

Η σημερινή συγκέντρωση που γίνεται στο αμφιθέατρο «Γκίννη» έχει τη δυνατότητα, και από την άποψη της εμπειρίας και από την άποψη των διαθέσεων που εδώ υπάρχουν, να βάλει τις βάσεις για μια συνολική ανάκαμψη του εκπαιδευτικού κινήματος.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΔΙΟΡΙΣΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΑΝΑΓΙΩΡΙΣΤΕΣ, ΟΡΟΜΩΣΕΙΣ ΑΔΙΟΡΙΣΤΟΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ ΤΗΣ ΕΠΕΤΗΡΙΔΑΣ

Από το 1985, με προσέδιο το Υπ. Παιδείας, συλλαμβάνοντας ένα μακρόπνοο σχέδιο για την επίλυση των προβλημάτων της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, προχωρεί στη σταδιακή κατάργηση της επετηρίδας αίροντάς την τη μοναδική περίπτωση (ως, όπου οι διορισμοί γίνονται με στοιχειώδη δημοκρατικά κριτήρια.

Εξετάσεις λένε γ' αυτούς που διορίζονται. Το επιχείρημα είναι τουλάχιστον σοβαρό. Πρώτο, γιατί αφορά μια κατηγορία που έχει τα ίδια τυπικά προσόντα (πτυχίο) και δεύτερο, γιατί όλη η Ελλάδα (εκτός του Υπουργού) ξέρει πόσο αξιόβλητοι είναι οι διαγωνισμοί πρόσληψης στο Δημόσιο.

Το Υπουργείο, μέσα από την "Έκθεση για την μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης", το "Νόμο περί Ιδιωτικής Εκπαίδευσης", το προσέδιο νόμου για τη μονιμοποίηση των εκτάκτων εκτός επετηρίδας και την αλλαγή τρόπου διορισμού από την επετηρίδα, έχει προχωρήσει εμπρακτά, με δεκά πλην σσφη βήματα, τη διαδικασία κατάργησης της επετηρίδας.

Χιλιάδες αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, αντιμετώπιζοντας την εξοθλίωση παντός τύπου υποπασχολούνται, ετερορρασχολούνται ή είναι άνεργοι, τη στιγμή που η αναλογία διδασκόντων - διδασκόμενων στα σχολεία είναι απογοητευτική. Δεν είναι τυχαίο ότι η ΟΛΜΕ ζητάει το διορισμό 8.000 καθηγητών για τη φετινή χρονιά.

Απέναντι σ' αυτή τη κατάσταση και οι παραλλοούσες κυβερνήσεις και η παρούσα δείχνουν το ενδιαφέρον τους για την Παιδεία με πολύ αποκλειστικό τρόπο.

Απ' τη μια το Λόκειο έχει κατανήσει ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο με αποκορύφωμα τις πανελλαδικές εξετάσεις, διαπλάθοντας τους μαθητές στα ιδανικά του ατομισμού και της παραπάλας, υποπεδώνοντας αυτό που λέγεται διαδικασία μάθησης.

Από την άλλη το εκάστοτε Υπουργείο Παιδείας, αγωνίζεται για τον εξοστρακισμό των "ηθικών αυτουργών" της κατόντας της Παιδείας, που σύμφωνα με τους κυβερνήτες, δεν είναι άλλοι από τους εκπαιδευτικούς, απειλώντας τους με άρση της μονιμότητας, απόλυσης, περικυλικές αποδοχών, ποινικοποίηση των απεργιών τους.

ΣΟΥΡΟΥΠΟ ή ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑ;

Δημοσιεύουμε την άποψη του Γιάννη Νικολακόπουλου —ειδικού γραμματέα της ΟΑΜΕ— σχετικά με την πρόσφατη απεργία και το τί μέλλει γενέσθαι στο σ.κ.

Η κυβέρνηση έκανε τελικά τις Γενικές Εξετάσεις, με τρόπο που θύμιζε περισσότερο στρατιωτική επιχείρηση, παρά εκπαιδευτική διαδικασία. Κινητοποίησε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, αξιοποίησε το συναινετικό πολιτικό κλίμα, χρησιμοποίησε όλο τον προπαγανδιστικό της μηχανισμό και κατάφερε —στο τέλος— να κάμψει την αντίσταση των καθηγητών και να συμμετάσχουν στη διεξαγωγή των εξετάσεων. Όμως, δεν φτάνει αυτό για να κρίνει αυτόν τον αγώνα.

Η πορεία και τα αποτελέσματα αυτού του αγώνα δεν μπορούν να αξιολογηθούν με μέτρα και σταθμά προηγούμενων εποχών. Ξεκίνησε ταυτόχρονα με τη νεοσυντηρητική επίθεση από τη μεριά της Ν.Δ. και ανέδειξε αρετές και ανεπάρκειες, χρήσιμες να μελετηθούν για τη δράση του συνδικαλιστικού κινήματος στις σημερινές συνθήκες.

Η τελική αποτίμηση του αγώνα με χαρακτηρισμούς νίκης ή ήττας είναι δύσκολο να εκτιμηθεί σήμερα —στις σημερινές συνθήκες— με τα χθεσινά κριτήρια. Δεν πέτυχε ικανοποίηση αιτημάτων, αλλά ούτε η κυβέρνηση πέρασε τα δικά της «αιτήματα» για την εκπαίδευση και για το χαρακτήρα του σ.κ., όπως έκανε σε άλλους χώρους την ίδια περίοδο. Το κίνημα διατήρησε και ενίσχυσε τα χαρακτηριστικά που του επέτρεψαν να προβάλλει ισχυρή αντίσταση στην επίθεση που δέχτηκε.

Ο ρόλος της αντιπολίτευσης

Η αντιπολίτευση επιβεβαίωσε το ρόλο της.

Οι καθηγητές αντιμετώπισαν την παγερή «υποστήριξη» των ηγετών της, μετά τις αρχικές εχθρικές δηλώσεις στελεχών της. Υποστήριξη, μόνο στο βαθμό που τους επέτρεπε να διατηρήσουν ένα αντιπολιτευ-

τικό προφίλ στους ψηφοφόρους τους, με αμφισβητούμενη επιτυχία και αποτελέσματα.

Είναι γνωστό, ότι τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΝ μιλούσαν για σταδιακότητα ικανοποίησης μέρους των αιτημάτων, αρνούμενοι στην πραγματικότητα την ικανοποίηση αιτημάτων τώρα, λόγω της «κρίσης», παραπέμποντας στο αόριστο μέλλον. Ήταν το σκαλοπάτι για την κατηφόρα προς τις «θέσεις» Κοντογιαννόπουλου. Η παρέμβασή τους ουσιαστικά απαιτούσε εκ προοιμίου την προσαρμογή των αιτημάτων στην κυβερνητική λογική.

Έκφρασαν την αντίθεσή τους στις συνεχείς αυταρχικές παρεμβάσεις της κυβέρνησης, πιστοποιώντας με αυτόν τον τρόπο ότι η ουσιαστική διαφωνία τους δεν αφορά την ουσία της πολιτικής που εφαρμόζεται, αλλά μόνο τον τρόπο και το βάθος που εφαρμόζεται αυτή η πολιτική.

Στις επανειλημμένες προκλήσεις της κυβέρνησης και του ίδιου του Μητσοτάκη, να πάρουν θέση για την ικανοποίηση των αιτημάτων, «γλιστρούσαν» στη λογική της Οικουμενικής, αρνούμενοι να παραδεχτούν φανερά, ότι το σήμερα της Νεοδημοκρατικής πολιτικής είναι γέννημα του κοινού τους χθες.

Ο Συνασπισμός, μάλιστα, επιχείρησε ξετσίπωτα οργανωτική παρέμβαση στο κίνημα, σε συνεργασία με τη Ν.Δ., χρησιμοποιώντας σαν προκάλυμμα την ΑΣΓΜΕ. Το ΠΑΣΟΚ, φανερά τουλάχιστον, απέφυγε κάτι τέτοιο, που άλλωστε δεν θα του το επέτρεπαν και οι χαλαροί δεσμοί με το χώρο, εξ αιτίας της γνωστής συμπεριφοράς των συνδικαλιστών του στην απεργία του 1988.

Ο ΣΥΝ, λοιπόν, προσπάθησε να αναβιώσει μέσω της ΑΣΓΜΕ το «πρότυπο Τζαννετάκη» του περασμένου καλοκαιριού. Έγινε φανερό, για μια ακόμη φορά, ότι τέτοιες συνεργασίες δεν μπορούν να λύσουν προβλήματα των εργαζομένων και του κινήματος, αλλά αντίθετα προορίζονται να προσεγγίσουν τις διεκδικήσεις στις κυβερνητικές επιλογές, να συμφιλιώ-

σουν τους εργαζόμενους με αυτήν την πολιτική και αντικειμενικά να βαρύνουν στο συσχετισμό των δυνάμεων, ιδεολογικά και πολιτικά, υπέρ του κυρίαρχου μπλοκ. Γι' αυτό και τέτοιου είδους μεσολαβήσεις δεν μπορούν, ούτε άμεσα — αλλά ούτε και μακροπρόθεσμα, οφέλη να αποδώσουν στο συνδικαλιστικό κίνημα, παρά μόνο να το απομονώσουν και να διευκολύνουν την άλωσή του από την κυβέρνηση, μετατρέποντάς το σε φτωχό και ... συνετό συγγενή.

Στοιχεία της κυβερνητικής πολιτικής

Η στάση της κυβέρνησης, με τη δεδομένη ανοχή της αντιπολίτευσης, εμφάνισε στοιχεία άξια να σημειωθούν:

1. Έχοντας συνείδηση των νέων πολιτικών συσχετισμών, παραβίαζε - νομολογούσε και προχειρο-νομοθετούσε, αφηφώντας νόμους και Σύνταγμα (βλ. Ιδιωτικά Πανεπιστήμια), που απόρρεαν από παλιότερους πολιτικούς συσχετισμούς.

2. Οι δεσμεύσεις που έχει αναλάβει απέναντι στους ξένους υποστηρικτές της, της δίνει ελάχιστα έως ανύπαρκτα περιθώρια ελιγμών. Η αυταρχική δύναμη πυρός που συγκέντρωσε —μετά από ειδική συνεδρίαση του υπουργικού συμβουλίου— έδειχνε, ότι η πολιτική της είναι τόσο εύθραυστη, που δεν επιδέχεται την ελάχιστη ρωγμή. Συμπεριφέρθηκε σαν τρομοκρατημένος επιλοχίας, που πήρε αυστηρές εντολές από τους ανωτέρους του να καταστείλει την ανταρσία του λόχου του και αυτός πήρε για όπλο αγκαλιά μια ατομική βόμβα.

3. Έδειξε, ότι οποιαδήποτε συλλογική αντίδραση των εργαζομένων που βγαίνει έξω από τα όρια της κυβερνητικής πολιτικής, θα αντιμετωπίζεται με μορφές που αγγίζουν τα όρια του κοινωνικού φασισμού. Η ιδεολογικο-πολιτική επίθεση που εξαπολύθηκε από τα πλήρως ελεγχόμενα από την κυβέρνηση μέσα μαζικής ενημέρωσης απέναντι σε φορείς ενεργειών ουσιαστι-

κής αντίστασης, προετοιμάζαν το έδαφος στην κοινωνική συνείδηση για αποδοχή οποιουδήποτε σκληρού αυταρχικού μέτρου. Ακόμη και κινητοποίηση κοινωνικών ομάδων εναντίον των εργαζομένων επιχείρησαν.

4. Χρησιμοποίησε τις ιδεολογικά και πολιτικά συγγενείς της δυνάμεις —μέσω της ΔΑΚΕ— για τη διαμόρφωση, με μυστικές διαδικασίες, ενός απεργοσπαστικού μηχανισμού, σαν οργάνου της κυβέρνησης μέσα στο χώρο. Έτσι, προώθησε όρους για να επιδιώξει, είτε την απο-ιδεολογικοποίηση του κινήματος, είτε ακόμη και την οργανωτική διάσπαση του σ.κ. Όλες οι εφεδρείες επί σκηνής.

Συμπεράσματα για το συνδικαλιστικό κίνημα

1. Η εμπειρία αυτού του αγώνα έδειξε, ότι ικανοί όροι ύπαρξης του σ.κ. σήμερα είναι η ενίσχυση χαρακτηριστικών, όπως:

α) Αιτήματα και συμμαχίες που απορρέουν από τις ανάγκες των εργαζομένων και του χώρου εργασίας τους, και όχι προσαρμοσμένα στην κατεύθυνση της κυβερνητικής πολιτικής.

β) Μορφές πάλης που συσπειρώνουν και εμπνέουν για την αποτελεσματικότητά τους, ανεξάρτητα από την κυβερνητική ανοχή.

γ) Εσωτερική λειτουργία που εξασφαλίζει τη δημοκρατική συλλογική έκφραση της βάσης σε κάθε καμπή του αγώνα. Σ' αυτήν την απεργία εξασφαλιζόταν με συνεχείς Γ.Σ., που μετατρέπονταν σε μορφές πάλης και υπεράσπιζαν το κίνημα από τις διάφορες παρεμβάσεις.

2. Η δυνατότητα του σ.κ. να είναι ένας έγκυρος παράγοντας υποστήριξης των λαϊκών συμφερόντων, συνδέεται άμεσα με τη διατύπωση επιθετικών αιτημάτων και ενεργειών, που θα απορρέουν από τις ανάγκες των εργαζομένων και τις δυνατότητες δράσης τους. Θα απορρέουν από την ανάγκη να παρεμβαίνει και να ελέγχει ο εργαζόμενος συλλογικά το σύνολο της εργασίας του και των εργασιακών του σχέσεων και όχι μόνο το ύψος της αμοιβής του γι' αυτήν.

3. Είναι φανερό, ότι η αγωνιστικότητα σαν αρετή, όσο κι αν είναι αναγκαία σήμερα, σίγουρα δεν επαρκεί για την αποτελεσματικότητα του κινήματος. Απαιτείται επιστημονικά προσδιορισμένη στρατηγική, επιτυχής τακτική και ιδεολογικοπολιτική στήριξη του προσανατολισμού, των αιτημάτων του και της δράσης του, μέσα από αυτοτελείς μηχανισμούς ενημέρωσης και προπαγάνδας.

4. Η αποδοχή από το συνδικαλιστικό

κίνημα της λογικής του «εκσυγχρονισμού» του με βάση την κυβερνητική λογική της ανάπτυξης ή η αποδοχή της ασφυκτικά καθοδηγημένης «επίσημης» κοινωνικής συνείδησης για τα περιθώρια δράσης του, θα οδηγήσει ταχύτατα το σ.κ. στην αυτοκατάργησή του. Το παράδειγμα της ΓΣΕΕ, αλλά και ανάλογες διεθνείς εμπειρίες, είναι χαρακτηριστικές αυτού του φαινομένου. Χρειάζεται βέβαια να σημειώσουμε, ότι σ' αυτήν την κατηγορική πορεία των ηγεσιών του σ.κ., οι οποιεσδήποτε αντιστάσεις προβάλλονται, ακόμη και στους όρους της ενσωμάτωσης, φαίνεται πως είναι μη ανεκτές από την κυβερνητική πολιτική και επόμενα αξιοποιησιμες από το ταξικό κίνημα.

5. Τόσο τα γεγονότα, όσο και οι εκτιμήσεις δείχνουν, ότι όλο και λιγότεροι συνδικαλιστικοί αγώνες στις σημερινές συνθήκες θα καταλήγουν με «ανώδυνο» τρόπο σε αμφιλεγόμενους συμβιβασμούς. Οι αγώνες που θα στοχεύουν και θα καταλήγουν σε ουσιαστική ικανοποίηση αιτημάτων, θα αναγκάζονται συχνά να βγαίνουν έξω από τα όρια της κυβερνητικής νομιμότητας.

6. Οι δυνάμεις που είναι διατεθειμένες, μέσα στο σ.κ., να δράσουν σε ταξική κατεύθυνση φαίνονται λίγες και διασπαρμένες σ' όλο το χώρο της αντιπολίτευσης, ιδιαίτερα σ' ένα κόσμο που έχει διαχωρίσει πολιτικά τη θέση του από τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης ή βρίσκεται ήδη σ' αυτήν την πορεία. Ο-

πωσδήποτε, οι δυνάμεις αυτές είναι ποσοτικά πολύ μικρότερες από την εμβέλεια που έχουν οι διαθέσιμες αντίστασης των εργαζομένων, όπως έδειξε και ο αγώνας των καθηγητών, αλλά και άλλων χώρων. Οι πολιτικές διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα σ' αυτές τις δυνάμεις, πηγάζουν κυρίως από πολιτικούς όρους και συγκρούσεις του παρελθόντος και δεν ανταποκρίνονται στη σημερινή πραγματικότητα.

Είναι ανάγκη να εκφραστούν πρωτοβουλίες στηριγμένες στους σημερινούς πολιτικούς όρους, ώστε να διαμορφωθούν και τα συλλογικά σχήματα που θα υπερβαίνουν τις ατομικές ή καθ' ομάδες αναλύσεις και πρακτικές. Χωρίς αποκλεισμούς και προκαταλήψεις, που πηγάζουν από παρελθούσα και μη επιστρεπτή πολιτικό-συνδικαλιστική πραγματικότητα. Αυτό θα επιτευχθεί, στο βαθμό που είμαστε όλοι διατεθειμένοι, χωρίς αυταρχική συντριβή ή υποταγή ατομικών ή ομαδικών απόψεων και δραστηριοτήτων, να αναζητήσουμε τώρα με νέα συλλογικότητα, σε ταξική αναπνευστική κατεύθυνση, τη νικηφόρα πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος.

Στο χώρο των καθηγητών, αυτή η προσπάθεια ξεκίνησε ήδη, με τη συγκέντρωση - συζήτηση μέρους αυτών των δυνάμεων στο Πολυτεχνείο στις 25 Ιούλη. Το φεινικό φθινόπωρο προδιαγράφεται πιο πλούσιο σε παρόμοιες πρωτοβουλίες και άλλες πολιτικές εμπειρίες, βγαλμένες από τις αντιφάσεις που ζει το σχολείο και ο εκπαιδευτικός σήμερα.

Η απεργία πείνας

Από την Πέμπτη 12/7 είχε αρχίσει να λειτουργεί στα «πόδια» του ΥΠΕΠΘ ένα ιδιότυπο «απεργιακό κέντρο».

Ο Π. Αντωνόπουλος, ταμίας του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, ο Θ. Τσιριγώτης, γραμματέας της Γ' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής, και ο Γρ. Λαφνής από την Γ' ΕΛΜΕ Αθήνας, ξεκίνησαν απεργία πείνας έξω από το υπουργείο.

Μέσα σ' αυτές τις κρίσιμες τέσσερις μέρες (12 - 16/7) οι απεργοί πείνας αποσκοπούσαν - και πέτυχαν - να δημιουργήσουν, μ' αυτήν τους τη συμβολική διαμαρτυρία, έναν μόνιμο πόλο συσπείρωσης των απεργών καθηγητών, μια «διαρκή συγκέντρωση», που πληροφορούσε - κατάγγελλε - γέμιζε το χώρο του ΥΠΕΠΘ με αφίσσες και ανακοινώσεις - μάζευε χιλιάδες υπογραφές συμπαράστασης στον απεργιακό αγώνα των καθηγητών - διένειμε απεργιακό υλικό κ.λπ.

Η απεργία πείνας έληξε αργά το βράδυ της Κυριακής με μαχητική συγκέντρωση έξω και στους γύρω δρόμους του ΥΠΕΠΘ, η οποία - όπως είναι γνωστό - αντιμετώπισε την αστυνομική καταστολή. Χωρίς να υπάρχει κανείς λόγος, καμμία πρόκληση από τη μεριά των διαδηλωτών, και αφού ο αστυνομικός διευθυντής απαίτησε χωρίς αποτέλεσμα τη διάλυσή τους, οι δυνάμεις καταστολής χτύπησαν απροκάλυπτα, τραυματίζοντας στο κεφάλι το Θ. Τσιριγώτη και προπηλακίζοντας με αγριότητα δεκάδες καθηγήτριες και καθηγητές. Σοβαρότερα επεισόδια αποσοβήθηκαν μόνο χάρις στην ψυχραιμία των διαδηλωτών, παρ' όλη την προκλητική στάση του εισαγγελέα και του επικεφαλής αστυνομικού (οι οποίοι ισχυρίστηκαν ότι ο Τσιριγώτης αυτοτραυματίστηκε!!).

«Γράψαμε υποθήκες»

Για να κάνουμε τον απολογισμό της απεργίας, να εκτιμήσουμε αν η τακτική μας ήταν σωστή πρέπει προηγουμένως να απαντήσουμε στο εξής ερώτημα: Μέσα από έναν αγώνα ποια είναι τα όρια ενός επιτρεπτού συμβιβασμού και πότε αυτός είναι ανεπιτρεπτός;

Στο μεταίχιμο δύο εποχών

Αυτό δεν μπορεί να απαντηθεί κάθε φορά με τον ίδιο τρόπο. Γιατί εξαρτάται από την εποχή, τους παράγοντες που προσδιορίζουν και επηρεάζουν κάθε φορά την κοινωνική πάλη. Ούτε είναι φετίχ ότι κάθε φορά ένας αγώνας πρέπει να έχει σώνει και καλά χαρακτηριστικά που να «σπάνε το σύστημα», ειδικά να μην γίνεται. Αυτό είναι αριστερισμός και δογματισμός. Στα τέλη της δεκαετίας του '70, για παράδειγμα, στο χώρο μας έγιναν και έληξαν με νίκες, αγώνες, για τη μείωση του ωραρίου, τη μείωση των μαθητών κατά τάξη, τη δημοτική γλώσσα, για αυξήσεις αποδοχών κ.λπ. Τα χαρακτηριστικά που επεκράτησαν σε αυτούς τους αγώνες, καθόλου δεν «έσπασαν το σύστημα». Όμως, οι αγώνες αυτοί καταλήξαν σε επιτρεπτούς, για την εποχή, συμβιβασμούς, που όπως είπαμε θεωρήθηκαν νίκες.

Ποια όμως είναι η σημερινή περίοδος που διανύουμε; Τι πρέπει να κάνει το κίνημα για να έχει κατακτήσεις;

Βρισκόμαστε στο μεταίχιμο δύο εποχών, σε ένα κόσμο που αλλάζει. Η ίδια η αυτοανάπτυξη του καπιταλιστικού συστήματος στη χώρα μας εμπεριέχει σαν αναγκαιότητα μια δραματική αλλαγή του εσωτερικού συσχετισμού των δυνάμεων σε βάρος των εργαζομένων, το χτύπημα και την αφαίρεση δικαιωμάτων και κατακτήσεων, την αντιδραστική ανάπλαση σε τελευταία ανάλυση όλης της κοινωνίας προς όφελος των πιο επιθετικών κύκλων της ολιγαρχίας.

Ο παλιός τρόπος ενσωμάτωσης του κινήματος δια μέσου «μικροπαραχωρήσεων» έχει, σαν εναλλακτική μέθοδος και πολιτική, τελειώσει σχεδόν. Και αυτό πρέπει επιτέλους να γίνει αντιληπτό.

Δύο δρόμοι

Εξ αντικειμένου πλέον κάθε πραγματικά διεκδικητικό κίνημα αποτελεί «εν δυνάμει» απειλή για τις αναγκαιότητες και προτεραιότητες του συστήματος. Σήμερα οι κλαδικοί αγώνες δεν μπορούν πλέον να «αποροφώνονται» με τον παλιό τρόπο.

Μπροστά μας, κατά συνέπεια υπάρχουν δύο δρόμοι. α) Να αποδεχτούμε τις αναγκαιότητες του συστήματος. Να περιμένουμε να κλείσει ο κύκλος της αντιδραστικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και το πολύ πολύ να παλεύουμε για επιμέρους τροποποιήσεις της.

Να υπομείνουμε δηλαδή το χτύπημα, τη συντριπτική υποβάθμιση των δικαιωμάτων μας και μόλις αυτός ο κύκλος κλείσει, μετά να αρχίσουμε να διεκδικούμε.

Αυτό ζητούσε από εμάς η σημερινή κυβέρνηση. Σε αυτή τη τροχιά κινήθηκε και το ομοίωμα της Κυβέρνησης Τζανή Τζαννετάκη, η ΑΣΓΜΕ.

Να υπογράψουμε δήλωση μετανοίας. Να προσυγράψουμε τη κυβερνητική πολιτική με την αποδοχή της λογικής ότι η «οικονομία δεν μπορεί τώρα» και θα συζητηθούν τα αιτήματά μας όταν «αρχίζει να αναρρώνει».

Αλλά αυτό δεν αποτελεί συμβιβασμό. Αποτε-

λεί ΥΠΟΤΑΓΗ και παράδοση άνευ όρων.

β) Να διεκδικούμε τα αιτήματά μας και να συμβιβαστούμε γι' αυτά. Όμως, όπως είπαμε, οι πραγματικά διεκδικητικοί αγώνες είναι πολύ πιο δύσκολο να τελεσφορήσουν από άλλοτε. Το 1978 ήταν «μέσα στη λογική» του σχετικού αστικού εκσυγχρονισμού της εποχής, να υποχωρεί η εξουσία στους αγώνες μας και να δέχεται κάτω από την πίεσή τους τη μείωση του ωραρίου. Σήμερα είναι στρατηγικό ζήτημα γι' αυτήν να μειώσει τις δαπάνες για τη Δημόσια Παιδεία, να επιδιώκει τη καθιέρωση του θεσμού των ωρομισθίων και της μερικής απασχόλησης.

Τη δεκαετία '75-'85 ήταν μέσα στη πολιτική του αστικού συστήματος να απαντάει στους αγώνες μας για αυξήσεις με τα «οράματα» νέων μισθολογίων. Σήμερα θέλει να πειραχίσει τις εξουσιαζόμενες μάζες στην άποψη ότι πρέπει να... «θυσιαστούν».

Οι συσχετισμοί λοιπόν σήμερα είναι συντριπτικοί σε βάρος κάθε πραγματικά διεκδικητικού κινήματος.

Η ολιγαρχία και τα κομμάτια της είναι φοβερά πιο άτεγκτα και επιθετικά. Το συνδικαλιστικό κίνημα παραλυμένο από μια ηγετική συνδικαλιστική γραφειοκρατία που η υπόληψή της στους εργαζόμενους έχει φθάσει στο ναδίρ. Τα κόμματα της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης, χωρίς εναλλακτική στρατηγική, ανοίγουν διαδρόμους στη νεοσυντηρητική επέλαση, συμβιβάζονται και υποτάσσονται σε αυτή. Γείωση από τη συμπεριφορά τους πήραμε και με το δικό μας «κρέμασμα». Δικό τους έργο είναι η άρνηση να πραγματοποιηθεί η απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 16 και όχι στις 11 Ιουλίου. Δικό τους έργο η «απόσυρση» των Δημάρχων, η διάλυση της απεργίας στη ΔΕΗ, στους ΟΤΑ κ.λπ.

Όμως αλίμονο αν δεν αντιδράσουμε, ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ότι οι μάχες από εδώ και πέρα θα είναι φοβερά δύσκολες, σκληρές και... κατά κανόνα παράνομες. Αυτός είναι ο μόνος δρόμος για μια στρατηγική ανάκαμψη του κινήματος.

Η στρατηγική ανάκαμψη του κινήματος περνάει αναγκαστικά από μια περίοδο σκληρών αγώνων που θα αντιμετωπίζονται αδιάτακτα, με τη πιο σκληρή κρατική βία και θα εξαναγκάζονται κατά κανόνα σε «ήττες». Ήττες φαινομενικές που θα δένονται με νήματα με ένα νικηφόρο μέλλον.

Τέτοια νίκη που φαίνεται ήττα ήταν και ο δικός μας αγώνας. Γιατί είναι ο πιο ΕΓΚΑΙΡΟΣ αγώνας που σήκωσε πρώτος το βάρος σε μια δύσκολη εποχή. Που ακριβώς γι' αυτό απέκτησε ηθικό κύρος και έγραψε υποθήκες για μια νικηφόρα πορεία του κινήματός μας, όπου και τα δικά αιτήματά μας θα βρίσκουν δικαίωση.

Το πραγματικό δίλημμα

Μέσα σε αυτή τη πορεία των σκληρών αγώνων μπορεί να δημιουργείται και ο ενοποιητικός παράγοντας του κινήματος, το νέου τύπου κόμμα της εργατικής τάξης, που ορισμένοι περιμένουν να γίνει αποκλειστικά με Συνέδρια ή να το φέρει... ο Αγ. Βασίλειος κάποια Πρωτοχρονιά.

Το πραγματικό δίλημμα λοιπόν για το κίνημα δεν είναι σύγκρουση ή συμβιβασμός που ισορριζούνται ορισμένοι εκπρόσωποι του αριστερού ρεφορμισμού, θέλοντας να πουν ότι η ΟΛΜΕ διάλεξε τη σύγκρουση και τάχα ηττήθηκε.

Το πραγματικό δίλημμα είναι ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ή ΥΠΟΤΑΓΗ; Και μόνο αν απαντήσουμε ναι στη

διεκδίκηση μπορούμε να συμβιβαστούμε επιτρεπτά ή αν χρειαστεί κάποτε να συγκρουόμαστε «μέχρι τέλους».

Συνάδελφοι,

Η εισήγηση του Δ.Σ της ΟΛΜΕ για συνέχιση της απεργίας δεν μπορεί παρά να απεικονίζεται στις ζωντανές ριζοσπαστικές δυνάμεις του κλάδου που έκαναν την εμφάνισή τους με τους αγώνες του 1988 και δυνάμωσαν τη παρουσία τους και τη συνοχή τους σε αυτόν τον αγώνα.

Ιδεολογικό μέτωπο

Αυτές οι δυνάμεις που με διάφορα επίπεδα συνείδησης εδράζουν στη βάση όλου του προοδευτικού αριστερού φάσματος (και κάνω ιδιαίτερη μνεία για την αγωνιστική βάση του ΚΚΕ που ορισμένοι με τον πιο επιπόλαιο τρόπο τις χρεώνουν αμαρτίες της ηγεσίας τους) μπορούν και πρέπει να πάρουν σήμερα τη σκυτάλη του αγώνα για να πρωτοστατήσουν σε μια νέα νικηφόρα πορεία του κινήματός μας.

Για να παραδοθεί όμως ο σημερινός αγώνας μας ΑΚΕΡΑΙΟΣ στο μέλλον απαιτείται άμεσα να ανοίξουμε ιδεολογικό μέτωπο στα ιδεολογικά παράσιτα του κινήματος, παράσιτα που πολλές φορές υπεισέρχονται μέσα και σε μας τους ίδιους.

α) Στο οικονομισμό: Που σε αυτή τη φάση νόμισε ότι η απεργία είναι μια απόπειρα «που θα δώσει λίγα και θα πάρει πολλά» αποκλειστικά μέσα από τη μεταίχιση των εξετάσεων. Που αφού οι συσχετισμοί δεν επιτρέψανε κάτι τέτοιο δεν έχει νόημα η απεργία. Και είναι ντροπή που ορισμένοι εκπρόσωποι του αριστερού ρεφορμισμού στις Γενικές Συνελεύσεις «χαιδέψανε», αυτές τις αντιλήψεις προκειμένου να φέρουν εδώ στη ΓΣ των προέδρων την πολυπόθητη αναστολή.

β) Στο συνδικαλιστικό αριθισμό: Που περιμένει τότε θα επιτρέψει η αστική τάξη προκειμένου να αναπτυχθούν διεκδικητικοί αγώνες.

γ) Στο συντηρητισμό που ορισμένοι χρόνια τον εξόριζαν λέγοντας ότι οι αγώνες μας πρέπει να έχουν κοινωνικούς συμμάχους και να οδηγούν στο χτίσιμο του «Μετώπου Παιδείας» και τώρα που η συνέχιση της απεργίας συνιστούσε πραγματικά άνοιγμα στη κοινωνία και αποδείκνυε ότι δεν είμαστε εκβιαστικό κίνημα εξετάσεων όπως μας ήθελαν, την πολέμησαν με νύχια και με δόντια.

δ) Στην ψευδοαυτονομία που για χρόνια ολόκληρα διέδιδε ότι αρκεί να μην είσαι κομματικά ενταγμένος, για να είσαι αυτόνομος. Πως δεν μπορούσε να δει τη πολιτική χειραφέτηση από την αστική πολιτική σαν προαπαιτούμενο μιας πραγματικής αυτονομίας και ότι τώρα που κατάλαβε τις δυσκολίες μιας ταξικά-πολιτικά χειραφετημένης πολιτικής έτρεξε να υποταχτεί στους διάφορους διαμεσολαβητές και να ζητήσει βοήθεια από τη συναινετική πολιτική των κομμάτων της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης.

Όσο για τα 30 αργύρια της ΑΣΓΜΕ συνάδελφοι πιστεύω ότι αργά ή γρήγορα θα μας τα... παραχωρήσουν. Θα μας τα παραχωρήσουν γιατί εκτός των άλλων πρέπει να «πληρωθούν» όλοι εκείνοι που με κάθε τρόπο, σε όλη τη διάρκεια του αγώνα, πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους για το σπάσιμο ή την αποδυνάμωσή του. Αλλά και αυτά ακόμα πρέπει να ξέρουμε να τα αναγνωρίζουμε όχι σαν «δώρα» αλλά σαν κατακτήσεις ενός ασυμβίβαστου αγώνα που διεκδικεί ένα καλύτερο μέλλον.

Η ομιλία του Κώστα Θύμη, προέδρου της ΕΛΜΕ Κέρκυρας, στην τελευταία Γ.Σ. των Προέδρων.

Το Οδοιπορικό μιας «προαναγγελθείσης» απεργίας...

* 3.5.90 Πέμπτη

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, εναρμονιζόμενο με την απόφαση της Γ.Σ. στις 29.3.90 ότι «θα συνεχίσουμε τους αγώνες μας ανεξάρτητα από την κυβέρνηση που θα σχηματιζόταν μετά τις εκλογές», εισηγείται -μεταξύ των άλλων- στις Γενικές Συνελεύσεις:

- 1) 48/ωρη απεργία στις 24 - 25 Μάη.
- 2) 24ωρη απεργία για κάθε μέρα που ορίζεται ως ημέρα διεξαγωγής των Γεν. Εξετάσεων.

* 3.5. - 9.5.90

Το σύνολο του αστικού τύπου δεν ασχολείται με το θέμα, θεωρώντας ότι οι καθηγητές δεν πρόκειται να ψηφίσουν την εισήγηση του Δ.Σ. Υπερεκτιμούν το κλίμα συναίνεσης που έχει επιβληθεί από τις κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις και υποτιμούν τις διαθέσεις των εκπαιδευτικών.

* 10.5.90 Πέμπτη

Διεξάγονται οι πρώτες γενικές συνελεύσεις των τοπικών ΕΛΜΕ. Τα αποτελέσματά τους είναι ενθαρρυντικά. Οι περισσότερες (4 στις 5) με ευρεία πλειοψηφία ψηφίζουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις. Το μεγαλύτερο μέρος του τύπου «υπό μανδραγόρα καθεύδει». Είναι εμφανής η αδυναμία του -αν και αυτοχαρακτηρίζεται συχνά ως τέταρτη εξουσία- να κατανοήσει τις διαθέσεις των καθηγητών.

* 11.5.90 Παρασκευή

Η «Ελευθεροτυπία» προβαίνει σε αναλύσεις για τον τρόπο λήψης των αποφάσεων, κι αναφέρει ότι τα πρώτα αποτελέσματα «πρέπει να εκληφθούν ως ενδεικτικά και όχι καθοριστικά για τις διαθέσεις του συνόλου των καθηγητών...»

Ο κ. Κύρκος αναλαμβάνει το ρόλο του συνηγόρου του κ. Γρ. Φαράκου («Ξανασκεφτείτε το») και εκφράζει την πίστη του, ότι οι εκπαιδευτικοί «θα μελετήσουν και θα δουν συνολικά την κατάσταση, καθώς και την κοινωνική απήχηση που θα έχει η επιλογή τους» (Ελευθεροτυπία 11.5.90).

Κι ενώ εδώ και καιρό τα τρία μεγάλα κόμματα και ο τύπος προσπαθούν να μας πείσουν για την «οικονομική κρίση», η υφυπουργός Αθλητισμού, κ. Φάνη Πάλλη - Πετραλιά, αναφέρεται στο «έλλειμμα διασεκατομμυρίων δραχμών» στη Γ.Γ. Αθλητισμού που δημιουργήθηκε κατά τις περιόδους της «κυβέρνησης Τζαννετάκη» και της «Οικουμενικής» (Ελευθεροτυπία 11.5.90).

Το βράδυ της Παρασκευής ανακοινώνονται τα αποτελέσματα κι άλλων Γ.Σ. Από τις 20 ΕΛΜΕ, οι 17 υποστηρίζουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

* Δευτέρα 14.5.90

Οι δεξιές εφημερίδες -παρά την επιφανειακή ψυχραιμία τους: «Μεθαύριο η κρίσιμη απόφαση» (ΑΠΟΓΕΥΜ.)- αρχίζουν την υπονόμηση του απεργιακού αγώνα και μας πληροφορούν ότι τα μέλη της ΔΑΚΕ «δηλώνουν ότι θα πάνε στα σχολεία» (ΑΠΟΓΕΥΜ.).

* Τρίτη 15.5.90

Συνεχίζονται οι Γ.Σ. και τα χτυπήματα ενάντια στην πολιτική της μονόπλευρης λιτότητας της «νέας» κυβέρνησης. Μόνο 3 από τις 61 ΕΛΜΕ έχουν καταψηφίσει την πρόταση για απεργία στις εξετάσεις.

Στις σελίδες του αστικού τύπου εμφανίζονται οι «πρώτες αντιδράσεις» μαθητών και γονιών. Ο κ. Κουτογιαννόπουλος «υπενθυμίζει πως η κυβέρνηση (...) αύξησε κατά 50% τις ανά τρίμηνο υπερωρίες των καθηγητών». Βέβαια, αποφεύγει να διευκρινήσει, ότι το ποσό των αυξήσεων (3.000 δρχ. μηνιαίως) δεν καλύπτει ούτε την αύξηση του νερού, και εκδηλώνει την «αγάπη» του προς τους μαθητές και τους γονείς, «οι οποίοι την κρισιμότερη στιγμή της σχολικής χρονιάς φορτίζονται άδικα με άγχος και αγωνία» (ΕΘΝΟΣ 16.5). Τα παραπάνω αποτελούν κενική ομολογία ότι: **μόνο οι εξετάσεις τους νοιάζουν.**

Κι ενώ ο υπουργός επιμένει, πως «η βαθιά οικονομική κρίση που διέρχεται η χώρα δεν επιτρέπει την ικανοποίηση οικονομικών αιτημάτων» (ΕΘΝΟΣ), στις τελευταίες σελίδες των εφημερίδων διαβάζουμε: «Ανέβηκαν οι μετοχές» (ΕΘΝΟΣ).

* Τετάρτη 16.5.90

Συνέρχεται η Γ.Σ. των προέδρων των 80 τοπικών ΕΛΜΕ και επικυρώνει τη θέληση των καθηγητών να αγωνιστούν εναντίον της λιτότητας και τις ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. 68 ΕΛΜΕ ψηφίζουν υπέρ της απεργίας, ενώ 5 την καταψηφίζουν και 5 ψηφίζουν λευκό.

Κι ενώ η συντριπτική πλειοψηφία του κλάδου έχει εκφραστεί υπέρ της απεργίας, η ΔΑΚΕ επιμένει ότι είναι «εκ των προτέρων καταδικασμένη» (Αυτωνάκος: Ελευθεροτυπία 17.5.90).

* Πέμπτη 17.5.90

Η «Απογευματινή» στον πρωτοσέλιδο τίτλο της χαρακτηρίζει την απεργία ως «πλήγμα για μαθητές - εξετάσεις». Ακόμα... περιμένουμε τις προτάσεις του κ. Κουτογιαννόπουλου, της κυβέρνησής του και του δεξιού τύπου για το μέλλον των 100 χιλ. και πλέον μαθητών που θ' «αποτύχουν» στις εξετάσεις, όποτε κι αν αυτές γίνουν.

Από τις εφημερίδες πληροφορούμαστε και την ύπαρξη συνομοσπονδίας γονέων (ΑΣΓΜΕ), που είναι αντίθετη με την απεργία στις εξετάσεις.

Όμως δεν είναι μόνο οι δεξιές εφημερίδες ευαίσθητες απέναντι στις εξετάσεις. Την ίδια ευαισθησία εκδηλώνει και ο «Ριζοσπάστης»: «Η ευθύνη, για την αναβολή των εξετάσεων και τη σκληρή δοκιμασία δεκάδων χιλιάδων μαθητών σε μια σημαντική για το μέλλον τους στιγμή, θα βαραίνει την κυβέρνηση...»

Το βράδυ, με την επιστολή της ΟΛΜΕ προς τον υπουργό παιδείας, ξεκινά η διεκκυστική διαμάχη του διαλόγου. Ταυτόχρονα, όμως, ο Υπ. Παιδείας, απαντώντας σε ερώτηση για τυχόν επιστράτευση, δεν την αποκλείει, αλλά τονίζει: «Επί του παρόντος δεν θα ήθελα να τοποθετηθώ σ' αυτό».

* Παρασκευής 18.5.90

Αναστάτωση επικρατεί στους κόλπους της κυβέρνησης, ο φιλικός της τύπος μεταθέτει το πρόβλημα: «Αναστατωμένοι είναι οι μαθητές» (ΑΠΟΓΕΥΜ.). Ενώ το «ΕΘΝΟΣ» θυμάται ότι τέτοιες ώρες πρέπει να εκδηλώσει και το ενδιαφέρον του προς τους μαθητές και εξ ονόματός τους αναφέρει: «Εμείς πληρώνουμε πάλι τη νύφη...»

Την ίδια ώρα ο κ. Κοντογιαννόπουλος, φορώντας το προσωπίο του «διαλλακτικού» και του «εξυπνάκια», δηλώνει ότι «διάπλατα ανοιχτή είναι η πόρτα μας για διάλογο ειλικρινή και υπεύθυνο». Αρκεί, βέβαια, να μη συζητηθούν τα οικονομικά αιτήματα που συνεπάγονται «ανατροπή της κυβερνητικής οικονομικής πολιτικής». Λες και η ικανοποίηση των θεσμικών αιτημάτων μπορεί να γίνει και χωρίς χρήματα!

Όμως ανακοίνωση εκδίδει και το ΠΑΣΟΚ, όχι βέβαια για να υποστηρίξει τον αγώνα των εκπ/κών, αλλά για να... καρφώσει τη ΝΔ για τα «επίχειρα της προεκλογικής της τακτικής, που εδώ και πολλούς μήνες υποσχόταν τα πάντα στους πάντες».

* Σάββατο 19.5.90

Οι παραιτήσεις του κυβ. εκπροσώπου προς τους καθηγητές για «αυτοσυγκράτηση και υπευθυνότητα», επιστρέφονται από τον πρόεδρο της ΟΛΜΕ, μαζί με τη διαβεβαίωση ότι ο αγώνας μας «δε θα είναι μάταιος» (ΕΘΝΟΣ).

Την ίδια μέρα, στις τελευταίες σελίδες των εφημερίδων, διαβάζουμε: «Πριμ στους... γρήγορους εφοριακούς». Κατά τα άλλα οι καθηγητές έχουν δίκιο, αλλά... πού να το βρουν.

* Κυριακή 20.5.90

Η «Καθημερινή» παροτρύνει την κυβέρνηση να κρατήσει αδιάλλακτη στάση απέναντι στους καθηγητές, αφού «διανύουμε μια περίοδο σπάνιας πολιτικής συναίνεσης, η οποία στη φάση αυτή κινδυνεύει μόνο εκ των κάτω». Και η υποτίμηση των αγώνων που ξεκινούν «εκ των κάτω» συνεχίζεται: «... φθάσαμε σε ακραία περίπτωση. Η απεργία των καθηγητών αποφασίστηκε παρά το γεγονός ότι έχει ενανθρωθεί το σύνολο σχεδόν του πολιτικού μας κόσμου και αποδοκιμάζεται από την συντριπτική πλειοψηφία της κοινής γνώμης». Και, τέλος, οι έπαινοι προς την αντιπολίτευση: «έστω και από την άποψη αυτήν, η μέχρι σήμερα στάση της αντιπολίτευσης έναντι των καταχρηστικών απεργιών αποτελεί ένα βήμα πολιτικής συνέσεως και ωριμότητας». Συνετοί και ώριμοι, λοιπόν, οι ηγέτες της συμπολιτευόμενης αντιπολίτευσης και α-συνετοί και ανώριμοι οι 50 χιλ. καθηγητές, που διεκδικούν την ικανοποίηση δικαίων -όπως παραδέχεται και ο κ. Υπουργός Παιδείας- αιτημάτων.

Την ίδια μέρα διοργανώνεται συγκέντρωση στελεχών της ΔΑΚΕ, ενώ η κ. Ήρα Βαλσαμάκη, διαψεύδοντας τις φήμες περί απεργοσπαστικού μηχανισμού, δηλώνει: «η ΔΑΚΕ σέβεται τις αποφάσεις των συνδικαλιστικών οργάνων, (...) τα περί απεργοσπαστικού μηχανισμού είναι αστεία. Ως παράταξη θα καταβάλουμε κάθε προσπάθεια ώστε να βρεθεί κάποια λύση στο αδιέξοδο» («Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ»).

Όλα αυτά μπορούν να γίνουν πιστευτά από ορισμένους μέχρι την Τρίτη, που αρχίζει η απεργία.

Όσο για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης μέχρι και η ίδια η «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» γράφει ότι «από λόγια έχουμε χορτάσει. Ακούμε για «σχέδια», για προγράμματα αναπτύξεως που θα ανακηρυσθούν... Και όλοι οι Έλληνες... το μόνο που βλέπουν... είναι «το βαρύ της Εφορίας χέρι», που μπαίνει στην τσέπη τους... Για την αρχομένη απογοήτευση από τη μη εκπλήρωση των «Μεγάλων Προσδοκιών» που έφεραν οι πρώτες εβδομάδες της «Νέας Εποχής», των «Νέων Ιδεών» (...) Διότι αντιλαμβάνονται, όχι μόνον οι παροικούντες την «Ιερουσαλήμ», αλλά και οι σκεπτόμενοι Έλληνες, ότι κάτι δεν πάει καλά»...

* Δευτέρα 21.5.90

Είναι η μέρα των έντονων συζητήσεων και των διαπραγματεύσεων που καταλήγουν στο ρυθμό: «Μη μιλάς, μην αντιδράς, κινδυνεύει η Ελλάς».

Ο κ. Κύρκος, μετά τη συνάντησή του με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, εκφράζει την ευχή του, γενικά και αόριστα, για «να υπάρξει μια διέξοδος» μέσα από διάλογο κ.λπ. Ενώ η ΠΑΜΚ, δηλ. η μαθητική παράταξη του ΠΑΣΟΚ, αναφέρει ότι «οι κινητοποιήσεις των καθηγητών πρέπει να γίνουν με άλλο τρόπο και σε άλλο χρονικό διαστήμα...». Φαίνεται ότι είμαστε «χώρα λωτοφάγων» και ξεχνούμε πόσο αναίσθητοι αποδεικνύονται -οι όψιμα ευαίσθητοι- αρμόδιοι και αναρμόδιοι όταν απεργούν οι εκπ/κοί στη διάρκεια της σχολικής χρονιάς.

Η δίωρη συνάντηση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ με τον Υπ. Παιδείας «ήταν διάλογος του ενός» (Μπαλωμένος). Παρόλα αυτά ο κ. Κοντογιαννόπουλος είπε: «συμμεριζόμαστε και συμπιπτούμε στο μέγιστο βαθμό με τις επιδιώξεις και τους στόχους τους». Παράλληλα μίλησε και για την «οδυνηρή οικονομική πραγματικότητα την οποία δεν μπορούμε να αγνοήσουμε», ενώ ξεφυλλίζοντας την «Απογευματινή» διαβάζουμε μια ολόκληρη σελίδα για το «Χρηματιστήριο. Στον «πυρετό του κέρδους».

Τέλος... ανεπιβεβαίωτη έμεινε η είδηση ότι ο κ. Κοντογιαννόπουλος με τη φράση «... να συνεργαστούμε και να ανορθώσουμε την Παιδεία μας» εννοούσε την ιδιωτική παιδεία. Άλλωστε, μέχρι αυτή τη μέρα είχε υπογράψει μόλις 47 άδειες για την ίδρυση και λειτουργία νέων ιδιωτικών σχολείων.

* Τρίτη 22 Μαΐου 1990

Η μαζική συμμετοχή των καθηγητών στην απεργία -πάνω από 75%- προκαλεί εκνευρισμό σε κυβερνητικούς κύκλους, οι οποίοι δηλώνουν ότι το μέτρο της επιστράτευσης «δεν μπορούν να το αποκλείσουν πλήρως» (Ελευθερ. 23.5.90).

Την ίδια μέρα οι απεργιοί καθηγητές δίνουν μαχητικό παρόν στη συγκέντρωση που διοργανώνεται από ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, στα πλαίσια της 24ωρης πανεργατικής απεργίας.

Κι ενώ απ' όλες τις πλευρές γίνεται προσπάθεια να πειστούν οι εργαζόμενοι για την οικονομική κρίση, διαβάζουμε στις εφημερίδες ότι το ναυτιλιακό συνάλλαγμα κατά το πρώτο τρίμηνο του 1990 αυξήθηκε κατά 21,3% σε σύγκριση με την αντίστοιχη περυσινή περίοδο (Ελευθερ. 22.5.90).

Η διατήρηση της ψυχραιμίας του κ. Υπουργού γίνεται ακόμα πιο δύσκολη, αφού στο χορό των απεργιακών κινητοποιήσεων μπαίνουν και οι δάσκαλοι και οι καθηγητές της ιδιωτ. εκπ/σης.

* Τετάρτη 23.5.90

Μαζική και δυναμική συγκέντρωση των καθηγητών πραγματοποιείται έξω από το Υπ. Παιδείας. Η συνάντηση Υπουργού - ΟΛΜΕ κράτησε μόλις 20'. Τα ίδια χθεσινά δίκαια αιτήματα, αυτή τη φορά χαρακτηρίζονται από τον υπουργό ως εξωπραγματικά.

Φαίνεται ότι για τα αιτήματα των καθηγητών ισχύει, ό,τι περίπου και για την κυκλοφορία των Ι.Χ. Τις μονές μέρες είναι «εξωπραγμα-»

τικά» και τις ζυγές «δίκαια».

Ο δρόμος για να οδηγηθεί στα δικαστήρια ο αγώνας των καθηγητών έχει ανοίξει, με την εξώδικο διαμαρτυρία του συλλόγου γονέων της Σχολής Μωραΐτη. Βλέπετε ότι τα ιδιωτικά ΑΕΙ θ' αργήσουν λίγο, ενώ «οι λειτουργοί της εκπαίδευσης», αντί «να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων... χάριν του γενικού συμφέροντος», παλεύουν εναντίον της ιδιωτικής εκπ/σης και για βελτίωση της δημόσιας.

* Παρασκευή 25.5.90

Στον τύπο κυριάρχο σενάριο για την καταστολή της απεργίας είναι η επιστράτευση. «... Φαιά σενάρια για τους καθηγητές» (ΠΡΩΤΗ). Φαίνεται ότι η κυβέρνηση θέλει να εκφοβίσει ή και να διερυνηήσει τις διαθέσεις των εκπαιδευτικών. Δεν έχει καταλάβει ότι εξετάσεις με επιστρατευμένους καθηγητές δεν γίνονται. Με ανακοίνωσή της η ΟΛΜΕ αντιδρά. «Καθηγητές - ΟΧΙ ΣΤΟ ΧΑΚΙ» είναι ο πρωτοσέλιδος τίτλος της Ελευθεροτυπίας.

Σε συνέντευξή του προς το «ΕΘΝΟΣ», ο Υπ. Παιδείας, πέρα από το ότι αφήνει ανοιχτό το θέμα της επιστράτευσης, τονίζει: «Εκτός του ότι υλοποιεί την ιδεολογία μας, η ιδιωτική εκπ/ση διευρύνει τη δυνατότητα επιλογής για γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικούς - όλοι μπορούν να επιλέξουν το δημόσιο ή τον ιδιωτικό τομέα. Κι εκείνο που πιστεύω πως θα πετύχει είναι ότι θα δημιουργήσει συνθήκες ανταγωνισμού».

Δεν επιβεβαιώθηκαν φήμες που ανέφεραν ότι οι... πλούσιοι θα προτιμήσουν τη δημόσια εκπ/ση και οι... φτωχοί - λόγω των διευρυμένων δυνατοτήτων επιλογής - την ιδιωτική. Ακόμα δεν μπορέσαμε να διασταυρώσουμε την είδηση... ότι το ύψος των παροχών προς τη δημόσια εκπ/ση θα ξεπεράσει το 15% του προϋπολογισμού.

Η νέα και τελευταία (,) συνάντηση του Υπουργού με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ διήρκεσε μισή ώρα, αφού «τέτοιες συναντήσεις δεν έχουν νόημα, αλλά γίνονται μόνο για να περνάνε στην κοινή γνώμη οι θέσεις του υπουργού» (Δ. Μπαλωμένος).

Η δήλωση του Υπουργού Παιδείας προς την ΟΙΕΛΕ ήταν... σαφέστατη: «Εγώ δε λέγομαι Δεσποτόπουλος, αλλά Κοντογιαννόπουλος» (Επικαιρότητα, 26.5.90). Η πληροφορία ότι τραγούδησε και το λαϊκό άσμα «Ένας μάγκας στο Βοτανικό», ελέγχεται ως ανακριβής.

Μετά από τόσες μέρες, η ΑΔΕΔΥ εκδίδει ανακοίνωση συμπαραστάσης στην απεργιακή κινητοποίηση των καθηγητών. Ψήφισμα συμπαραστάσης εκδίδει κι ο Σύλλογος Υπαλλ. Ιον. - Λαϊκής Τράπεζας.

Στις ελληνικές εφημερίδες αναδημοσιεύονται δηλώσεις του πρωθυπουργού προς τους «Τάιμς» του Λονδίνου για τα νέα οικονομικά μέτρα: «Θα έλθουν κι άλλα», μας απειλεί.

* Κυριακή 27.5.90

Τα περισσότερα δημοσιεύματα ορισμένων εφημερίδων της Κυριακής για την απεργία θυμίζουν πολεμικά ανακοινωθέντα: «Οι μαθητές θύματα του πολέμου καθηγητών - κυβέρνησης» (ΒΗΜΑ). [Ακόμα περιμένουμε τις προτάσεις τους για την... αποκατάσταση των θυμάτων]. Παράλληλα, ορισμένοι «διαπρεπείς», πολυθεσίτες και παχυλά αμειβόμενοι δημοσιογράφοι κατακεραυνώνουν τους εκπ/κούς που «απωθούν την κοινωνική τους συνείδηση στο περιθώριο. Και συμπεριφέρονται ως απλοί μισθωτοί...». Οφελιμότερο και συμφερότερο, λοιπόν, θα ήταν οι καθηγητές να συμπεριφέρονται ως πληρωμένοι κουνυλοφοφόροι.

* Δευτέρα 28.5.90

Ξεκινούν οι κινητοποιήσεις των ιδιωτικών εκπ/κών με τη μορφή των 48ωρων επαναλαμβανόμενων.

Ο κ. Κοντογιαννόπουλος δίνει όρκους πίστης και υποταγής προς την ιδιωτική εκπαίδευση με τη μορφή συνέντευξης προς το «ΕΘΝΟΣ».

* Τετάρτη 30.5.90

Στις εφημερίδες αναδημοσιεύονται οι δηλώσεις Μπαλωμένου για την αναθεώρηση του νόμου περί απεργιών, με σκοπό τον περιορισμό τους ή και την κατάργησή τους. Οι παραπάνω δηλώσεις αποδίδονται σε «μεταφραστικό λάθος».

Η... ακριβής μετάφραση δίνεται αργότερα, με την αγωγή του Δημοσίου εναντίον της απεργίας των καθηγητών.

Ο κ. Κοντογιαννόπουλος δεν ανέφερε ρητά και κατηγορηματικά ότι τον ενδιαφέρουν:

1. Ότι πλήττονται τα συμφέροντα των ιδιοκτητών ξενοδοχείων, τουριστικών γραφείων από τη μείωση του εσωτερικού τουρισμού λόγω αναβολής ή ματαίωσης των εξετάσεων.

2. Ότι ελάχιστοι μαθητές - γονείς «αριστοκρατικών» οικογενειών κινδυνεύουν να χάσουν για φέτος το δικαίωμα εγγραφής σε ξένα πανεπιστήμια.

Στις δηλώσεις του αναφέρει «τον κίνδυνο να στερηθεί ένας μεγάλος αριθμός μαθητών και εργαζομένων γονέων του στοιχειώδους δικαιώματος των διακοπών. Πέραν του ότι πολλοί μαθητές κινδυνεύουν να χάσουν το δικαίωμα εγγραφής τους σε ξένα Πανεπιστήμια από την αδυναμία να προσκομίσουν έγκαιρα τ' απολυτηριά τους».

Το βράδυ της Τετάρτης πραγματοποιείται μαχητική συγκέντρωση και πορεία των καθηγητών προς τη Βουλή.

Με ανακοινώσεις, κόμματα και συνδικαλιστικοί φορείς αποδοκιμάζουν τις αυταρχικές μεθοδεύσεις της κυβέρνησης.

* Παρασκευή 1 Ιουνίου 90

Το Δ.Σ. κηρύσσει 3ωρη στάση εργασίας και καλεί τους καθηγητές σε συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια κατά την εκδίκαση της αγωγής. Πάνω από 3.000 εκπαιδευτικοί με πανώ και συνθήματα διαδηλώνουν υπέρ της απεργίας. Στη συνέχεια πραγματοποιούν πορεία στο κέντρο της Αθήνας. Η απόφαση του δικαστηρίου αναμένεται να εκδοθεί σε λίγες μέρες, αλλά κανείς δεν τρέφει αυταπάτες. «Της δικαιοσύνης η ανεξαρτησία είναι απάτη και κοροϊδία» ακούγεται από ομάδες καθηγητών.

Οι καθηγητές έχουν πια επιλέξει το δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα, ανεξάρτητα από την απόφαση του δικαστηρίου.

Αυτό τονίζεται και στην απόφαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ.

* Δευτέρα 4 Ιουνίου 1990

Όπως αναμενόταν, το δικαστήριο κηρύσσει την απεργία «παράνομη και καταχρηστική». Το ίδιο έργο έχει παίξει πολλές φορές στο παρελθόν (77, 81, 88).

Μαχητική συγκέντρωση και πορεία στους δρόμους της Αθήνας πραγματοποιείται, με στόχο την προστασία του δικαιώματος της απεργίας. Η ύρση του αδιεξόδου... υπάρχει μόνο στη φαντασία του υπουργού.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εκφράζει: «Την έντονη και ριζική αντίθεση καταγγελία του, στην κυβερνητική πολιτική, που στοχεύει μέσα από αυταρχικές μεθόδους, στην καταστολή και κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας και των ατομικών ελευθεριών».

* Τρίτη - Τετάρτη, 5 και 6 Ιουνίου 1990

Πραγματοποιούνται Γ.Σ. των τοπικών ΕΛΜΕ. Οι 79 στις 80 υπερψηφίζουν την προταση του Δ.Σ. για 24ωρη απεργία στις 6.6. και στη διάρκεια των εξετάσεων. Δύο χιλιάδες περισσότεροι καθηγητές από την προηγούμενη φορά βαδίζουν στο δρόμο του αγώνα. Ξέρουν πως η νίκη τους θα είναι νίκη όλων των εργαζομένων.

Τη μέρα της γενικής απεργίας (6.6.) χιλιάδες εκπαιδευτικοί διαδηλώνουν στους δρόμους της Αθήνας μαζί με τους άλλους εργαζομένους.

Με εγκυκλίους για περικοπές μισθών και δηλώσεις για συμμετοχή στην απεργία στη διάρκεια των εξετάσεων, το Υπουργείο προσπαθεί να καμψει την αγωνιστικότητα και την ενότητα των καθηγητών.

* Πέμπτη 7 Ιουνίου

Δεν είναι μόνο η μαζική συμμετοχή χιλιάδων εκπαιδευτικών στο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο που πραγματοποιείται, αλλά κυρίως η μαχητικότητά τους, να διαφυλάξουν τον αγώνα τους από τις αυταρχικές μεθοδεύσεις του κράτους. Μέρα με τη μέρα διαπιστώνουν πως έχουν κοντά τους και τους άλλους εργαζόμενους.

* Παρασκευή 8 Ιουνίου

Κι ενώ μέρα με τη μέρα καταδειχνεται η αποφασιστικότητα κι η ενότητα του κλάδου των καθηγητών, ο Υπ. Παιδείας συνεχίζει τον ολισθηρό κατήφορο του αυταρχισμού. Παράνομα ζητεί να χορηγηθούν σε όλους τους μαθητές της Γ' Λυκείου δελτία εξεταζόμενου, ανεξάρτητα από το εάν έχουν απολυτήριο. Επιχειρεί να στήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό, καλώντας τους καθηγητές να δηλώσουν μέσω των διευθυντών αν θ' απεργήσουν στις εξετάσεις.

* Σάββατο 9 Ιουνίου

Αποκάλυψη τώρα! Ο «υπεύθυνος» υπουργός που νοιάζεται για την «ψυχική ηρεμία» των μαθητών, καλεί τους υποψηφίους «να είναι απόλυτα έτοιμοι για να εξεταστούν κανονικά στις προκαθορισμένες ημερομηνίες». Ενώ ξέρει πολύ καλά ότι, οποιεσδήποτε και οσαδήποτε παρανομίες κι αν κάνει, δεν πρόκειται να διεξαχθούν οι εξετάσεις στις καθορισμένες ημερομηνίες. Άλλωστε, ο ίδιος ομολογεί, ότι στοιχείο θα έχει τη Δευτέρα και επομένως «τη Δευτέρα ή το αργότερο Τρίτη θ' ανακοινωθεί αν οι εξετάσεις θ' αρχίσουν κανονικά την Πέμπτη 14 Ιουνίου ή όχι».

* Κυριακή 10 Ιουνίου

Όλες σχεδόν οι εφημερίδες αναφέρουν ότι οι εξετάσεις, έστω και για λίγες μέρες, θ' αναβληθούν. Χαρακτηριστικός ο τίτλος του «Τύπου της Κυριακής»: «ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΕ 10 ΜΕΡΕΣ».

Αυτή η αναβολή αποτελεί σημαντική νίκη του κινήματος των εκπαιδευτικών, γιατί κατάφεραν ν' αποκρούσουν τις αυταρχικές μεθοδεύσεις και προσπάθειες για το στήσιμο απεργοσπαστικού μηχανισμού.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Έν Αθήναις τῆ 25ῃ Νοεμβρίου 1949

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀπό σήμερον παύει νά ὑφίσταται δημοσία Μέση Ἐκπαίδευσις ἐν Ἑλλάδι. Τά σχολεῖα εἶναι κλειστά, αἱ παρατήσεις ἐδόθησαν καί ἡ ἀποχή πάντων ἀνεξαιρέτως, ἀπό τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ λειτουργοῦ, ἐκ τῆς ὑπηρεσίας εἶναι πλήρης καί γενική. Γνωρίζουν πολὺ καλύτερον ἡμῶν οἱ γονεῖς καί ἡ κοινωνία ὁλόκληρος πῶς παρελάβομεν τοὺς μαθητάς κατὰ τὸ 1945 καί ποῖα εἶναι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν σχολείων μας.

Τώρα ἀφήνονται αἱ τρυφεραὶ καὶ ευφρόσυνηται αὐταὶ ψυχαὶ πάλιν ἀκάλυπτοι. Ἡμεῖς οἱ φυσικοὶ ὄηγοι, τῶν χιλιάσθιντες ἐπὶ ἔτη μακρὰ καλούμεθα σήμερον νά δώσωμεν ὀρθοπεδικὴν ἀπάντησιν εἰς παλαιῶν καὶ ἀδυσώπητον δίλημμα. Ἐπιτίπεται νά εἰμεθα ἐθικοὶ πρὸς τὰ τέκνα τῶν ἄλλων καὶ ἀνηθικοὶ εἰς τὰς ὑπόχρεώσεις ἐναντι τῶν (δίων ἢ ἴσων τέκνων; Ἡ εἶναι, ἐπιτέλους δυνατόν νά εἰμεθα χρήσιμοι, πρὸς τὰ τέκνα τῶν ἄλλων, ἐν ἐξακολουθήσωμεν νά φαινόμεθα ἐγκληματικῶς ἀχρηστοὶ καὶ ἀδιέφοροι πρὸς τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν μας;

Πρὸ αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ ἐν τῇ πραγματικότητι τοῦ προβλήματός μας τὸ ὁποῖον κατενόησαν ὅλα, οἱ πονοῦντες τὸν τόπον αὐτόν, μόνον οἱ ἀσχολούμενοι μετὰ τὴν κραυγαλέην τῆς διασπαράξεως τῶν χιλιάδων δισεκατομμυρίων εἰς ἔργα «παραγωγικὰ», ἀντιπαρέρχονται ἀδιάφοροι.

Τὰς διαρκεῖς τῶν ἀναβολῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος διακρίνει ἀπὸ ἑτῶν ἡ πολιτικὴ τοῦ φαρισσαίου καὶ ἡ ἡβανῆ τοῦ σαδιστοῦ. Τόση εἶναι ἡ σήψις, δὲν εἶναι καταγγέλομεν. Ἀποστρέφομεν μόνον τὸ πρόσωπόν μας ἀπ' αὐτῆς καὶ ὑποσυρόμεθα εἰς τὰ σπῖτα μας διὰ νά οκερθώμεν ποῦ θά μας ὀδηγήσῃ ἡ ἀλήθεια, ἡ πικρία καὶ ἡ ἀπόγνωσις.

ὁ Πρόεδρος
Δημ. Χατζής

ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Εὐστ. Κουβελάκης

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ! ΤΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ, ΟΙ ΑΠΕΙΛΕΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ!

Οι καθηγητές έχουν δίκιο!

Αποφασίζουν με συντριπτική πλειοψηφία μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις τους ν' απεργήσουν **Διεκδικούν:**

- Αύξηση 18.000 δραχ. στους μισθούς τους
- Γνήσια ΑΤΑ, νομοθετικά κατοχυρωμένη
- Συντάξιμες αποδοχές στο 80% των εν ενεργεία αποδοχών τους
- Άμεση δημιουργία 4.000 νέων οργανικών θέσεων
- Αύξηση των δαπανών για την παιδεία - 6.000 νέες αιθουσες
- Πρωινό και μεσημέριο ωράριο

Αντιστέκονται στην ανοχή λιτότητα, τις ιδιωτικοποιήσεις, την συνδεδεση μισθου-αποδοτικότητας

Η κυβέρνηση κάνει επίδειξη πυγμής και αδιαλλαξίας.

Η «Νέα Δημοκρατία» προσπαθεί νά κόμψει τὸ ἠθικὸ τῶν εκπαιδευτικῶν καὶ νὰ απομονώσει τὸν ἀγῶνα τους. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ χρησιμοποιοῦ ὅλα τὰ μέσα ἀπὸ τὴν πρῶτοβουλευτικὴν νομοθεσίαν ὡς τὰ ασφαλιστικὰ μέτρα ἐν ὄψει τῆς ΟΛΜΕ.

Με τὴν ἀμερίστη συμπαράστασιν τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολίτευσης (δηλώσεις Φοράκου, Σημίτη κ.λ.π.) προσπαθεῖ νὰ ὀργανώσει «κοινωνικὴ ἐπιστράτευση» ἐναντίον τῆς απεργίας τους.

Ἡ κυβέρνηση ἐπιδιώκει:

- Νά ἐπιβάλλει τὴν πιο σκληρὴν λιτότητα ἐν τῇ δημόσιᾳ ἐκπαίδευσιν.
 - Νά καταργήσει τὴν μονιμότητα, τὴν ἐπηρείδα καὶ τὸ «εφ' ἄπαξ».
 - Νά ἀλλάξει τὴν ἐργασιακὴν σχέση τους καὶ νὰ φτιάξει πολλὰς κατηγορίας εκπαιδευτικῶν
 - Νά διασπᾶσει ὁλοκληρωτικὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν «δύο ταχύτητες» καὶ νὰ ἐπιβάλλει νέους τοξικοὺς φραγμοὺς.
- Γι' αὐτὸ φοβᾶται τὴν ἀντίστασιν τῶν καθηγητῶν. Γι' αὐτὸ προβάλλοντας τὸν «ιερό θεσμὸν τῶν ἐξετάσεων» ποὺ βίβεται ἀπὸ τὴν απεργίαν τῶν καθηγητῶν προσπαθεῖ νὰ στρέψῃ ἐναντίον τους τοὺς ὑπόλοιπους εργαζόμενους καὶ τοὺς μαθητῆς. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ὑποκρισία ἀπὸ τὴν κυβερνητικὴν «κρουσὴν» ὅτι κινδυνεύουν οἱ εξετάσεις. Ὅχι μόνο γιὰ αὐτὴς εἶναι ἕνας ἀνταρρασιακὸς θεσμὸς ποὺ ἀτομικοποιεῖ καὶ ἐξαντῶνει τοὺς μαθητῆς ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ κυβερνητικὸ ἐνδιαφέρον περιορίζεται μόνο ἐν τῶν ἐξετάσεων καὶ ὄχι ἐν τῇ ὑπόλοιπῃ σχολικῇ χρονίᾳ κατὰ τὴν ὁποίαν υποτίθεται ὅτι προσφέρεται ἡ «γνώσις» τοὺς μαθητῆς.

Ἀκόμα ἡ κυβέρνηση ἐπιτίπεται τοὺς καθηγητῆς γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς απεργίας τους σημαίνει:

- Σπῆσιμο τῆς εἰσοδηματικῆς πολιτικῆς τῆς.
- Πράκξιμα γιὰ κινήσεις ἀποδοχῶν καὶ ἄλλων εργαζομένων.
- Ἀπόδειξιν τῶν δυνατοτήτων ποὺ δίνει ἐν τῇ συνδικαλιστικῇ κίνησιν ἡ αὐτονομία τοῦ ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς μηχανισμοῦς.

Γι' αὐτὸ ἡ νίκη τῶν καθηγητῶν θὰ εἶναι νίκη ὅλων τῶν εργαζομένων!

Σήμερα ποῦ:

- Στὸ ὄνομα τῆς «ἐξυγιάνσεως τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας» χιλιάδες ἐργάτες-τριες «προβληματικῶν» ἐπιχειρήσεων πετᾶντο ἐν τῷ δρόμῳ.
- Στὸ ὄνομα τοῦ «λιγότερου κράτους» χιλιάδες ἐκτακτοὶ καὶ ἐποχιακοὶ εργαζόμενοι ἐν τῷ ευρύτερῳ δημόσιῳ τομέᾳ περιμένουν τὴν ἀπόλυσίν τους.
- Στὸ ὄνομα τῆς «ΕΟΚικῆς ὁλοκλήρωσις» καὶ τοῦ «1992» ὅλο καὶ περισσότερο ἐπιβάλλεται ἐν τῇ ἐλληνικῇ οἰκονομίᾳ ἡ ΕΟΚικὴ γραμμὴ πλεονεξίας εἴτε μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν ἐργασιακῶν σχέσεων (κατάρτιση συλλογικῶν συμβάσεων, ἐλαστικὸ ὠράριον, μείωσις τοῦ σταθεροῦ μέρους τοῦ μισθοῦ) εἴτε μετὰ τὴν συρρίκνωσιν τῶν ἐλαχίστων ασφαλιστικῶν - συνταξιοδοτικῶν κατακτήσεων μας (κατάρτιση 15ετίας, αὐξήσεις εισφορῶν κ.λ.π.).

ΣΗΜΕΡΑ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΥΡΙΟ

ἐπιβάλλεται ὁ ἀγωνιστικὸς συντονισμὸς ὅλων τῶν εργαζομένων καὶ ἡ ἀλληλεγγύη ἐν τῇ απεργίᾳ τῶν καθηγητῶν μετὰ ὅλα τὰ μέσα.

Ἡ καλύτερη συμπαράστασιν ἐν τῷ ἀγῶνι τους εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἀπεργιστικῶν κινήσεων καὶ ἄλλων κλάδων καὶ χώρων μετὰ τὸ δικὸν αἷμα τῶν αἰτήματων τῶν ἰδίων τῶν απεργῶν καὶ οἱ καθηγητῆς. Ἡ καλύτερη συμπαράστασιν εἶναι ἡ γενίκευσιν τοῦ ἀγῶνος ἐν ὅλοις τοῖς χώροις τῆς ἐκπαίδευσιν (οἱ ἰδιωτικοὶ ἐκπαιδευτικοὶ ἤδη κινῶνται ἐν αὐτῇ τῇ κατεύθυνσιν) καὶ ἡ ἀνόπτει ἐμπροσθέντων πρωτοβουλιῶν ἀλληλεγγύης ἐν τῇ απεργίᾳ τῶν καθηγητῶν ἀπὸ φοιτητῶν καὶ μαθητῶν.

Οι καθηγητές δεν είναι μόνοι!

Μαζί τους εἶναι καὶ εἰμαστε:

- Οἱ ἀπὸ τῶν δέμων, ποὺ ἡ κυβέρνηση καὶ κόμματα πρὶν λίγους μῆνες τοὺς ἀσχοκῶντησαν καὶ τοὺς ἐπιτίπεται.
- Οἱ ἐκτακτοὶ τοῦ δημοσίου καὶ οἱ ἐργάτες τῶν προβληματικῶν ποὺ ὑπερσπᾶν τὸ δικαίωμα τους ἐν τῇ δουλειᾷ.
- Οἱ φοιτητῆς καὶ μαθητῆς ποὺ μετὰ συνεχεῖς ἀποχές, διαδηλώσεις καὶ καταλήψεις χρόνια παρα ἀγωνίζονται ἐναντίον τῆς πειθαρχίας, τῆς ταξικῆς ἐπιλογῆς καὶ τῆς ἐκπαίδευσιν τῶν πολλῶν ταχυτήτων.

- Ὅλοι ὅσοι δὲν δεχόμεθα νὰ ἀπολογηθῶμεν τὰ αἰτήματά μας καὶ νὰ αὐτοπεριορίσωμεν τοὺς ἀγῶνες μας ἐν τῷ ὀνόματι καμίας «ἐθνικῆς ἀνάγκης».

ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΙΑ «ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ»!

Οἱ καθηγητῆς ἀναγκάζονται ν' ἀπεργήσουν μετὰ τὴν ἐξέτασιν γιὰ τὴν εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ κόμψουν τὴν κυβερνητικὴν ἀδιαλλαξίαν!

Οἱ μαθητῆς δὲν κινδυνεύουν ἀπὸ τὴν απεργίαν τῶν καθηγητῶν ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον τῆς ἀπαιτίας ἐν τῇ παιδείᾳ καὶ τῇ ἀνεργίᾳ ποὺ τοὺς περιμένει!

Δὲν εἶναι οἱ δίκαιοι ἀγῶνες τῶν εργαζομένων ἀντικοινωνικοὶ ἀλλὰ ἡ κυβερνητικὴ πολιτικὴ καὶ ἡ συναινεση τῆς ἀντιπολίτευσης!

ΑΓΩΝΕΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ - ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΖΙΚΟΙ, ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΝ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ!

Αγωνιστικὴ Συσπείρωσις ΕΚΑ • Ἐνωτικὴ Αγωνιστικὴ Κίνησις ΑΔΕΔΥ • Ἀριστερὴ Συσπείρωσις Μηχανικῶν • Σύγκλησις Ἀριστερῶν Ἀρχιτεκτονῶν • Ἀριστερὴ Παρέμβασις Μηχανικῶν Δημοσίου • Ἀριστερὴ Συσπείρωσις Συμβασιούχων Μηχανικῶν • Συσπείρωσις ΕΔΠ • Ἀυτόνομη Συνδικαλιστικὴ Συσπείρωσις Ἐργαζομένων ΔΕΗ • Ἀνανεωτικὴ Συνδικαλιστικὴ Ἀλληλεγγύη Ο.Α. • Ἀυτόνομη Κίνησις Ἐργαζομένων ΕΑΒ • Συσπείρωσις Οικοδόμων • Αγωνιστικὴ Συσπείρωσις Μεταλλεργατῶν • Συσπείρωσις Ἐργαζομένων Ασφαλιστικῶν Ἐταιρειῶν • Ἀνανεωτικὴ Συνδικαλιστικὴ Κίνησις Ἀγροτικῆς Ασφαλιστικῆς • Ἐναλλακτικὴ Παρέμβασις Δικηγόρων Ἀθῆνας • Αγωνιστικὴ Συσπείρωσις Ἐμποροῦπαλλήλων • Ἀυτόνομη Συσπείρωσις Δασκάλων • Ἐνωτικὴ Αγωνιστικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξις ΙΚΑ • Ταξικὴ Ἐνότητις Λογιστῶν • Ταξικὴ Κίνησις Ἰδιωτικῶν Ὑπαλλήλων • Ἀνανεωτικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξις Γιατρῶν • Ἀνεξάρτητὴ Κίνησις Γιατρῶν • Ἀνεξάρτητὴ Ἀριστερὴ Κίνησις Νοσοκ. Παιδῶν «Ἁγία Σοφία» • Ἀνεξάρτητὴ Αγωνιστικὴ Κίνησις Νοσοκ. Παιδῶν «Ἁγία Κυριακῆ»

* Δευτέρα 11/6

Δημοσιοποιείται η απόφαση του χθεσινού Πανελληνίου Συνεδρίου της ΔΑΚΕ, όπου και τυπικά επικυρώνεται ο απεργοσπαστικός της ρόλος, στο όνομα της προσωπικής ελευθερίας και «κατ' επέκταση και ελευθερία επιλογής για συμμετοχή στην απεργία» («ΤΑ ΝΕΑ», 11.6.90). Είναι πια φανερό, ότι σε συνθήκες «αποκρατικοποίησης», μόνο η ΔΑΚΕ... κρατικοποιείται.

Η «Ελευθεροτυπία», θέλοντας να «συμβάλει»(;) στη λήξη των κινητοποιήσεων, προτείνει «Να αναλάβει ο ίδιος ο πρωθυπουργός, με στοιχεία και επιχειρήματα, να πείσει τους απεργούς καθηγητές ότι **δεν υπάρχουν χρήματα για να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους τώρα, που η χώρα αντιμετωπίζει οικονομική κρίση**». Δηλαδή, «άμα έχεις τέτοιους φίλους, τι τους θέλεις τους εχθρούς».

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ δίνει στη δημοσιότητα δήλωση του κ. Κουτογιαννόπουλου, κατά τη διάρκεια της απεργίας του 1988, όπου χαρακτήριζε την απόφαση του τότε Υπ. Παιδείας Απ. Κακλαμάνη, να μην απαιτείται δηλαδή απολυτήριο Λυκείου για τη συμμετοχή στις εξετάσεις, «**παράνομη και αψυχολόγητη**». Όμως για την ίδια απόφαση που πήρε ο ίδιος δε φαίνεται να πολυσκοτίζεται.

Η κεντρική απεργιακή επιτροπή της ΟΛΜΕ με ανακοίνωσή της προτείνει ουσιαστικά μέτρα στήριξης και περιφρούρησης του αγώνα.

Ο «Ελεύθερος Τύπος» αναφέρεται στα καθήκοντα του Μ. Θεοδωράκη και ζητά διευκρινήσεις από την κυβέρνηση: «Για να ξέρουμε κι εμείς, τι να κάνει τα 22 εκ. που του ανήκουν από τον προϋπολογισμό».

* Τρίτη - Τετάρτη, 12-13/6

Ανακοινώνεται από τον ΥΠΕΠΘ η αναβολή των εξετάσεων, μετά την αναποτελεσματική συνάντηση με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ. Ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ χαρακτηρίζει τη συνάντηση ως «προπαγανδιστική προσπάθεια προς την κοινή γνώμη». Ίσως να είναι έτσι. Ίσως, όμως, η αιτία να βρίσκεται και στην παρακάτω διαπίστωση της «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ» (12/6). «...**ότι η κυβέρνηση παρουσιάζει την εικόνα κυβέρνησης θερινών διακοπών**». Η παραπάνω διαπίστωση... ενισχύεται και από τη μεριά του ΥΠΕΠΘ, που διαρκώς αναφέρεται στο «δικαίωμα των διακοπών».

Παρόλα αυτά η «Κ» επιμένει ότι «πληροφορίες (...) προερχόμενες από ηγετικούς κύκλους του Συνασπισμού ανέφεραν ότι η **Αριστερά από την πλευρά της θα καταβάλει κάθε προσπάθεια για να δοθεί λύση**». Πιθανότατα κάτι ξέρει. Αγνοεί όμως ότι είναι αρκετά νωρίς -και άρα ζημιογόνα- η όποια προσπάθεια για σπάσιμο της απεργίας από το ΣΥΝ.

Την ίδια μέρα δημοσιεύεται και προκήρυξη της «17 Ν», όπου αναφερόμενη στην πώληση των προβληματικών επιχειρήσεων τη χαρακτηρίζει «**μία ληστεία ενός ποσού που πλησιάζει το ένα τρισεκατομμύριο...**». Για την απεργία των καθηγητών γράφει: «**Τίποτα όμως δεν δείχνει καλύτερα την πλήρη ρήξη της αριστεράς και του Συνασπισμού με τους μαζικούς κοινωνικούς αγώνες, όσο η πρόσφατη απεργία των εκπαιδευτικών**» («Επικαιρότητα» 12.6).

Βεβαίως, τα κέρδη των εταιρειών αυξάνονται. Αυτό δείχνει και η αύξηση, πάνω από 8 δισ. δραχμές, που σημειώθηκε στη διαφημιστική δαπάνη το α' 4μηνο του '90, σε σύγκριση με την αντίστοιχη περίοδο του 1989.

Η ΟΛΜΕ εκδίδει ανακοίνωση, με τίτλο «**Η αλήθεια για τις απαντήσεις του Υπ. Παιδείας στα αιτήματα της ΟΛΜΕ**», όπου αναλυτικά αντικρούει την προσπάθεια του ΥΠΕΠΘ να παραπλανά καθημερινά την κοινή γνώμη, ότι δήθεν «**όλα τα αιτήματα των καθηγητών ικανοποιήθηκαν εκτός από τις 18.000**». Παράλληλα, σε συνέντευξη τύπου υποστηρίζει, ότι η επιβάρυνση της οικονομίας από τη μετάθεση των εξετάσεων ξεπερνά τα 2 δισ. δρχ. και ζητά συνάντηση με τον πρωθυπουργό, χαρακτηρίζοντας τον υπουργό παιδείας ως «**αφερέγγυο συνομιλητή**».

Να δούμε πόσο έμπρακτα θα εκφραστεί η συμπαράσταση προς τους καθηγητές από την ΑΔΕΔΥ. Το Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ αποφάσισε να καλύψει τις απεργιακές κινητοποιήσεις της ΟΛΜΕ και να κηρύξει απεργιακές κινητοποιήσεις σε κάθε κλάδο Δ.Υ., που πιθανώς να χρησιμοποιήσει το ΥΠΕΠΘ για την πραγματοποίηση των εξετάσεων.

* Πέμπτη - Παρασκευή 14-15/6

Όχι μόνο ενδιαφέρουσα, αλλά και εύστοχη η προκήρυξη του περιοδικού «αντιτετράδια της εκπαίδευσης». Γι' αυτό παρουσιάζω ένα χαρακτηριστικό απόσπασμα που αφορά και τους κυβερνώντες και τους -άτυπα αλλά ουσιαστικά- συγκυβερνώντες: «**Έχοντας συνάψει συμβόλαιο τιμής με τους «πρώην» και τους «κ. ξανασκεφθείτε το**», αποφάσισε να ξεπουλήσει τη χώρα και το λαό του σε φτηνές τιμές, γιατί αυτοί έφταιξαν για τα ελλείμ-

ματα και το χρέος του κράτους». Ενώ σε ένα άλλο σημείο αναφέρει: «**Κάθε αγώνας δεν φέρνει νίκη, αλλά καμμία νίκη δεν ήρθε χωρίς αγώνα και -εν πάσει περιπτώσει- νάστε ευχαριστημένοι, όταν είστε με τους δυσαρεστημένους**».

Ο υπ. Οικ. κ. Παλιαοκρασσός με TELEX προσπαθεί να διευκρινίσει τα... αδιευκρίνιστα για τις περικοπές των μισθών, ...όχι βεβαίως των Υπουργών και ιδιαίτερα του ΥΠΕΠΘ, αλλά των καθηγητών. Έτσι, ενώ αναφέρει γενικά κάμποσους νόμους και διατάξεις, δεν αναφέρει με βάση ποιο νόμο «**η περικοπή θα γίνει για το 1/2 των αποδοχών τους**». Φαίνεται, ότι από την εποχή του «**αποφασίζω και διατάζω**», περάσαμε στην εποχή του «**εκτιμώ και διατάζω**».

Στην «έκρηξη αυταρχισμού της κυβέρνησης, οι καθηγητές απαντούν δυναμικά, με συγκέντρωση έξω από το ΥΠΕΠΘ και πορεία προς τη Βουλή. Στην ομιλία του ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ τονίζει, ότι «**η κυβέρνηση κηρύσσει την εκπαίδευση υπό διωγμό**». Ενώ σε ανακοίνωση της ΟΛΜΕ αναφέρεται, ότι ο Υπ. Παιδ. «**κινδυνεύει με τις πράξεις του να αναδειχθεί και ως υπουργός ποινικών διώξεων και αυταρχισμού**».

Πάντως, κι εγώ απορώ και εξίσταμαι, πώς συμβιβάζονται οι παραπάνω εκτιμήσεις, με την εκτίμηση ότι «**η διοίκηση της ομοσπονδίας ελπίζει σε θετικό αποτέλεσμα από τη σημερινή συνάντηση**» (Απογ., 15.6.90) με τον Πρωθυπουργό.

Μέχρι και η «Απογευματινή» (15/6) σε άρθρο της με το χαρακτηριστικό τίτλο «**Μα, τι έπαθε η ΝΔ; Ξέχασε να κυβερνά;**» αμφισβητεί(;) τα έργα και τις ημέρες της Δεξιάς, θέτοντας μερικά ερωτήματα: «**Τι έπαθαν, άραγε, κάποιοι υπουργοί και αντιμετωπίζουν με εκπλήσσοσα μακαριότητα και αλαζονική αυτάρκεια ή ακόμη και μοιρολατρική ακινησία, γεγονότα που πο- νάνε το σύνολο του λαού, όπως η περιπέτεια των εξετάσεων...**».

«**Stop στο διάλογο**», (ΝΕΑ, 16.6). «**Απέτυχε στις... εξετάσεις - Αδιάλλακτος ο Μητσοτάκης**». Ότι ζητούν «ειδική μεταχείριση» οι καθηγητές διατείνεται ο κ. Μητσοτάκης σε δηλώσεις του προς τους δημοσιογράφους, μετά τη συνάντησή του με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ και μέλη της Απεργιακής Επιτροπής. Φυσικά την αποτυχία της συνάντησης προδίδικαν οι χθεσινές -και όχι μόνο- ενέργειες του κατ' επίφαση «Υπ. Παιδείας». Από τα λεγόμενα του κ. Μητσοτάκη προκύπτει, ότι το πρόβλημα δεν είναι οικονομικό, αλλά στόχος του είναι η συντριβή του συνδικαλιστικού κινήματος των καθηγητών, προκειμένου να επιτευχθεί η πολυπόθητη -για την κυβέρνηση και τις προνομιούχες τάξεις- «**κρίθωνική ειρήνη**».

Για τον κ. Φλωράκη, το κύριο ζήτημα είναι η διεξαγωγή των εξετάσεων. Επισημαίνεται, ότι «**πρέπει να πραγματοποιηθούν άμεσα και να είναι εξετάσεις έγκυρες και αδιάβλητες**». Στο ίδιο μήκος κύματος και το Κ.Σ. της ΡΑΝ που η ανακοίνωσή του καταλήγει: «**Οι μαθητές της χώρας μας δεν μπορούν να αγωνιστούν άλλο και η κυβέρνηση αδιαφορεί για την τύχη των εξετάσεων**».

* Σάββατο - Κυριακή, 16-17/6

Το δραματικό ερώτημα «**ποιος κυβερνά αυτόν τον τόπο**» έχει διαχρονική ισχύ και μου τριβελίζει το μυαλό, καθώς στην «Ελευθεροτυπία» διαβάζω τη συμπληρωματική έκθεση του ΔΝΤ για την πορεία και τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας: «**Πρόσθετα σταθεροποιητικά μέτρα θα πρέπει να ληφθούν για τη μείωση των δαπανών (...) θα απαιτηθεί η εκβάθρων μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού συστήματος και η αλλαγή στην εργασιακή πολιτική, ώστε να αντιμετωπισθεί το πρόβλημα του πλεονάζοντος εργατικού δυναμικού στο δημόσιο τομέα**». Κι ακόμα, ότι «**η απόφαση των ελληνικών αρχών να καταργήσουν αυτό το σύστημα (ΑΤΑ) από τις αρχές του επόμενου χρόνου, είναι ευπρόσδεκτη**». Τέλος, «**Ευπρόσδεκτα είναι επίσης τα νέα μέτρα για την απομάκρυνση κάποιων «δυσκαμψιών» στην αγορά εργασίας...**»

Παρότι ο «κατ' επίφαση» Υπ. Παιδείας προσπαθεί να πείσει ότι ενεργεί για το «καλό» των μαθητών και του κοινωνικού συνόλου, μόνο το 5,2% των κατοίκων της πρωτεύουσας τάσσεται υπέρ της αντιμετώπισης της απεργίας με απεργοσπαστικούς μηχανισμούς. Ακόμα, στη δημοσκόπηση που δημοσιεύεται στην «Κυριακάτικη Ε», η κύρια ευθύνη για την αναβολή των εξετάσεων αποδίδεται στην κυβέρνηση (32,8%).

Όμως, ο κ. ΥΠΕΠΘ επιμένει... απεργοσπαστικά, αφού -σύμφωνα με δηλώσεις του- και διοικητικοί υπάλληλοι θα χρησιμοποιηθούν για τις εξετάσεις και ακόμα ότι με τον περιορισμό των βαθμολογικών κέντρων «**θα επιτευχθεί ενιαία βαθμολόγηση των γραπτών**» και ότι «**οι εξετάσεις θα γίνουν την περίοδο από 15 έως 18 Ιουλίου**» («ΒΗΜΑ» 17/6).

Αιχμές αποκαλυπτικές για τη δήθεν διαλλακτική πολιτική της κυβέρνησης και από φιλικές της εφημερίδες: «**Η «γραμμή» της κυβέρνησης αυ-**

την την ώρα είναι επιθετική» (Καθημ. 17/6). Αλλά και αρκετοί παν/μιακοί στηρίζουν τον «ιερό» αγώνα της κυβέρνησης εναντίον των καθηγητών, αναλαμβάνοντας μάλιστα την... εκλαίκευση των «νέων ιδεών». Έτσι ο κ. Γ.Θ. Μαυρογορδάτος, από τις στήλες της («Κ» 17/6), μας προειδοποιεί: «Γενικότερα, η απεργία δημ. υπαλλήλων αποτελεί **καταχρηστικό σφετερισμό του μύθου**». Όπου μύθος για τον κ. καθηγητή δεν είναι παρά το «ιερό» -όπως χλευαστικά το προσδιορίζει- δικαίωμα της απεργίας.

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ αποφάσισε να εισηγηθεί στις Γ.Σ. να παραδοθούν οι βαθμολογίες των προαγωγικών και απολυτήριων εξετάσεων, ως χειρονομία «καλής θέλησης». Μια απόφαση που γίνεται δεκτή με επιφυλάξεις και αντιρρήσεις. Όμως, με τις κινήσεις του Υπουργείου -συμμετοχή όλων των αποφοίτων στις εξετάσεις- από τη μια το μέτρο αποτελούσε «καμμένο χαρτί» και από την άλλη συντελούσε στην πολυδιάσπαση του κλάδου, αφού αρκετοί συμμετείχαν στις αγωνιστικές κινητοποιήσεις, αν και είχαν παραδώσει βαθμολογία.

* Δευτέρα 18/6

Τελικά αποδεικνύονται ψευδέστατες οι φήμες, ότι η απουσία των 289 βουλευτών από τη Βουλή αποτελεί ένδειξη συμπαράστασης προς τους απεργούς. Αγνοούμε τους λόγους για τους οποίους παρουσιάστηκαν στη συνεδρίαση της Βουλής οι υπόλοιποι 11!

Τόσο η Ομοσπονδία των Συλλόγων Διοικητικών Υπαλλήλων, όσο και η ΔΟΕ, δηλώνουν ότι δε θα στερήσουν τον Κοντογιαννόπουλο στη δημιουργία απεργοσπαστικού μηχανισμού. Επίσης, η Επιτροπή Αδιορίστων Καθηγητών καταγγέλλει -σε ανακοίνωσή της- την κυβέρνηση.

Φαίνεται, πως ακόμα και η «Απογευματινή» δεν αμφιβάλει, ούτε για την αναξιπιστία του ΥΠΕΠΘ, ούτε για την αγωνιστικότητα των καθηγητών. Γι' αυτό και δεν προβάλλει ως τετελεσμένο γεγονός τη διεξαγωγή των εξετάσεων στα μέσα Ιουλίου: «**ελπίδες για τις εξετάσεις**», είναι ο πρωτοσέλιδος τίτλος της.

Η επιχείρηση «κατσαρόλα» ξεκινάει από τις... φτωχογειονιές της Ανατολικής Αττικής, όπου -με την επίβλεψη του βουλευτή της Ν.Δ. Αγγ. Μπρατάκου- συγκεντρώνεται ο ανθος των δεξιών, μασκαρεμένοι σε γονείς, και μπαίνουν σε εφαρμογή οι... «νέες ιδέες».

Χαρακτηριστικό το παρακάτω απόσπασμα της «Απογευματινής» (19/6): «... η ατμόσφαιρα **ηλεκτρίστηκε**, όταν κάποια μεμονωμένα άτομα ισχυρίστηκαν ότι **οι καθηγητές έχουν και κάποιο δικαίωμα**... Επακολούθησαν **οξύτατα επεισόδια**. Αν τα παραπάνω σας δίνουν την αίσθηση ενός έρποντος φασισμού, κάνετε λάθος. Δεν πρόκειται για έρποντα, αλλά για έκδηλο φασισμό, που καλλιεργείται από την κυβέρνηση και το φιλικό της τύπο. Η «Α» καταλήγει: «**Η οργή αυτή, όπως έδειξαν τα χθεσινά επεισόδια, μπορεί να πάρει απρόβλεπτες διαστάσεις, αφού οι γονείς, είναι πλέον αποφασισμένοι να προχωρήσουν ακόμα και σε δυναμικές ενέργειες**».

Παράλληλα, πραγματοποιούνται και οι συναντήσεις του πρωθυπουργού με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας και τους αρχηγούς των 2 κομμάτων της αντιπολίτευσης.

Η «Απογευματινή» εκτιμά: «**Χαμηλώνουν τους τόνους οι αρχηγοί**». Άλλωστε ο Α. Παπανδρέου δε μιλά για «δίκαια αιτήματα», αλλά συνιστά «**μια μεγαλύτερη ευλυγισία και μια αναγνώριση ότι θα πρέπει να υπάρξουν συγκεκριμένες υποχωρήσεις...**». Ο δε «διαλλακτικός» πρωθυπουργός των «νέων ιδεών», μεταξύ των άλλων, τονίζει: «**Το θέμα των καθηγητών για μένα έληξε. Η κυβέρνηση ό,τι είχε να πει για τους καθηγητές το είπε**». Αγνοεί, βέβαια, ότι η εφαρμογή των «νέων ιδεών» της αναπαιλωμένης δεξιάς δεν είναι διόλου εύκολη υπόθεση...

* Τρίτη - Τετάρτη, 19-20/6.

Οι 79 από τις 80 τοπικές ΕΛΜΕ επαναβεβαιώνουν τις 24ωρες απεργιακές κινητοποιήσεις στις γενικές εξετάσεις. Η πλειοψηφία των ΕΛΜΕ ψηφίζει την πρόταση του Δ.Σ. για παράδοση βαθμολογίας. Ορισμένοι συνδικαλιστές δεν αντιτίθενται απλά στο μέτρο της κατάθεσης βαθμολογίας - πράγμα που βεβαίως είναι λογικό και θεμιτό- αλλά το αναγάγουν και σε κυρίαρχο ζήτημα σε ορισμένες Γ.Σ.

Ο Υπ. Παιδείας(;) -με χθεσινό τηλεγράφημά του- παρατείνει τις συμβάσεις των ωρομίσθιων καθηγητών που έληξαν στις 30 Ιουλίου.

Στην εισήγηση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ καταγγέλλεται η κυβέρνηση, ότι «**έχει επιλέξει την πολιτική της πυγμής και του αυταρχισμού, ώστε να εξουθενώσει τον κλάδο**» και ότι παραδέχεται πως «**η μη ικανοποίηση των αιτημάτων δεν είναι θέμα ταμειακό, αλλά συγκεκριμένων πολιτικών επιλογών**». Γι' αυτό και «**πρόθυμα πληρώνει το σοβαρό οικονομικό κόστος της μετάθεσής τους**». Άλλωστε, «**τα αυταρχικά μέτρα που έλα-**

ΓΙΑΤΙ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ!

Η κυβέρνηση αποφάσισε με εισαγγελείς και ΜΑΤ θα γίνουν οι εξετάσεις. Εξετάσεις παράνομες και διαβλητές. Οι καθηγητές επιμένουν οι εξετάσεις δεν θα γίνουν αν δεν ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματά τους. Οι καθηγητές πρέπει να νικήσουν, όσο ακριβώς πρέπει να ηττηθεί ο Μητσοτάκης!

ΓΙΑΤΙ τα αιτήματα των καθηγητών είναι αιτήματα όλων των εργαζομένων, όλων μας. Όλοι πρέπει να διεκδικήσουμε τις 18.000 αύξησης τις 6.000 νέες αιτήσεις διδασκαλίας, την κάλυψη των χιλιάδων κενών θέσεων στην εκπαίδευση.

ΓΙΑΤΙ ο αγώνας των καθηγητών δείχνει το πως πρέπει να αντιμετωπιστεί η αντεργατική και αντι-κοινωνική κυβερνητική πολιτική. Το εισόδημα, οι εργασιακές σχέσεις, τα ασφαλιστικά δικαιώματά μας κινδυνεύουν. Μόνος τρόπος να τα υπερασπίσουμε είναι η κλιμάκωση και ο συντονισμός των αγώνων μας.

ΓΙΑΤΙ η ταλαιπωρία που υφίστανται οι μαθητές από την απεργία των καθηγητών τους είναι μηδαμινή, απέναντι σ' όσα υποφέρουν επί χρόνια ολόκληρα από τα άθλια κτίρια, την συσσώρευση άχρηστων γνώσεων, την εντατικοποίηση και την πειθαρχία του αυταρχικού σχολείου, την παιδεία των πολλών ταχυτήτων και των ταξικών φραγμών και αυτό που τους περιμένουν από τις ιδιωτικοποιήσεις και την ανεργία.

ΓΙΑΤΙ στους καρπούς κοινωνικής και ιδεολογικής κρίσης που ζούμε η μεγαλύτερη προσφορά των καθηγητών στους μαθητές τους είναι το θάρρος, η συλλογικότητα και η αξιοπρέπεια που τους διδάσκουν με τον αγώνα τους.

ΓΙΑΤΙ τα άθλια ψέμματα της κυβέρνησης ότι «το κράτος δεν έχει λεφτά» πείθουν όλο και λιγότερους. Υπάρχουν λεφτά για το κεφάλαιο, τη "Χρυσή Ολυμπιάδα" και τους εξοπλισμούς και δεν υπάρχουν για την παιδεία, την υγεία και τη στέγη. Εξάλλου το κόστος από την παράταση του σχολικού έτους έχει ήδη φτάσει στα 8 δισ., ενώ η ικανοποίηση όλων των αιτημάτων των καθηγητών δεν ξεπερνά τα 4 δισ.

ΓΙΑΤΙ με πρόσχημα την προφύλαξη των δικαιωμάτων της κοινωνίας η κυβέρνηση αμφισβητεί το μεγαλύτερο κοινωνικό δικαίωμα, την απεργία και την δυνατότητα των εργαζομένων να διεκδικούν οι ίδιοι τα δικαιώματά τους. Σήμερα είναι οι καθηγητές και οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ που κατηγορούνται ως "αντικοινωνικοί", αύριο θα είναι οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία τους δήμους, τις συγκοινωνίες, όλοι μας.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ

**Η ΝΙΚΗ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΝΙΚΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΕΣ ΕΠΙΤΡΟΠΕΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ**

**Κίνηση για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα
Επιτροπή συμπαράστασης στους καθηγητές
Ομάδα αδιορίστων καθηγητών - Ομάδες μαθητών**

βε η κυβέρνηση κατά της απεργιακής κινητοποίησης της ΟΛΜΕ, αποτελούν τον **προάγγελο επίθεσης εναντίον όλου του σ.κ.**».

Ο 31ος πταιματοδίκης καλεί σε απολογία τον πρόεδρο και το γραμματέα της ΟΛΜΕ, στηριζόμενος στην προσφυγή που κατέθεσε γονέας υποψηφίου στην εισαγγελία του Αρείου Πάγου. Σε συνέντευξη τύπου των νομικών συμβούλων της ΟΛΜΕ, η ενέργεια του πταιματοδίκη χαρακτηρίζεται «**άστοχη και επικίνδυνη**» και ότι «**εντάσσεται στο γενικότερο κλίμα ποινικοποίησης της πολιτικής ζωής της χώρας**» («Ε», 21/6).

Στη συζήτηση στη Βουλή για τον κρατικό προϋπολογισμό, ο κ. Κοντογιαννόπουλος επιμένει να εμπαιξεί: «**Δεν υπάρχει μείωση των πόρων για την Παιδεία**» δηλώνει. Ενώ το ποσοστό για την Παιδεία φτάνει στο 7,7%. Πρόκειται για το **μικρότερο ποσοστό** που δίνεται από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, με εξαίρεση το 1962 (6,1%).

Όμως, προκλητική είναι και η δήλωση του ΥΠΕΠΘ, ότι «**ικανοποιήθηκαν όλα εκείνα τα αιτήματα που επέτρεπε η δυσμενής οικονομική συγκυρία**» και η προκλητικότητα μετατρέπεται σε υποκρισία, με την στερεοτύπως επαναλαμβανόμενη δήλωση «**όταν η οικονομία ανακάμψει η Παιδεία θα βρίσκεται στην πρώτη προτεραιότητα της κυβέρνησης**» («Ελευθεροτυπία» 20/6).

Εκείνο το «**πρώτη προτεραιότητα**» είναι που με τρομάζει...

Η ουσιαστική συμβολή της Κεντρικής Απεργιακής Επιτροπής στην ανάπτυξη των αγώνων των καθηγητών έχει ενοχλήσει. Ευδεικτικά αναφέρω τις παρακάτω χυδαιολογίες και συκοφαντίες από τον «Ελ. Τύπο» (Τετ. 20/6): «**οι κύκλοι αυτοί (σ.σ. δηλ. η απεργ. επιτρ.) σε συνεργασία με μέλη της διοίκησης δίνουν κατευθύνσεις για τραμπουκισμούς στις Γ.Σ. των ΕΛΜΕ, προκειμένου να διαμορφωθούν οι γνωστές πλαστές πλειοψηφίες**».

Η μόνη κρατικοποιημένη από τον κ. Μητσοτάκη... επιχείρηση, η γνωστή μας ΔΑΚΕ, δηλώνει ότι «**δεν μετέχει στις κινητοποιήσεις, αφού επιτείνουν το αδιέξοδο του κλάδου**».

Παράλληλα, ο ΥΠΕΠΘ διαβεβαιώνει, ότι «σε κάθε περίπτωση, θα γίνουν αδιάβλητες εξετάσεις» («Ε», 21/6).

Κι ανησυχώ περισσότερο, διαβάζοντας το παρακάτω απόσπασμα από προκήρυξη συνδικαλιστών της ΕΛΜΕ Πειραιά:

* «ΟΤΑΝ η νεοσυντηρητική επίθεση στην παιδεία ακόμα δεν έχει ξεδιπλωθεί ολοκληρωτικά, τότε θα χρειαστεί περίσσειμα θάρρους, τόλμης και αποφασιστικότητας, για τον παρατεταμένο αγώνα ενάντια στον «εκπαιδευτικό θάνατο»».

*ΟΤΑΝ ετοιμάζονται αντιδραστικές αλλαγές στο εργασιακό καθεστώς (επισφαλής εργασία), με στόχο την παραπέρα ιδεολογική χειραγώγηση των εκπαιδευτικών, και σχεδιάζεται μετατροπή των σχολείων σε εξεταστικά κέντρα διαρκείας, με την ανοχή της ηγεσίας των άλλων κομμάτων της αντιπολίτευσης, τότε ο σημερινός αγώνας αποτελεί και υποθήκη για την ανατροπή των παραπάνω σχεδίων».

* Πέμπτη 21/6

Η «Ελευθεροτυπία», στον πρωτοσέλιδο τίτλο της, αναφέρει: «Στο χακί οι εξετάσεις μ' εθελοντές!». Και τα «ΝΕΑ» γράφουν για διάφορα απεργασιαστικά σενάρια του ΥΠΕΠΘ που εξαγγέλλει το διπλοσασμό της αμοιβής των καθηγητών για κάθε γραπτό που διορθώνουν, από 210 δρχ. που είναι σήμερα σε 500 δρχ.

Πάνω από 40.000 δολάρια κόστισε το αφιέρωμα των «Τάμς της Νέας Υόρκης» για την Ελλάδα, με αφορμή την επίσκεψη του Μητσοτάκη στην Αμερική (ΝΕΑ, 21/6).

Η κρατική ραδιοφωνία και τηλεόραση, παραποιώντας τις δηλώσεις του ειδικού γραμματέα της ΟΛΜΕΓ, Νικολακόπουλου στον «Σκάι», δημιουργεί την εντύπωση πως βαίνουμε ακόμη και σε λύση της απεργίας. Φανεροί οι στόχοι: από τη μια να δημιουργήσουν ρήγματα στο μέτωπο των απεργών καθηγητών και από την άλλη να εμφανίσουν -σύμφωνα με την πάγια τακτική του Κοντογιαννόπουλου και της κυβέρνησης- την επομένη τους καθηγητές ως αναξιόπιστους.

Οι πρόεδροι των ΕΛΜΕ κάλεσαν τον υπουργό «να εγκαταλείψει την τακτική των παγιδύσεων, την εναλλαγή αδιαλλαξίας με υποκριτικές και σκόπιμα αδιευκρίνιστες διαθέσεις υποχωρητικότητας...»

* Παρασκευή 22/6

Το μέτωπο των απεργιών διευρύνεται, με την κήρυξη 48ωρης απεργίας που αποφάσισαν οι πανελλήνιες ομοσπονδίες εργατοτεχνιτών και μονίμων υπαλλήλων των ΟΤΑ.

Πραγματοποιείται η συνάντηση του Α. Παπανδρέου με την ΟΛΜΕ και στη συνέχεια με τους άλλους πολιτικούς αρχηγούς. Ο Α.Π. παρακάμπτοντας τα αιτήματα των καθηγητών, προτείνει «την επανέναρξη διαλόγου για την ανεύρεση μιας λύσης κοινά αποδεκτής». Ο «διαλεκτικός» πρωθυπουργός δηλώνει: «περιθώρια διαλόγου πάνω σε θέματα εισοδηματικής πολιτικής με τους καθηγητές δεν υπάρχουν».

Η «Κ» (22/6) σχολιάζει την παρουσία του πρωθυπουργού στο συνέδριο της ΕΑΡ, με τον εύστοχο τίτλο: «Παγκόσμιες αποκλειστικότητες της ΕΑΡ». Παραδέχεται ότι «δεν περίμενε τόση θερμότητα». Πού την αποδίδει; «Αυτή είναι η εθνική συμφιλίωση για την οποία είμαι όπως κι εσείς υπερήφανος».

Εγώ να δεις... υπερηφάνεια και για την παρουσία του κ. Σωτήρη (πρέσβη των ΗΠΑ) και για το παρακάτω απόσπασμα από την ομιλία του Μητσοτάκη στο συνέδριο της ΕΑΡ: «... ανήκουμε όλοι στον ίδιο λαό. Στην ίδια πατρίδα. Υπηρετούμε όλοι τους ίδιους σκοπούς... και κοινή μας επιδίωξη είναι το στερέωμα και το βάθεμα της δημοκρατίας μας». Βέβαια, ως... «αντεθνικώς σκεπτόμενος», μου έρχεται στο νου η λαϊκή φράση «το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα» και οι αξέχαστες στιγμές των «οικουμενικών κυβερνήσεων», που μου φαίνεται ότι συνεχίζονται με άλλη μορφή.

Παθαίνω «ορθοστατική υπόταση», διαβάζοντας τη δήλωση του κ. Μητσοτάκη στη Βουλή, ότι: «Αν πάρουν και τις 18 χιλ. —οι καθηγητές— τί θα πω στον αστυφύλακα, και τον στρατιωτικό...» («Ε» 23/6).

Ανοικτή επιστολή,

προς τους μαθητές και τους γονείς τους

Εμείς οι καθηγητές... το ξανασκεπτήσαμε και κατέβηκαμε πάλι σε απεργία. Οχι χωρίς να σας σκεφτόμαστε.

Ίδιες εσάς που δίνετε Γενικές Εξετάσεις. Ξεράκιζε το άγχος, την αγωνία, την κούρασή σας, τα ξενύχτια σας, τα άναρα που έχετε επενδύσει για το μέλλον σας, τα χρήματα που έχετε δώσει για να κάνετε φροντιστήρια και ιδιαίτερα.

Ξέρουμε ακόμα ότι λέτε: **Μα πάλι πάνω στις εξετάσεις βρίσκουν να κάνουν απεργία!**

Η αλήθεια είναι ότι δεν έχουμε άλλο μέσο πίεσης - απέναντι στον εργοδότη μας - παρά μόνο τις εξετάσεις. Γιατί μόνο οι εξετάσεις και μάλιστα οι Γενικές είναι αυτές που τον ενδιαφέρουν. Η εκάστοτε Κυβέρνηση και ο Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων δεν πρόκειται να δώσει και πολλή σημασία σε μια απεργία στη διάρκεια της χρονιάς. Εξάλλου από δική τους ευθύνη χάνονται ένα σωρό ώρες. Γιατί το σχολείο είναι κοινωνικά υποτιμημένο. Το κράτος ξοδεύει ελάχιστα -σε σχέση με τις ανάγκες που υπάρχουν. Σχολεία αχούρια, χωρίς θέρμανση, χωρίς κωλύσεις και χαρτί για να γράφουμε πολλές φορές. Το κράτος δεν ενδιαφέρεται για την εκπαίδευση και τη μόρφωση που μπορεί και πρέπει να δώσει το σχολείο στους νέους.

Σήμερα η δημόσια Μέση Εκπαίδευση βιάζεται από παντού. Εκτός από τα Γενικά Λύκεια υπάρχουν και τα Πολυτεχνικά, τα Τεχνικά και τα Επαγγελματικά - για μαθητές δεύτερης και τρίτης κατηγορίας.

Υπάρχουν και τα 'καλά' ιδιωτικά - για όσους έχουν και μπορούν να προσφέρουν στα παιδιά τους 'ανώτερου επιπέδου' μόρφωση. 47 νέες ιδιαιτερώσεις σχολείων υπόγραψε τις προάλλες ο υπουργός. Μένουν να ιδρυθούν και τα Κοινωνικά Σχολεία π.χ. από το Σύνδεσμο Ελληνικών Βιομηχανιών ή την Εκκλησία - ο καθένας για τις ανάγκες του. Ποιός μπορεί να ανταγωνιστεί την 'αειταυμάχητη' ιδιωτική πρωτοβουλία. Το δημόσιο σχολείο όπου οι μαθησυντηρητές εργαζόμενα αναγκαστικά θα ηγούνται τα παιδιά τους, μικρά πόρους, δεν θα είναι παρά ο 'φτωχός συγγενής'.

Παράλληλα με τη Δημόσια Μέση Εκπαίδευση

σηβάλλονται και οι καθηγητές. Νέο εργασιακό καθεστώς επιβάλλεται. Η επιστήμη - που εξασφάλιζε κάποια αξιοπρέπεια για και δεν χρειαζόταν να προσφύγουμε στο ρουσφέτι- καταργείται. Σήμερα το 1/4 περίπου των καθηγητών δεν είναι μόνιμοι. Είναι αναπληρωτές (που δεν αναπληρώνουν κανέναν, αλλά καλύπτουν μόνιμα κενά) και ωρομίσθιοι. Αντί να δώσει κίνητρα για επιπλέον ενθέρωση ή μετακπαίδευση των καθηγητών, αντί να δώσει δυνατότητες για παραματισμούς ή να προωθήσει και να ενισχύσει τις πρωταθουλίες όσων καθηγητών με προσωπικούς θιασές έχουν το κέφι, τη διάθεση και το μέτριο να προσφέρουν στο Δημόσιο Σχολείο, θα επαναφέρει τον 'επιβεωρητή' που θα μας κρίνει και ανάλογος θα είναι και ο μισθός μας κλπ. κλπ.

Οι εξετάσεις τους χρειάζονται

- Ποιές εξετάσεις;
- Ποιά επάρκεια και ποιά ομοιομορφία, ποιών γνώσεων δοκιμάζεται μέσα στο μπετόν των εξεταστικών κέντρων, πίσω απ' τις κουρτίνες και τους ανεμιστήρες;
- Ποιά επιμέλεια, ποιά μελέτη, ποιά εργατικότητα θα επιβραβευστούν;
- Ποιοι αετονύχηδες θα πιάσουν τα θέματα;
- Ποιά φροντιστήρια, ποιά φροντιστηριακά βιβλία και λυσάρια θα πάρουν φέτος την πρωτιά;

Τους χρειάζονται για να πείσουν τους μη ευνοημένους κοινωνικά και μορφωτικά ότι δεν 'κάνουν' για ανώτερες σπουδές. Ότι είναι δικό τους λάθος που δεν μπόρεσαν να σπουδάσουν - με τον ίδιο τρόπο που προσπαθούν να πείσουν όλους τους φτωχούς ανθρώπους ότι είναι βλάκες γιατί αν ήταν έμπνηθα θα είχαν καταφέρει να πλουτίσουν.

Κι όμως μέσα από το εξεταστικό σύστημα 'αδιάβλητα' και 'αθροκρατικά' καλύπτονται οι ανισότητες που υπάρχουν στην κοινωνία και τις οποίες το σχολείο αναπαράγει και διαιωνίζει. 170.000 περίπου παιδιά ξεκινούν στην Α' τάξη του Δημοτικού. Στην Γ' Λυκείου φτάνουν μόνο 70.000 (ΕΣΥΕ, 1982).

Εχει κατακτήσει, ειδικά το Λύκειο, να είναι προπαρασκευαστικό κέντρο για τις εξετάσεις. Ολη η ζωντάνια και η δυναμικότητα των παιδιών να προσανατολίζεται εκεί. Καλός καθηγητής να θεωρείται ο καλός φροντιστής, που βάζοντας τη γνώση σε κουτάκια την παρέχει έτοιμη 'προς βρώση'. Να σημειώνουμε το SOS και τις SOSάρες. Να αποδιώχνουμε την κριτική σκέψη 'για αργότερα'. Να αποστηθίζουν οι μαθητές ακόμα και τα κόμματα και τις τελείες, γιατί μόνο έτσι θα περάσουν τις ποθητές πύλες των ΑΕΙ.

Αλήθεια έχετε σκεφτεί γιατί πρέπει να ηγαινεύει στα φροντιστήρια και να ξοδεύει τα χρήματα και χρόνο. Γιατί το σχολείο δεν είναι κενό να σας προστατεύσει όχι μόνο για ανώτερες σπουδές, αλλά ούτε και να σας δώσει ένα εφόδιο για να μπορέσετε να κάνετε ένα επάγγελμα όταν αποφοιτήσετε, ή απλά να αντιμετωπίσετε τη ζωή.

Είναι εύκολο να ρίχνονται οι ευθύνες στους καθηγητές. Όμως το υπουργείο θέλει τους καθηγητές απλούς εμπόρους μεταβίβασης των εντολών του, χωρίς πρωτοβουλία - όπως ακριβώς και τους μαθητές. Οι μαθητές ασφυκτούν μέσα στο σχολείο, αδιαφορούν για την παρεχόμενη γνώση - τις περισσότερες φορές έχουν δική - και βγάζουν το άχτι τους καίγοντας τα βιβλία ή κάνοντας φασαρία στους καθηγητές - χωροφύλακες. Και ο χορός καλά κρατεί.

Το κράτος είναι αυτό που δεν ενδιαφέρεται και υποβαθμίζει όλα και περισσότερο το σχολείο και τους καθηγητές. Και αυτό μετριάται - όπως όλα σε αυτήν την κοινωνία - με τις αμοιβές που τους δίνει. Το να δώσει έναν ικανοποιητικό μισθό στους καθηγητές, όπως και το να φροντίσει για τις υλικές και λοιπές ανάγκες των σχολείων θα σήμαινε ενδιαφέρον για τη Δημόσια Εκπαίδευση.

Είναι τάχα τυχαίο ότι άλλοι δημόσιοι υπάλληλοι πήραν αυτό το επίδομα των 18.000 που ζητάμε εμείς με την απεργία μας και μάλιστα τους το έδωσαν χωρίς να το ζητήσουν; Γιατί δεν το έδωσαν και δεν το δίνουν τώρα στους καθηγητές;

Κάποιοι μας κατηγορούν ότι απεργούμε για τα λεφτά

Είναι υποκριτική απαίτηση να θεωρούν τους καθηγητές 'λατρευτούς' που δεν έχουν οικονομικές ανάγκες και βρίσκονται υπεράνω χρημάτων.

Είμαστε και εργαζόμενοι. Και κάθε εργαζόμενος έχει το δικαίωμα να ζητά να ξεφύγει από την οικονομική του εξαθλίωση. Πάνω σε αυτή τη βάση καλούμε και τους άλλους εργαζόμενους να στηρίξουν τον αγώνα μας. Η απεργία στις εξετάσεις δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είναι το αποτέλεσμα της πίεσης για την αδικία της απογοήτευσης που αισθανόμαστε κάθε μέρα από την υποτίμηση που αποσπάρταμε από τη δουλειά μας και η προσπάθεια να κερδίσουμε την αξιοπρέπεια μας.

Η ιστορική συγκυρία είναι τέτοια που οι καθηγητές παρασπίνοντας το εισόδημά τους προσεγγίζουν το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα της Εκπαίδευσης, που σε τελευταία ανάλυση σημαίνει το δικαίωμα όλων στη μόρφωση.

Σκεφτείτε ότι:

- αυτοί που σήμερα χύνουν κροκοδείλια δάκρυα για τα 'καμένα' τα παιδιά και τους γονείς τους που ταλαιπωρούνται απ' την απεργία μας
- αυτοί που σήμερα σας στρέφουν εναντίον μας
 - * είναι αυτοί οι ίδιοι που έχουν ολοκληρωτικά την ευθύνη για την κατάντια του σχολείου και την οικονομική μας εξαθλίωση
 - * είναι αυτοί οι ίδιοι που θέλουν τους εργαζόμενους στο περιθώριο, χτυπάν κάθε διεκδίκηση της 'κολλάνε την ταμπέλα' της συντεχνίας και στρέφουν τον ένα εργαζόμενο εναντίον του άλλου

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΣ ΕΣΥΠΗΡΕΤΕΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΑΣ ΣΥΜΦΕΡΟΝ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

για την αγωνιστική διεκδίκηση των αιτημάτων του κλάδου

* Σάββατο - Κυριακή, 23-24/8

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, να διαβάσεις τον πρωτοσέλιδο τίτλο του «ΒΗΜΑΤΟΣ» «Έρχονται κι άλλα μέτρα» και να παθαίνεις οξεία... «τρομοκρατίτιδα», εναλασσόμενη με αγανάκτηση.

Δεν στάθηκε δυνατό να διασταυρωθούν οι πληροφορίες για... περικοπές των μισθών των βουλευτών, που «προτίμησαν το Μουντιάλ από τον προϋπολογισμό» («ΒΗΜΑ» 24/6), με αποτέλεσμα μέσα στη Βουλή να μη βρίσκονται «σχεδόν ποτέ περισσότεροι από δέκα ή δεκαπέντε βουλευτές».

Σε άρθρο της «Κ» (24/6) αναφορικά με τις συναντήσεις των αρχηγών των 3 κομμάτων, αναφέρεται: «Τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΝ (που κι αυτός δεν «ασπράφτει» ούτε και «βροντάει» στη Βουλή) έχουν κάθε λόγο να μην επιδιώκουν έναν πολιτικό «καύσωνα» αυτή την εποχή, εφ' όσον δεν θα ετίθετο εκλογικό θέμα για τον Οκτώβριο... Έτσι, μια σιωπηρή, αόρατη θερινή «ανακωχή» δεν είναι αρνητική για κανένα από τα μέρη».

Γοιος αρνείται ότι ο κ. Θεοδωράκης έχει ξεπεράσει -εδώ και χρόνια- τα όρια της γελοιοότητας; Σε συνέντευξή του στην «Κ» δηλώνει: «Είναι αυτόχειρες όλοι αυτοί που κάνουν απεργία αυτή τη στιγμή. Αυτόχειρες που περνούν μόνοι τους τη θηλιά στο λαιμό τους...». Γι' άλλους, λοιπόν, αυτόχειρες οι απεργοί, γι' άλλους εκβιαστές: «Είναι απαράδεκτο σε μια χώρα και σε μια κοινωνία (σ.σ. τόσο δίκαιη και ευνομούμενη) ορισμένοι κρατικοί λειτουργοί να εκμεταλλεύονται μια θέση που τους έχει δώσει η πολιτεία για να εκβιάζουν, με ομήρους τα παιδιά και τους γονείς, την πολιτεία να αλλάξει πολιτική» (Μητσοτάκης, «Κ» 24/6). «Αν, όμως, παρά τα επιμεινούν, (σ.σ., οι καθηγητές στις απεργ. κινητοποιήσεις), η κυβέρνηση, φυσικά, θα αναζητήσει τρόπους να δώσει δημοκρατικά και σωστά μια λύση στο πρόβλημα», (Απογ., 24/6). Και Ν.Δ. και... «δημοκρατικά» συμβιβάζονται;

Η απάντηση δίνεται από την Α. Χριστοδουλίδου, σε άρθρο της στην «Κυριακ. Ε» (24/6): «Τα -πολιτικά- χαρακτηριστικά της αδιαλλαξίας, της αυταρχικότητας και του αιφνιδιασμού που προσέλαβε η κυβ. της Ν.Δ., αποτυπώνονται ιδανικά στην περίπτωση της απεργίας των καθηγητών και του τρόπου αντιμετώπισής της (...) Το σκανδαλώδες ίσως είναι όχι η άρνηση ικανοποίησης των αιτημάτων των καθηγητών, αλλά η απουσία κάθε αντιπρότασης σ' αυτά από την πλευρά της κυβέρνησης, που ενδεχομένως να αποτελούσε τη βάση για ένα διάλογο με κατάληξη (...) και βεβαίως εφόσον το υπ. Παιδ. δεν μεριμνά για ένα αληθινό διάλογο με την ΟΛΜΕ (...), αναλίσκονται στο να επινοεί αστεία σενάρια για να «σπάσει» την απεργία, ανεξάρτητα από το αν η αντιμετώπιση, με αυτές τις μεθόδους, που επιφυλάσσει στους καθηγητές, μετατρέπει τη μάχη τους, πέραν του συνδικαλιστικού της χαρακτήρα και σε μάχη αξιοπρέπειας».

«Ακυρες 1.200 αναπηρικές» (συντάξεις).

«Και στους χαφιέδες λένε ναι». Η ΕΥΓΠ λοιπόν μόνον φέτος μας κοστίζει 46ισ. 780 εκατ. έναντι 3 δισ. 778 εκ. πέρσι και 778 εκατ. λιγότερα πρόπεροι. Η αύξηση είναι της τάξης του 25,8% και βέβαια αποκτάει ιδιαίτερη σημασία, αν σκεφτεί κανείς τη μείωση των πραγματικών δαπανών για την παιδεία, την υγεία και τον πολιτισμό... Χαρακτηριστικό, όμως, των «νέων ιδεών», είναι και η κατά 27,3% αύξηση των δαπανών του Υπ. Δημ. Τάξης. Οι υπάλληλοι της ΕΥΓΠ παίρνουν επιδόματα «επικίνδυνης και ανθυγιεινής εργασίας» (σ.σ. δύσκολο το επάγγελμα), που μας κοστίζει 23 εκατ. το χρόνο, αλλά και «επίδομα αυξημένης ευθύνης», που μας κοστίζει 210 εκατ. δρχ.!

- Η ΕΥΓΠ μας κοστίζει επιπλέον 450 εκατ. δρχ. το χρόνο που δίνει για «απόρρητες δαπάνες»... Κατανοητό πού πάνε...

- Το περίφημο Εθνικό Ραδιοτηλεοπτικό Συμβούλιο, που το «υπέρογκο» έργο του οποίου είναι γνωστό τοις πάσι, μας κοστίζει το χρόνο 129.060.000 δρχ. Άντε, και του χρόνου» («Κυριακάτικη Ε»).

Και ύστερα η ΟΛΜΕ περιμένει απάντηση στο ερώτημά της προς την κυβέρνηση: «Γιατί προτιμά να διαθέσει πάνω από 2 δισ. για τη μετάθεση των εξετάσεων, αντί να τα διαθέσει για την υλοποίηση των αιτημάτων του κλάδου;» (Δελτίο Τύπου 25/6).

* Δευτέρα 25/6

Χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω απόσπασμα από την ανοιχτή επιστολή της ΟΛΜΕ «προς τους μαθητές και τους γονείς»:

**«ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΛΕΞΑΜΕ ΞΑΝΑ
ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ
ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ**

Η πείρα μας από τη τραγαία υποτίμηση της κύριας εκπ/κής διαδικασίας

-που είναι η περίοδος διεξαγωγής των μαθημάτων- καθώς και από την παράλληλη αναγόρευση των εξετάσεων στο μόνο εκπ/κό θεσμό με κοινωνικό κύρος και σημασία, μας οδήγησε σχεδόν αναγκαστικά και πάλι στην επιλογή αυτής της απεργιακής μορφής. Αυτή την περίοδο μπορούμε πραγματικά να ασκούμε πίεση. Την υπόλοιπη περίοδο είναι προφανές, μέσα από την πείρα μας, ότι κινδυνεύουμε να μας αγνοήσουν, αφήνοντάς μας να αυτοκαταρρεύσουμε κάτω από το βάρος της περικοπής για μεγάλο χρονικό διάστημα των πενιχρών μας μισθών.

Εμείς όμως, παρά τα πλεονεκτήματα της πίεσης, αρνούμαστε πρακτικά αυτόν το ρόλο των εξετάσεων. Ο υπερτροφικός ρόλος των εξετάσεων μέσα στο εκπ/κό μας σύστημα οδηγεί σε μια σοβαρή εκπ/κή διαστροφή, που έχει βαρύτερες συνέπειες για το μορφωτικό επίπεδο των μαθητών μας. Οι συνέπειες αυτές θα αρχίσουν να εμφανίζονται με οξύτητα όχι μόνο στο πολιτιστικό επίπεδο, αλλά στην ίδια την οικονομία και την ανάπτυξη της χώρας μας. Δεν μπορεί ένα εκπ/κό σύστημα, που αποθεώνει τις αποσπασματικές τυποποιημένες γνώσεις και την παπαγαλία -γιατί αυτό είναι το περιεχόμενο των εξετάσεων, που χρωματίζει όλη την εκπ/ση- να ανταποκριθεί στις σύγχρονες εκπ/κές ανάγκες, μπροστά μάλιστα στις μεγάλες προκλήσεις της εποχής μας. Η απεργία στις εξετάσεις αποκτά, έτσι, αντικειμενικά ένα βαθύ συμβολισμό, την άρνηση αυτής της καταστροφικής εκπ/κής πραγματικότητας!

Απεργούμε για τα αιτήματά μας, αλλά και γιατί αρνούμαστε να αποδεχθούμε το νέο μας ρόλο, να καταδικαστούμε καλά και μόνο σε προσωπικό διεξαγωγής εξετάσεων.

Θέλουμε να παραμείνουμε εκπ/κοί σε μια αναβαθμισμένη δημόσια εκπ/ση που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες των καιρών!»

Η επιχείρηση «κατσαρόλα» κλιμακώνεται, με συγκέντρωση διαμαρτυρία που οργανώνεται από την Ομοσπονδία Γονέων Ανατολικής Αττικής. Δεν μπορέσαμε να εξακριβώσουμε αν όντως οι παρευρισκόμενοι φορούσαν σημάκια και κράδαιναν απειλητικά πλαστικές σημαίες της Ν.Δ. Το σίγουρο είναι, ότι δημιουργήθηκαν επεισόδια σε βάρος δημοσιογράφων και φωτορεπόρτερ: «καθηγητές-εκβιαστές-αεροπειρατές», ήταν το κυρίαρχο σύνθημα. Ας σημειωθεί, ότι ο πρόεδρος της Ομ. Γονέων και ένθερμος υποστηρικτής της απεργίας του '88, διατηρώντας την ψυχραιμία του και τη νηφαλιότητά του, κάλεσε «τους πολλούς και υπεύθυνους καθηγητές να μην ακολουθήσουν τις αδιάλλακτες θέσεις της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, να προσέλθουν στη διεξαγωγή των εξετάσεων, αποδεικνύοντας για άλλη μια φορά το υψηλό αίσθημα ευθύνης που επιβάλλει το λειτούργημά τους» (ΝΕΑ, 26/6).

Αντίθετα η Ομ. Συλλ. Γονέων Δυτ. Αττικής, με ψήφισμα, «εκφράζει τη συμπάραστασή της στον αγώνα των καθηγητών».

Ίσως χρειάζεται να συνειδητοποιηθεί ότι η αφετηρία στον «ανώμαλο» αγώνα των εξετάσεων βρίσκεται στις προνομιούχες συνοικίες των βορείων προαστίων και όχι στις φτωχογειτονιές των δυτικών συνοικιών.

Η ηγεσία της ΟΛΜΕ παρουσιάζεται στην 31η ππαισματοδίκη για απολογία.

Ο κ. Φλωράκης, μετά τη συνάντησή του με το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, αναφερόμενος στη στάση του ΣΥΝ δηλώνει: «Στο μέτρο των δυνατοτήτων του, στήριξε τα δίκαια αιτήματα των καθηγητών, κι έκανε ό,τι μπορούσε για να δοθεί λύση».

Αυτά διαβάζω και προσπαθώ να βρω ποιους άλλους τρόπους και μέσα θα μεταχειριστεί η ηγεσία του ΣΥΝ για τον τερματισμό των κινητοποιήσεων.

Με απεργία, όμως, απειλούν και οι ΠΑΕ της Α' Εθνικής, γιατί το ποσό της οικονομικής ενίσχυσής τους για την περίοδο 1989-90, ανέρχεται... μόνο στα 2,5 δισ. δρχ.!

Προτείνω, για την υλοποίηση του συνθήματος «κάθε πόλη και στάδιο, κάθε χωριό και γυμναστήριο», να γκρεμιστούν τα περισσότερα σχολεία και άλλοι καθηγητές να υπηρετούν ως φύλακες στα υπό ανέγερση γήπεδα και άλλοι στις φυλακές...

* Τρίτη - Τετάρτη, 26-27/6

Ληστεία με θύματα 50 χιλ. καθηγητές. Το ποσό της περικοπής (ή νόμιμης ληστείας) των μισθών είναι περίπου 67 εκ. δρχ. Παράλληλα, ο Υπ. Οικονομικών δηλώνει, ότι δεν έχει υπογραφεί υπουργική απόφαση με την οποία αυξάνεται κατά 50% (δηλ. 2,5 - 3 χιλ. δρχ.) το ποσό της τριμηνιαίας υπερωριακής αποζημίωσης των καθηγητών. Κι όλα αυτά, ενώ ο κ. ΥΠΕΠΘ μιλάει συνέχεια για την αύξηση αυτή, τουίζοντας μάλιστα ότι δόθηκε πριν καν εξαγγελθεί η απεργία των καθηγητών!

Ημερίδα με θέμα «Αγώνες και αγωνία για την εκπαίδευση» διοργανώ-

νει η ΟΛΜΕ. Στην ομιλία του ο κ. Κακριδής τόνισε «όλοι εκείνοι που δείχνουν να ανησυχούν για την αγωνία των μαθητών, το κάνουν για λόγους εντυπωσιασμού».

*** Πέμπτη, 28/6**

Με μεγάλη συγκέντρωση και δυναμική πορεία οι καθηγητές διαδηλώνουν τη θέλησή τους να ανατρέψουν τα απεργασιαστικά σχέδια του Κοντογιαννόπουλου. Συμμετείχε και η Ομ. Γονέων Δυτ. Αττικής.

*** Παρασκευή, 29/6**

Ο κ. ΥΠΕΠΘ «αποφασίζει και διατάζει» την παράταση του διδακτικού έτους μέχρι 31 Ιουλίου 1990. Μάλιστα, δείχνοντας τη μικροψυχία του και την εκδικητικότητα του, υποχρεώνει όλους τους καθηγητές - χωρίς να τον ενδιαφέρει το κόστος για τους αναπληρωτές, χωρίς να τον ενδιαφέρει ότι το συνολικό κόστος της μετάθεσης ξεπερνά τα 7 δισ. δρχ.- να τηρούν το κανονικό ωράριο, αλλά και τον κύκλο λειτουργίας κάθε σχολείου (πρωί - απόγευμα) χωρίς αντικείμενο εργασίας. Χαρακτηριστική είναι η ανακοίνωση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ: «Σε έξι ώρες φυλακή την ημέρα... μέσα στα σχολεία αποφάσισε να καταδικάσει το αγωνιστικό φρόνημα των καθηγητών ο κ. Κοντογιαννόπουλος (...) Δυστυχώς όμως για τον κ. υπουργό, οι καθηγητές έχουν διαφορετικές πολιτιστικές αξίες. Έχουν άλλα μέτρα και αξίες για τη ζωή τους...»

Ο Κοντογιαννόπουλος αφήνει να εννοηθεί ότι οι καθηγητές δεν πρόκειται να αμειφθούν επιπλέον για τη «φυλάκισή τους» κατά το μήνα Ιούλιο. Ο δήθεν νομοταγής Υπ. παραβιάζει το ν. 1865/28.9.89, που ψηφίστηκε επί υπουργίας του, την περίοδο της συγκυβέρνησης ΝΔ - ΣΥΝ. Σύμφωνα με τον παραπάνω νόμο, οι καθηγητές εφόσον απασχολούνται μετά την 30η Ιουνίου, θα πρέπει να πληρωθούν και συγκεκριμένα να πάρουν αποζημίωση για κάθε μέρα, ίση προς το 1/30 των κάθε είδους μηνιαίων αποδοχών του εκπαιδευτικού.

Για άγνωστους λόγους αναβάλλει την προγραμματισμένη ανακοίνωση του προγράμματος και του τρόπου διεξαγωγής των εξετάσεων.

Όμως η εκδικητικότητα του κ. Κοντογιαννόπουλου αποτυπώνεται ξεκάθαρα στην τροπολογία που κατέθεσε στη Βουλή, στο νομοσχέδιο «για τον εκαυγχρονισμό και την ανάπτυξη». Σύμφωνα με την τροπολογία, αυξάνεται η αμοιβή των δασκάλων και των νηπιαγωγών, όχι όμως των καθηγητών!

Τα μέλη του Δ.Σ. των ΕΛΜΕ της Αττικής πραγματοποιούν συγκέντρωση έξω από το Υπ. Οικ., διαμαρτυρόμενα για τις αυθαίρετες περικοπές μισθών. Τα περισσότερα Δημόσια Ταμεία ζητούν από τους καθηγητές να υπογράψουν δηλώσεις ότι δεν απήργησαν για να πληρωθούν, ενώ σε ορισμένα δε γίνεται η μισθοδοσία.

Το γενικό συμβούλιο της Ομοσπ. των μονίμων υπαλλήλων των ΟΤΑ, με 10 ψήφους υπέρ, 9 κατά και 1 λευκή, αποφασίζει να σταματήσει την απεργία. Δεν ικανοποιήθηκε η χορήγηση του επιδόματος των 18 χιλ. δρχ. Όμως εξασφαλίστηκαν διάφορα επιδόματα για ορισμένες κατηγορίες, όπως το ειδικό επίδομα των εργαζομένων σε κέντρα πληροφορικής, το επίδομα ειδικών συνθηκών και το εκλογικό επίδομα για τους αποσπασμένους σε δημοτικές επιχειρήσεις. Ακόμα, ικανοποιήθηκαν και ορισμένα θεσμικά αιτήματα.

Κι ύστερα η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι μόνο στους καθηγητές δόθηκε κάποια αύξηση στις αποδοχές τους. Προφανώς εννοεί την αύξηση των 3μήνων, που τελικά υπόγραψε μόνο για τους δασκάλους και τους νηπιαγωγούς, ενώ οι καθηγητές δεν έχουν πληρωθεί την αποζημίωση των «τριμήνων», ακόμα και χωρίς την αύξηση!

Κι ενώ η κυβέρνηση επικαλείται την «οικονομική στενότητα», «οι φανερές καταθέσεις των ελλήνων σε Τράπεζες του εξωτερικού έφτασαν, στις 31 Δεκεμβρίου 1989, τα 8,3 δισεκ. δολάρια από 7,2 δισ. που ήταν το 1988. Το άλμα ήταν πράγματι μεγάλο και δείχνει ότι η διαρροή συνεχίζεται. Θα έρθουν ποτέ αυτά τα χρήματα να επενδυθούν στην Ελλάδα; Σημειώνεται ότι οι μυστικές καταθέσεις είναι πολλαπλάσιες των φανερών...» («Ε», 30/6). Κι ακόμα, στην ίδια εφημερίδα διαβάζουμε, ότι τα «καθαρά κέρδη του ΟΤΕ το 1989 ανήλθαν σε 27,067 δισ. δρχ.».

Αξίζει ν' αναφερθούμε στο σχόλιο της «Πρώτης» (30/6) με τίτλο «Απεργία - δοκιμαστήριο»: «... Μια πολιτεία που όντως αγωνιά δεν επιδίδεται σε αλλεπάλληλα μαθήματα αυταρχισμού. Δεν εξαντλεί το ενδιαφέρον της εφευρίσκοντας το ένα απεργασιαστικό σύστημα μετά το άλλο. Και δεν «διαλέγεται» στέλνοντας τους εκπαιδευτικούς στα δικαστήρια, για την απόφαση των οποίων είναι εκ των προτέρων βεβαία. Αλλά ούτε και η οικονομική στενότητα που προβάλλει η κυβέρνηση είναι πεισι-

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΟΥΜΕ
ΤΟ ΜΕΣΟ ΠΙΕΣΗΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

ΑΜΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΓΧΩΝΕΙ
ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΙΔΙΕΣ ΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΞΟΝΤΩΝΟΥΝ

κή. Η άρνησή της να τείνει ευήκοον ους στις διεκδικήσεις των καθηγητών (...) έχει πολιτικότερο πυρήνα (...) χρησιμοποιεί την απεργία των καθηγητών σαν δοκιμαστήριο: Αν «νικήσει» τους εκπ/κούς, θα προσθέσει στα αντεργατικά όπλα της την απογοήτευση (...) και θα διευκολυνθεί (...) να κατασιγάσει τις κοινωνικές αντιδράσεις για τα μέτρα της. Αν όχι, η αλαζονεία της θα έχει υποστεί σοβαρότατο πλήγμα».

Το θέμα είναι κατά πόσον τα παραπάνω ασπάζεται η πολιτική και συνδικαλιστική ηγεσία του ΣΥΝ και -κυρίως- πόσο έμπρακτα θα συμβάλλει στη νίκη των καθηγητών.

Αξίζει να αναφερθούμε και στην κατάθεση του πρώην γενικού διευθυντή της Αστυνομίας Αθηνών Εμμ. Μποσινάκη στη διαβόητη δίκη του Νάσιουτζικ: «Οποιοδήποτε άλλο στη θέση του Αθ. Νάσιουτζικ, με τα στοιχεία που είχαμε συγκεντρώσει, θα τον είχαμε στείλει αμέσως κατηγορούμενο στην εισαγγελία, μαζί με τη δικογραφία».

Και όλα αυτά, την ώρα που κόντευα να πιστέψω ότι η απεργία των καθηγητών κρίθηκε «παράνομη και καταχρηστική», επειδή η δικαιοσύνη και «ανεξάρτητη» είναι, αλλά και «τυφλή».

Όμως παράνομες και κομματικές εξετάσεις αποφάσισε να διεξάγει το ΥΠΕΠΘ. Πρώτα θα εξεταστούν οι υποψήφιοι της 3ης δέσμης, στη συνέχεια της 4ης και τέλος της 1ης και 2ης. Ακόμα, τα εξεταστικά κέντρα θα μειωθούν από 368 σε 141 και το πιο σοβαρό -που δείχνει ότι έχει ξεπεραστεί κάθε όριο γελοιοτήτας- είναι η επανάληψη των εξετάσεων για τους υποψηφίους όσων κέντρων ματαιωθούν για οποιονδήποτε λόγο. Είναι φανερό ότι με τις παραπάνω ρυθμίσεις ο Κοντογιαννόπουλος και η κυβέρνηση εκδηλώνουν την ... «αγωνία» τους για τους υποψηφίους. Δεν τηρούν τους στοιχειώδεις όρους διεξαγωγής των εξετάσεων, στα πλαίσια έστω της «τυπικής ιαότητας». Έτσι, υποψήφιοι για κοινές σχολές θα διαγωνιστούν σε διαφορετικά θέματα και, πιθανώς, συνθήκες.

Απειλώντας τους πάντες, ο ΥΠΕΠΘ τονίζει σε δηλώσεις του: «Υπάρχει κράτος που λειτουργεί και προσπαίζει τα δικαιώματα κάθε πολίτη. Η κυβέρνηση είναι αποφασισμένη να κάνει αισθητή την ύπαρξή του κράτους». Με άλλα λόγια... «ΜΑΤ και ΜΕΑ, για μια Ελλάδα νέα».

Άλλωστε, σε άρθρο της «Καθημερινής» (1/7) αναφέρεται: «Είναι λοιπόν **μεγάλη και κρίσιμη** η απόφαση της κυβέρνησης να στραφεί εναντίον των οργανωμένων μειοψηφιών (...) προτάσσοντας το γενικό όφελος ή την κοινωνική δικαιοσύνη. Επίσης, είναι προφανές, ότι η απόφαση αυτή δεν επιδέχεται ούτε διάλογο, ούτε συμβιβασμούς (...) η κυβέρνηση πιστεύει, ότι έχει όλα τα ερείσματα να επιδείξει **πυγμή, αλλά και αυστηρότητα** εναντίον αυτού του είδους των απεργιακών κινητοποιήσεων».

Μην περιμένετε, βέβαια, ακόμα και από τις λεγόμενες προοδευτικές εφημερίδες να προβάλουν τα δίκαια αιτήματα των καθηγητών και να πιέσουν για λύσεις. Η «Αυγή» (1/7), μετά από ανώδυνες καταγγελίες, συμβουλεύει την κυβέρνηση «να εγκαταλείψει το **παιγνίδι σε βάρος των υποψηφίων** και να αναζητήσει ένα **λογικό και αξιοπίστο συμβιβασμό** με την ΟΛΜΕ».

Οι αποφάσεις του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, που συνεδρίασε παρουσία δεκάδων καθηγητών είναι: «Η συνέχιση, οργάνωση και περιφρούρηση των απεργιακών κινητοποιήσεων. * Η παράσταση στον υπουργό Οικονομικών, από τον οποίο θα ζητήσουν την αύξηση της τρίμηνης υπερωριακής αμοιβής τους. * Η κινητοποίηση των αιτημάτων τους σε διεθνείς ομοσπονδίες εκπαιδευτικών και άλλους συνδικαλιστικούς φορείς. * Η συμμετοχή των απεργών καθηγητών στη μέθαιριανή πανεργατική απεργία της ΓΣΕΕ».

Και το ΠΑΣΟΚ, σε ανακοίνωσή του -θεωρώντας ότι απευθύνεται σε... λωτοφάγους- κλαίγεται ότι «υπονομεύεται το κύρος των εξετάσεων» και για τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης για τις εξετάσεις που είναι «ηθικά, παιδαγωγικά και νομικά διάτρητες».

* Δευτέρα, 2/7

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ ζητά συνάντηση με τον Υπ. «Παιδείας». «Θέλουμε συζήτηση με το υπουργείο Παιδείας, αλλά **όχι για λόγους κατανάλωσης και εντυπωσιασμού της κοινής γνώμης**», δηλώνει ο πρόεδρος της ΟΛΜΕ. Βέβαια, είναι άγνωστο σε ποια βάση μπορεί να γίνει η συζήτηση, μετά τις φασιστικές μεθοδεύσεις του Υπουργού.

Στην εισήγηση της ΟΛΜΕ προς τις Γ.Σ. εκτιμάται ότι οι ενέργειες της κυβέρνησης: «αποτελούν ένα ακόμα κρίκο μιας αλυσίδας πράξεων του υπουργείου, που επιδιώκει όχι να δώσει ικανοποιητικές λύσεις και να προβεί σε ουσιαστικές δεσμεύσεις στα αιτήματα των καθηγητών και της εκπαίδευσης, αλλά να χτυπήσει και να διαλύσει το συνδικαλιστικό κίνημα των καθηγητών(...) Παράνομες περικοπές αποδοχών, κατάργηση όλου του θεσμικού πλαισίου των εξετάσεων «εν μία νυκτί», ποινικοποιήσεις, ανακριτές, κατάργηση θερινών διακοπών κ.λπ. είναι το σκηνικό για τη διεξαγωγή των Γενικών Εξετάσεων (...) Ο Υπουργός Παιδείας αποτιμά την αξιοπρέπεια και το ήθος του κλάδου, με τα αργύρια των 500 δρχ. την κόλλα, που ανακοινώνει σαν «κίνητρο» για τη διόρθωση των γραπτών. Δεν θα καταφέρει να βρει επίφορο της αξιοπρέπειας και του ήθους του κλάδου. Η πραγματοποίηση των Γενικών Εξετάσεων του κ. Κοντογιαννόπουλου θα οδηγήσει σε τραγωδία, με ανυπολόγιστες εκπαιδευτικές και κοινωνικές επιπτώσεις (...) Το θέμα της εγκυρότητας των εξετάσεων είναι το κύριο θέμα σήμερα. Χρειάζεται να δημιουργήσουμε ένα κοινωνικό μέτωπο, που να επιβάλει τις αδιάβλητες εξετάσεις με τους καθηγητές».

Τρίτη - Τετάρτη, 3-4/7

Πραγματοποιούνται οι Γ.Σ. των τοπικών ΕΛΜΕ, που είναι πιο μαζικές από τις προηγούμενες. Η συντριπτική πλειοψηφία (πάνω από 95%) υπερψηφίζει την εισήγηση της ΟΛΜΕ. Τροποποιείται μόνο ως προς το σημείο που ανέφερε ότι «το θέμα της εγκυρότητας των εξετάσεων είναι το κύριο θέμα σήμερα». Σύμφωνα με την τροποποίηση: «το κύριο θέμα είναι η ικανοποίηση των αιτημάτων του κλάδου».

Σε προκήρυξη της «Επιτροπής Εκπαιδευτικών, μεταξύ άλλων τονίζεται:

«Δεν ξεχνάμε τίποτα

Έχοντας δικαίωμα στη μνήμη και την κρίση, πολύ περισσότερο που σήμερα τα κόμματα της λεγόμενης αντιπολίτευσης τηρούν «σιγήν ιχθύος» απέναντι στην απεργία μας, δικαιούμαστε να ρωτήσουμε: Ποιάς έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να συμπεριφέρεται με αυτόν τον τρόπο; Ποιοί συνέβαλαν στην αποδυνάμωση του συνδικαλιστικού κινήματος; Αυτοί που συγκυβερνούσαν συναινούντες (...) Στο χώρο της παιδείας δεν υπάρχουν ξεχωριστά και ξεκομμένα οικονομικά και θεσμικά αιτήματα. Μισθός αξιοπρεπής για τον καθηγητή (οικονομικό αίτημα) σημαίνει ενδιαφέρον για την Παιδεία, και μείωση του ωράριου εργασίας (θεσμικό), έχει οικονομικό κόστος».

Ανακοίνωση-καταγγελία εκδίδεται και από την Επιτροπή Αδιόριστων

Εκπαιδευτικών.

Κι ενώ ο κ. Κοντογιαννόπουλος δίνει αγώνα... μέχρι θανάτου για την υπεράσπιση της οικονομικής πολιτικής, «οι ιθύνοντες της Ν.Δ. ετοιμάζονται να πετάξουν στα σκουπίδια επένδυση ύψους 6 δισεκατομμυρίων» («Η ΠΡΩΤΗ» 4/7). Πρόκειται για το ξεπούλημα της Εταιρείας Φαρμάκων. Ενώ η «Ε.Φ. παρουσιάζει αύξηση του τζίρου πωλήσεων κατά 48% από το 1989. Τα μικτά κέρδη εκμετάλλευσης είναι 173 εκατομμ., έναντι 131 της περασμένης χρονιάς». Ακόμα, στην ίδια εφημερίδα διαβάζουμε: «Με κέρδη ύψους 6 δισ. δρχ. έκλεισε η προηγούμενη χρονιά για τον κρατικό όμιλο επιχειρήσεων πετρελαιοειδών ΔΕΠ ΑΕ».

Δικαιολογημένο, λοιπόν, το σύνθημα «**πάλι εμείς πληρώνουμε**», που αναγράφεται σε πανύ της συγκέντρωσης που πραγματοποιεί η ΓΣΕΕ στα πλαίσια της 24ωρης απεργίας που έχει κηρύξει και της απεργίας ορισμένων δημόσιων οργανισμών, με κύριο αίτημα την απόσυρση του «αναπτυξιακού» -για την άρχουσα τάξη- νομοσχεδίου.

Παραβιάζοντας κατάφωρα την επετηρίδα, ο κ. Μητσοτάκης τοποθετεί τον κ. Κόκκινο πρόεδρο του Αρείου Πάγου. Αυτήν τη φορά παραλείπονται μόνο 9 δικαστικοί που προηγούνται του κ. Κόκκινου. Έχει σημειωθεί... κάποια πρόοδος, αν σκεφτεί κανείς ότι το 1979 που έγινε αρεοπαγίτης, παραλείφθηκαν 18 πρόεδροι Εφετών και 21 Εφέτες!

Συζήτηση διοργανώνει η εφημερίδα «Ελευθεροτυπία», μεταξύ του προέδρου της ΟΛΜΕ και του ΥΠΕΠΘ. Στόχος: **να διαφυλαχθούν τα «ιερά και τα όσια» των εξετάσεων, που αποτελούν τη ραχοκοκαλιά του εκπαιδευτικού συστήματος.** Στην πρότασή της η «Ε» καλεί τον πρωθυπουργό: «Να αποδείξει εμπράκτως ότι οι εκπαιδευτικοί και η παιδεία βρίσκονται στην πρώτη προτεραιότητα της κυβέρνησης».

Προς Θεού! Όχι άλλες αποδείξεις! Λυπηθείτε μας!

Επίσης, για να υπάρξει πρόβλεψη στον προϋπολογισμό του '91 «για την ικανοποίηση, ενός μέρους έστω, του αιτήματος εκείνου των εκπαιδευτικών, που θεωρεί ότι αυτή τη στιγμή ανατρέπει την εισοδηματική πολιτική».

«Συμπαθής» -δηλ. κακομοιριασμένη- η τάξη των εκπαιδευτικών, με λίγα ψίχουλα, όταν το κόστος ζωής θα φτάσει στα ύψη, μπορεί να βολευτεί...

Αλλά ακόμα κι αυτές τις προτάσεις, ο ΥΠΕΠΘ τις αρνείται και συνεχίζει να ψεύδεται: «Και είναι ο μόνος κλάδος εργαζομένων, που έχει πάρει συγκεκριμένη παροχή απ' αυτήν την κυβέρνηση» («Ε», 5/7).

* Πέμπτη, 5/7

Στα φαινόμενα κοινωνικού εκφασισμού, όπως ξυλοδαρμός απεργών της ΔΕΗ από «αγανακτισμένους πολίτες», αναφέρεται ο τύπος, χωρίς όμως να τα καυτηριάζει. Μάλιστα, η «έγκυρη» Καθημερινή γράφει: «... είναι η πρώτη αυτή αντίδραση. **Και θα πρέπει να αποτελέσει παράδειγμα προς μίμηση!**». Με άλλα λόγια... έρχεται και η σειρά των καθηγητών.

Υπάρχουν, όμως, και γονείς που κατανοούν και συμπαραστέκονται στον αγώνα των καθηγητών. Ένας γονιός, σε επιστολή του προς την «Ελευθεροτυπία» (5 - 7), ανάμεσα στα άλλα, γράφει: «Αν, λοιπόν, οι καθηγητές χρησιμοποιήσαν το έσχατο μέσο αγώνα, εκφράζοντας τη βουβή αγωνία μιας ολόκληρης κοινωνίας, ήταν για να προστατεύσουν αφ' ενός, την αξιοπρέπειά τους και γιατί είχαν και έχουν την πεποίθηση αφ' ετέρου, ότι έτσι ενισχύουν τα θεμέλια, για να μην καταρρεύσει ολοκληρωτικά το εκπαιδευτικό οικοδόμημα και μας πλακώσει όλους».

Παρ' όλα αυτά ο πρωθυπουργός επιμένει: «οι καθηγητές θέλουν να εκβιάσουν την κοινωνία, το λαό και το κράτος (...). Κρατούν ομήρους γονείς

και μαθητές». Ξεχνά φαίνεται ο πρωθυπουργός, ότι «όμηροι» είναι οι μαθητές κάθε φορά που δίνουν εξετάσεις και ιδιαίτερα εκείνοι που προέρχονται από τις ασθενέστερες τάξεις.

Ο κ. Κουτογιαννόπουλος ανακοινώνει την τοποθέτηση - με κομματικά κριτήρια- νέων προϊσταμένων και παράλληλα, σύμφωνα με νομοθετική ρύθμιση, προβλέπεται ότι επιτηρητές στις εξετάσεις μπορεί να είναι εκπαιδευτικοί οποιασδήποτε βαθμίδας ή ακόμη και μόνιμοι δημ. υπάλληλοι, και βεβαίως είναι ψευδής η πληροφορία ότι οι προέδροι των τοπικών επιτροπών της Ν.Δ. θα ορίζουν τους επιτηρητές! Το ρόλο αυτό αναλαμβάνουν οι νομάρχες, αντί των προϊσταμένων δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, πράγμα που ίσχυε μέχρι τώρα. Ακόμα, οι νομάρχες θα μπορούν να μετακινούν τους διοικητικούς υπαλλήλους - επιτηρητές, από τον ένα νόμο στον άλλο. Ο ΥΠΕΠΘ δε διευκρίνησε το θέμα της διόρθωσης και της βαθμολόγησης των γραπτών των υποψηφίων. Πάντως, η φήμη ότι τα κομματικά γραφεία της Ν.Δ. στη Ρηγίλλης θ' αποτελέσουν το μοναδικό εξεταστικό κέντρο, ελέγχεται ως ανακριβής...

Ο νομικός σύμβουλος της ΟΛΜΕ και καθηγητής της Νομικής κ. Α. Μητρόπουλος χαρακτήρισε την πράξη νομοθετικού περιεχομένου που αφορά τις εξετάσεις «ως αντίθετη προς το γράμμα και το πνεύμα του Συντάγματος».

Η Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ, με το γνωστό συσχετισμό 79 - 1, ανανεώνει την απόφαση για απεργία στις εξετάσεις. «Αγωνιζόμαστε τραγουδώντας, γι' αυτό θα νικήσουμε». Μ' αυτά τα λόγια ξεκίνησε η μουσική βραδυά που διοργανώθηκε απ' την ΟΛΜΕ στο χώρο του ΥΠΕΠΘ. Μια βραδυά ξεχωριστή - τόσο για την ποιότητα των εκδηλώσεων, όσο και για τη μαζική συμμετοχή των εκπαιδευτικών- που τέλειωσε με πολύ κέφι.

* Παρασκευή, 6/7

Εύστοχος ο τίτλος του ρεπορτάζ των «ΝΕΩΝ» για τις εξετάσεις: «**Θέμα πρώτον: Ναυσιπλοΐα!**», που αναφέρεται στην ταλαιπωρία και την άνιση και απάνθρωπη μεταχείριση που επιφυλάσσει το ΥΠΕΠΘ για τους υποψηφίους από την επαρχία, που θ' αναγκαστούν να μετακινηθούν προς τα αστικά κέντρα όπου θα λειτουργούν τα εξεταστικά κέντρα. Παράλληλα, καθηγητές της παιδαγωγικής και ψυχολόγοι τονίζουν τις συνέπειες των μέτρων του Κουτογιαννόπουλου στην ψυχολογία των υποψηφίων που θ' αναγκαστούν να μετακινηθούν. Πώς είπατε; «Σκάσε και κολύμπα;»

Στο μεταξύ ο κ. «ξανασκεφτείτε το», συνγνώμη ο κ. Κύρκος, εκτιμά ότι «με την απεργία των καθηγητών διαμορφώθηκαν δύσκολες καταστάσεις» (ΝΕΑ 6/7). Αλήθεια, για ποιούς; Ίσως γιατί οι καθηγητές δεν πήραν υπόψη τους παλαιότερες και πρόσφατες συμβουλές του κ. Κύρκου, όπως η παρακάτω χαρακτηριστική: «**το να δίνει κανείς μάχες αμυντικές δεν βοηθά σε τίποτα απολύτως**». Και ότι θα πρέπει «να σκεφθεί κανένας, στις καινούργιες συνθήκες, **τι θα κάναμε εμείς αν είμασταν, για παράδειγμα, κυβέρνηση**» (Κυριακάτικος Ριζοπάστης 1.7.90).

Πραγματοποιείται η συνάντηση του προεδρείου της ΟΛΜΕ με τον Υπ. Οικονομικών για το θέμα της παράνομης περικοπής των αποδοχών. Ο υπουργός δηλώνει, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση για τις περικοπές «αποτελεί ιδιαίτερα έπιεκτη εφαρμογή των κειμένων διατάξεων» και ακόμα ότι οι καθηγητές «δεν πρόκειται να πληρωθούν ακόμη και τα χρήματα των υπερωριών που δικαιούνται, όσο απεργούν». Κατά τα άλλα η κυβέρνηση... σέβεται το δικαίωμα της απεργίας, αρκεί να εφαρμόζει αποτελεσματικούς τρόπους εξόντωσης των απεργών.

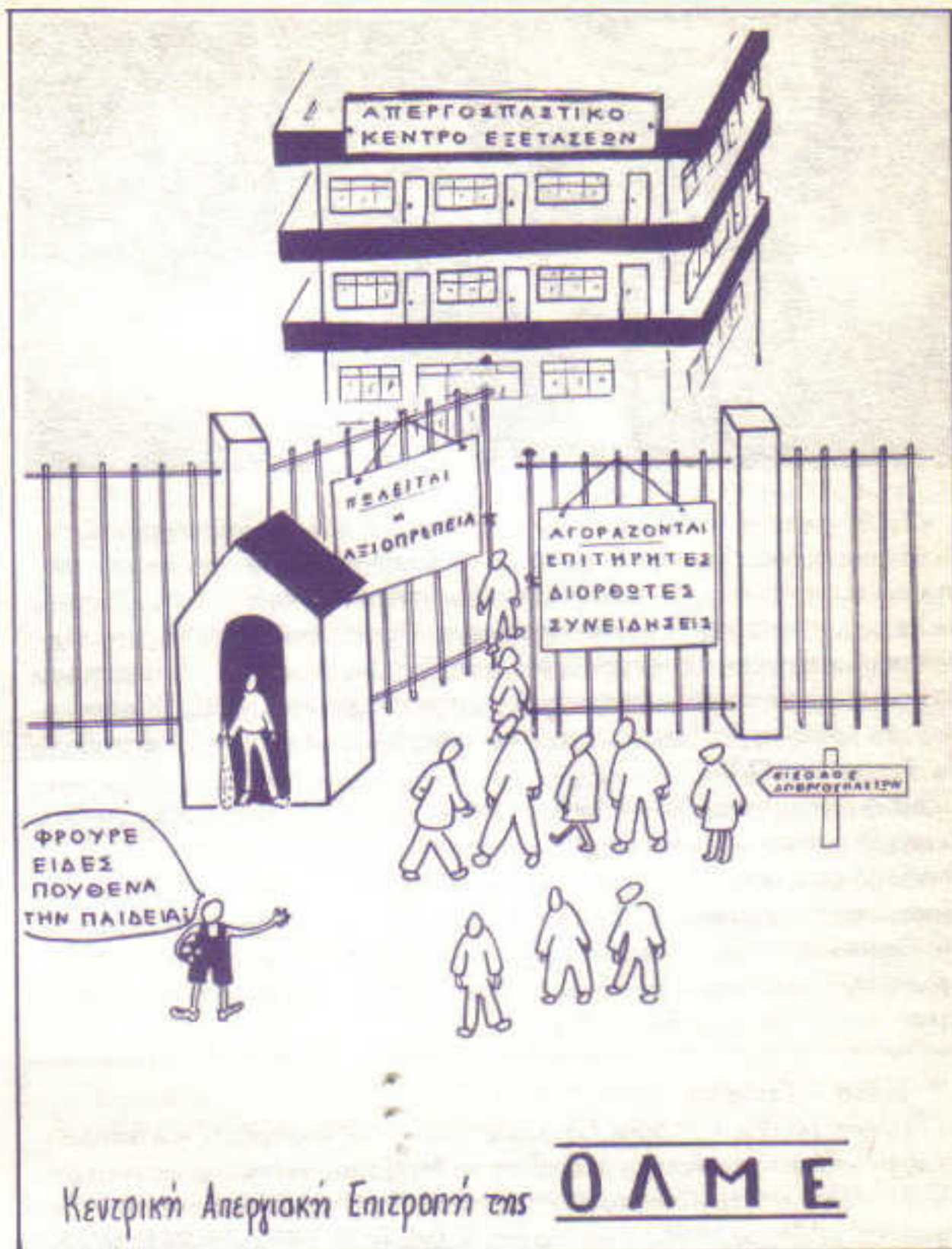
Το απόγευμα συναντιέται το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ με το προεδρείο της Α-ΣΓΜΕ, που έχει αναλάβει το ρόλο στήριξης των αποφάσεων του ΥΠΕΠΘ.

Στην προσπάθεια για ανατροπή των απεργοσπαστικών σχεδίων της κυβέρνησης, το προεδρείο της ΟΛΜΕ ενημερώνει και συζητά με αντιπροσωπείες ομοσπονδιών (ΟΙΕΛΕ, ΔΟΕ, υπάλληλοι του Υπ. Παιδείας, ΠΟΣΥΠ, εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες κ.λπ.). Σε κοινή σύσκεψη εκπροσώπων Δήμων της Δυτ. Αττικής αποφασίζεται να συναντηθούν με το νομάρχη και να του επισημάνουν πως δεν μπορούν να γίνουν οι εξετάσεις σύμφωνα με τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης, γιατί θα είναι άκυρες.

Ανάλογες διαμαρτυρίες εκφράζονται και από τα 15μελή μαθητ. συμβούλια των Λυκείων του Ηρακλείου Κρήτης, τονίζοντας ότι «δεν διασφαλίζεται η ισοτιμία των εξεταζομένων» και η «αδιάβλητη διόρθωση των γραπτών».

* Σάββατο - Κυριακή, 7-8/7

Ο ΥΠΕΠΘ, με επιστολή του στην «Ελευθεροτυπία», αφού επαναλαμβάνει τα ψέμματα περί αύξησης των υπερωριών των καθηγητών, απορρίπτει την πρότασή της για συμβιβασμό. Συγκεκριμένα αναφέρει: «**Η πρότασή σας, να υπάρξει συγκεκριμένη δέσμευση ότι στον επόμενο προϋπολογισμό**

μό θα ικανοποιηθεί μέρος, έστω, των αιτημάτων των καθηγητών, δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή...».

Το σενάριο για τις εξετάσεις στο «ΕΘΝΟΣ» της Κυριακής (8 - 7) είναι: «**Πιθανή τώρα η επιστράτευση**» και στο ρεπορτάζ αναφέρεται και στις αντιδράσεις των μαθητών «...πολλά 15μελή μαθητικά συμβούλια λυκείων της Αθήνας και του Πειραιά έχουν αποκαταστήσει επαφή μεταξύ τους και προσπαθούν να οργανώσουν την αντίδρασή τους στις κυβερνητικές μεθοδεύσεις και στις αλλαγές που επέρχονται στον τρόπο διενέργειας των εισιτηρίων εξετάσεων».

* Δευτέρα, 9/7

Οι τρεις τοπικές ενώσεις καθηγητών της Δυτικής Αττικής, οι δήμαρχοι της περιοχής και η τοπική ομοσπονδία ενώσεων γονέων και κηδεμόνων διοργανώνουν κοινή συνέντευξη Τύπου, να διαμαρτυρηθούν για «τις εξετάσεις - παρωδία, που προσπαθεί να διεξαγάγει το υπουργείο Παιδείας».

Ένα από τα σημαντικά άρθρα που έχουν γραφτεί στον τύπο, είναι και το άρθρο του Α. Μητρόπουλου που δημοσιεύουν «ΤΑ ΝΕΑ» (9 - 7). Ανάμεσα στα άλλα, αναφέρονται: «**Για τα υπόλοιπα κόμματα, ο λόγος περισσεύει. Η ανακόλουθη τακτική τους, αρνητική στην αρχή, χλιαρή στην εξέλιξη, υπογραμμίζει μια διακριτική ουδετερότητα, σύμπτωμα μάλλον του περίφημου πλέγματος του πολιτικού κόσμου, παρά της έκδηλης ενδοστροφείας τους. Αντί να παίρνουν θέση επί των αιτημάτων, για το δίκαιο ή άδικο της απεργίας, κατηγορούν εν τέλει την κυβέρνηση για έλλειψη διάθεσης διαλόγου, λες και ο ατέρμονας διάλογος είναι το ζητούμενο.**

Η απεργία πάντως, εξελίσσεται εντός ενός αρνητικού κλίματος. Η διάνοξη, ο Τύπος και γενικά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έχουν δημιουργήσει έναν ασφυκτικό κλοιό...»

Ακόμα, στο ρεπορτάζ των «ΝΕΩΝ» αναφέρεται, ότι ο υπουργός Παιδείας απέκλεισε το ενδεχόμενο επιστράτευσης. Κι όμως την ίδια μέρα προχωράει σε **επιλεκτική επιστράτευση, στέλνοντας «ατομικές προσκλήσεις»**. Είναι φανερό η προσπάθεια του ΥΠΕΠΘ να «καλύψει» τον κομματικό του μηχανισμό κάτω από τις ατομικές προσκλήσεις και αν μπορεί να διευρύνει με συναδέλφους, τους οποίους εκβιαστικά προσπαθεί να τους αναγκάσει να συμμετέχουν» (Ενημερωτικό του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ).

«Ταυτόχρονα η Κυβέρνηση χρησιμοποιεί και πάλι τα δικαστήρια, ώστε να ποινικοποιήσει και την απεργία που κήρυξε η ΑΔΕΔΥ, για να καλύψει τη νομιμότητα των απεργιακών κινητοποιήσεων των καθηγητών. Πρόκειται για μια πρωτοφανή -τουλάχιστον σε πανευρωπαϊκό επίπεδο- ποινικοποίησης απεργιακής κινητοποίησης τριτοβάθμιου οργάνου. Η προσφυγή της κυβέρνησης στα δικαστήρια και για την απεργία της ΑΔΕΔΥ αποδεικνύει το μέτρο της αυθαιρεσίας της και των παλινωδίων της» (Από το Δελτίο Τύπου της ΟΛΜΕ 9 - 7).

Δώδεκα δήμοι της Δυτ. Αττικής αποφασίζουν να χρησιμοποιήσουν όλα τα μηχανοκίνητα μέσα για να ματαιώσουν τη διενέργεια των εξετάσεων. Η απόφασή τους αυτή -όπως δηλώνουν σε συνέντευξη Τύπου- «δεν έχει την έννοια της παρεμπόδισης της διεξαγωγής των γενικών εξετάσεων, αλλά της διασφάλισης των υποψηφίων από διαδικασίες εξετάσεων, που δεν εξασφαλίζουν την ισονομία σε όλους τους υποψηφίους, τις ίδιες ακριβώς συνθήκες ανταγωνισμού» («Ελευθ.» 10 - 7).

* Τρίτη - Τετάρτη, 10-11/7

Η είδηση ότι στις εξετάσεις θα συμμετάσχουν ως επιτηρητές και αστυνομικοί, μεταξύ των οποίων και ο διαβόητος Μελίστας, ελέγχεται ως ανακριβής. Εξάλλου, ο τελευταίος τραυματίστηκε σοβαρά σε αυτοκινητιστικό ατύχημα. Κρίμα! Με το Μελίστα επιτηρητή, κανείς δε θα τολμούσε να αντιγράψει.

Απόφαση για τη ματαίωση της απεργίας που είχε για αύριο προγραμματισθεί, πήρε η Ε.Ε. της ΓΣΕΕ (με τις ψήφους των συνδικαλιστών του ΣΥΝ και της Δεξιάς), μετά τη συνάντηση με τον Πρωθυπουργό, που αποδέχθηκε το αίτημα για «αποκατάσταση του διαλόγου» σχετικά με το «αναπτυξιακό» νομοσχέδιο.

Στο μεταξύ η ΑΔΕΔΥ επιμένει στην κηρυχθείσα 24ωρη απεργία.

Αλήθεια, ποιον δε θα βόλευε η πραγματοποίηση της απεργίας για την πρώτη μέρα -δηλ. στις 16/7- των εξετάσεων;

Βεβαίως, οι παραπάνω εξελίξεις στο σ.κ. δεν είναι άσχετες με πρόσφατες δηλώσεις του πρωθυπουργού στο αμερικάνικο περιοδικό «Νιού-ογκουικ»: «Η αντίδραση των εργαζομένων δε θα φτάσει στα άκρα» κι αυτό απορρέει από τη στάση της αντιπολίτευσης «που σ' ένα ποσοστό 20 ως 50% ιδεολογικά βρίσκονται στο πλευρό μας» (βλ. και «Ελευθεροτυπία» 10 - 7).

Η «τάξη» -σύμφωνα με τις επιθυμίες και τα κελεύσματα της αυταρχικής εξουσίας- θα επικρατήσει στα σχολεία; Το ερώτημα προκύπτει ύστερα από την εντολή της Εισαγγελίας Αθηνών προς τους εισαγγελείς Πρωτοδικών να βρίσκονται σε επιφυλακή, από κοινού με τους αστυνομικούς που θα υπερασπιστούν τα εξεταστικά κέντρα απέναντι στον «κοινό εχθρό», δηλ. τους καθηγητές, και πριν καλά - καλά φτάσει η παραπάνω εντολή πολυάριθμες δυνάμεις της αστυνομίας κτυπούν τους καθηγητές έξω από τη διεύθυνση εκπαίδευσης της νομαρχίας Δυτ. Αττικής, επειδή οι τελευταίοι προσπάθησαν να μπλοκάρουν τη διαδικασία επίδοσης «των ατομικών προσκλήσεων» (ΦΑΓ).

Ακόμα, εκπρόσωποι των ΕΛΜΕ της Δ. Αττικής καταγγέλλουν ότι:

«Στο 291ο εξεταστικό κέντρο κλήθηκε ως επιτηρητής καθηγητής φυσικός που έχει πεθάνει από το 1989!

Στο 289ο εξεταστικό κέντρο διορίστηκε ως επιτηρήτρια καθηγήτρια της οποίας ο γιος δίνει εξετάσεις σε αυτό το κέντρο αλλά με διαφορετικό επώνυμο.

Σε εξεταστικό κέντρο της Δυτικής Αττικής θα χρησιμοποιηθούν ως επιτηρητές καθηγητές που θα φτάσουν από το εξωτερικό».

Συζητείται στο δικαστήριο η αγωγή του δημοσίου και της ΑΔΕΔΥ για την απεργία που κήρυξε στο χώρο των εκπαιδευτικών. Η πρόεδρος προσπα-

θεί να παίξει συμβιβαστικό ρόλο ανάμεσα στην ΟΛΜΕ και την κυβέρνηση. Όμως η απάντηση των συνηγόρων του Ελληνικού Δημοσίου ήταν κατηγορηματική: «Η εντολή που έχουμε πάρει είναι να συζητηθεί κανονικά η αγωγή. Θέλουμε απόφαση γιατί τη Δευτέρα αρχίζουν οι εξετάσεις». Δεν πιστεύω να υπάρχει, έστω, και ένας που ν' αγωνιά για την απόφαση!

Μην αγωνιάτε, όμως, και για την εξαγγελθείσα απεργία των ηθοποιών! «Στα «κρυφά» έβαλε την υπογραφή του το ΣΕΗ και... σιώπησε». («Επικαιρότητα», 11 - 7). Το Δ.Σ. του Σωματείου Ηθοποιών απέκρουσε την από τις 6 Ιουλίου υπογραφείσα νέα συλλογική σύμβαση, που φέρει αύξηση της τάξης του 8,3% στους μισθούς.

Κατά τα άλλα, κ. Κοντογιαννόπουλε, οι καθηγητές είναι ο «μόνος κλάδος εργαζομένων που πήρε οποιαδήποτε παροχή από τη νέα κυβέρνηση»!

* Πέμπτη - Παρασκευή - Σάββατο - Κυριακή, 12-15/7

«ΑΝΑΣΤΟΛΗ της απεργίας των καθηγητών μεθοδεύουν ΝΔ - Συνασπισμός», είναι ο πρωτοσέλιδος τίτλος του «Δημοκρατικού Λόγου» και το δημοσίευμα δεν είναι εξωπραγματικό. Κάθε άλλο! Σ' αυτό συνηγορεί και το ρεπορτάζ της «Ελευθεροτυπίας». Η στάση των στελεχών του ΣΥΝ αποβλέπει στην «επίδιωξη συμβιβαστικής συμφωνίας». Αλλά και η «Καθημερινή» σημειώνει ότι: «παρατηρείται μια διαφοροποίηση στην πολιτική του Συνασπισμού ο οποίος, αν και εκφράζει την αντίθεσή του για τα μέτρα αναστολής της απεργίας, διαβλέπει το επικίνδυνο αδιέξοδο που δημιουργείται από τη συνέχισή της, αδιέξοδο που προσπαθεί να εκμεταλλευθεί το ΠΑΣΟΚ».

Πολύ όμως πιο χαρακτηριστικός είναι ο τίτλος του ρεπορτάζ της «Μεσημβρινής»: «Οικουμενική λύση για τις Πανελλαδικές» με υπέρτιτλο «Κυβέρνηση και αριστερά ξαναβρίσκουν τη συναίνεση». Το ρεπορτάζ αναφέρεται και στις στενές επαφές των... «ταξικών αντιπάλων»: «Το έδαφος για έναν παρόμοιο διακανονισμό έχει προετοιμασθεί σε επανειλημμένες συναντήσεις αντιπροσώπων της Ν.Δ. και του ΣΥΝ, με επικεφαλής τους κ.κ. Σγαρόδη και Καραγκουλέ, στις οποίες διαφάνηκε η διάθεση της κυβέρνησης ν' αποφευχθεί η μετωπική σύγκρουση και να διεξαχθούν κανονικά οι εξετάσεις».

γίες των. Και η απεργία των εκπαιδευτικών αποτελεί την κορύφωση αυτής της προσπάθειας».

Σ' αυτήν την κατεύθυνση κινείται και ένας από τους εκφραστές στη Βουλή των «νέων ιδεών» - ο κ. Κοραχάης, ο οποίος... προτείνει: «Και στο τέλος - τέλος της γραφής, διακόψτε τους την μισθοδοσία και ακόμη απολύστε τους, όπως έκανε ο πρόεδρος Ρέγκαν με τους ελεγκτές εναερίου κυκλοφορίας. Περιμένουν 10.000 αδιόριστοι. Πρώτα - πρώτα αυτοί δεν έχουν θέση να επανέλθουν στις αίθουσες διδασκαλίας...» («Η Καθημερινή» 14-7-90).

Από τα παραπάνω γίνεται φανερή η διαλλακτικότητα της κυβέρνησης, το πόσο ενδιαφέρεται για τα αιτήματα των καθηγητών, αλλά και για τα αιτήματα των μαθητών, όπως αυτά εκφράζονται σε ανακοίνωση της «Πρωτοβουλίας μαθητών σχολείων Αθήνας»: «Αυτές οι εξετάσεις είναι άκυρες, γιατί δεν διασφαλίζουν, ούτε τις τυπικές ίσες ευκαιρίες.

1. Να αναβληθούν οι διαβλητές εξετάσεις.
2. Να γίνουν με κανονικούς όρους για όλες τις δέσμες ταυτόχρονα, με κανονικούς καθηγητές και χωρίς αστυνομία.
3. Με σύμφωνη γνώμη των καθηγητών και των μαθητών για το χρόνο διεξαγωγής τους».

Τα μέλη του ΣΥΝ στη Γ.Σ. των προέδρων των ΕΛΜΕ με πραξικοπηματικό τρόπο προσπαθούν να ανατρέψουν τις αποφάσεις των Γ.Σ. των ΕΛΜΕ, προτείνοντας αποδοχή της πρότασης της ΑΣΓΜΕ και συνάντηση με τον ΥΠΕΠΘ. Δηλαδή αναστολή της απεργίας. Τελικά υιοθετείται πρόταση για συνάντηση με τον Υπ. Παιδείας. Τη στάση αυτή των μελών του ΣΥΝ εξηγεί και μάλιστα πολύ καλά το παρακάτω σχόλιο («Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 14/7): «**Εν Κρυπτώ**. Μια φορά και έναν καιρό μια πληροφορία έλεγε ότι συναντήθηκαν εν κρυπτώ ο κ. Αντ. Σγαρδέλης, γενικός διευθυντής της Ν.Δ. και ο κ. Δ. Καραγκουλιές, στέλεχος του Συνασπισμού. Για την ακρίβεια όχι μια φορά και έναν καιρό, αλλά χτες το μεσημέρι που «έτρεχε» κι εκείνη η απεργία. Τι παραμυθένιος κόσμος».

Καταλήψεις πραγματοποιούνται σε εξεταστικά κέντρα στον Ταύρο, την Καρδίτσα και την Πάτρα. Λήγουν μετά από «ειρηνική» -ως συνήθως- επέμβαση των ΜΑΤ και της αστυνομίας. Επεισόδια προκλήθηκαν και στη Θεσσαλονίκη. Συνδικαλιστές οδηγούνται στο Αυτόφωρο.

Σ' αυτό το κλίμα φασισμού και αχαλίνωτης τρομοκρατίας, πολλοί καθηγητές αντιστέκονται. Πολλές «ατομικές προσκλήσεις» επιστρέφονται στις νομαρχίες. Σε διάφορες πόλεις πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και πορείες. Ιδιαίτερα μαχητική είναι η συγκέντρωση των καθηγητών έξω από το υπ. Παιδείας, σε συμπάρασταση προς τους απεργούς πείνας. Ο ΥΠΕΠΘ γίνεται δεκτός με αποδοκίμασιες και συνθήματα: «Δεν θα περάσει ο φασισμός», «Δίνει εξετάσεις ο Υπ. Παιδείας στο μάθημα της βίας και της τρομοκρατίας», «Ο υπ. Παιδείας είχε μια ιδέα, να κάνει εξετάσεις με τα ΜΑΤ και ΜΕΑ», «Βάλτε το Μελίστα επιτηρητή και όποιον αντιγράφει να τον πυροβολεί».

Αποκαλυπτικό και το άρθρο της «Καθημερινής» (15-7) με τίτλο: «**Η Αριστερά κατά ΟΛΜΕ**. Συμφωνία Μητσοτάκη - Φλωράκη για το άκαιρο των αιτημάτων»: «Το τελευταίο κομμάτι στο «παζλ» είχε τοποθετηθεί. Η θέση του Συνασπισμού ήταν εναντίον της απεργίας. Και όλοι πιστεύουν τώρα ότι ακόμη κι αν τελικά πραγματοποιηθεί θα είναι τόσο μεγάλη η προσέλευση των καθηγητών που οι εξετάσεις θα διεξαχθούν κανονικά. Με μοναδικούς χαμένους τους συνδικαλιστές της ΟΛΜΕ, που συγκέντρωσαν τη μήνη της κοινής γνώμης, αλλά και την αντιπολιτευτική τακτική του ΠΑΣΟΚ,

που ίσως κάποια στιγμή καταλάβει ότι προς το παρόν τουλάχιστον «οι απεργίες δεν πουλάνε»...

Η ανακοίνωση του κόμματος της... εργατικής τάξης (ΚΚΕ) βασίζεται στη λογική της... ίσης απόστασης και από την ΟΛΜΕ και από το ΥΠΕΠΘ. Για δίκαιους και άδικους είναι «ώρα ευθύνης». Το εκτυλισσόμενο σχέδιο υπονόμευσης του αγώνα των καθηγητών, αποτυπώνεται καθαρά στις στήλες του «Ρ», που αναφέρονται στις προτάσεις της ΑΣΓΜΕ και προβάλλουν τον ψευδέστατο ισχυρισμό, ότι είναι αποδεκτές αυτές από το ΥΠΕΠΘ.

Τι προτείνει η Συνομοσπονδία Γονέων

Ρ. Δοκνάκης
15/7

Η συμβιβαστική πρόταση της ΑΣΓΜΕ προς το υπουργείο Παιδείας και την ΟΛΜΕ είναι:

1. **Επιμόρφωση καθηγητών:** Για το 1990-'91 προτείνεται να επιμορφωθούν 1.600 καθηγητές. Μετά από διάλογο για τον εκσυγχρονισμό των προγραμμάτων επιμόρφωσης, ο αριθμός των επιμορφωμένων να γίνει 2.100 για το '91-'92.

Ο υπουργός δέχεται 1.350 θέσεις επιμόρφωσης για το '90-'91 από 850 που ήταν πέρσι και τους είχε ανεβάσει σε 1.000.

2. **Αριθμός νέων αιθουσών:** Για το 1990-'91 να γιγιστούν 2.500 νέες αίθουσες. Για το '91-'92 να είναι 3.000 και για τη διετία '92-'94 3.500 και 4.000 αντίστοιχα.

Το υπουργείο δέχεται τους αριθμούς των αιθουσών.

3. **Για τα οικονομικά αιτήματα:** Να υπάρξει δέσμευση ότι από το 1991 θα αυξηθούν οι αποδοχές των καθηγητών. Η αύξηση να γίνει μετά από συμφωνία: Είτε ως εφάπαξ επίδομα 50.000 δραχμών για τις εξετάσεις (δέσμευση Δεσποτόπουλου) ή ως αύξηση του αριθμού των ωρών των τριμήνων.

Ο υπουργός δέχεται επιστροφή των κρατήσεων από τη μη παράδοση της βαθμολογίας, την καταβολή των τριμήνων που κρατήθηκαν και διπλό μισθό τον Ιούλη. Εμμεσα δέχεται την ικανο-

ποίηση του αιτήματος για αύξηση από το '91, αφού στον προϋπολογισμό του '91 θα συζητηθεί ο τρόπος υλοποίησής του.

4. **Να γίνει καθοριστικός ο ρόλος του συλλόγου διδασκόντων στη διοίκηση του σχολείου:** Ο υπουργός το δέχεται.

5. **Στις μητέρες καθηγήτριες με παιδιά κάτω των 3 ετών, μείωση του ωραρίου κατά 2 ώρες εβδομαδιαίως:** Το υπουργείο δεν έχει απάντηση σ' αυτό.

6. **Για το '90-'91 να γίνουν συνολικά 5.000 νέοι διορισμοί.** Ο υπουργός το δέχεται. Επιπλέον αναφέρει ότι είναι δυνατό όσοι αναπληρωτές είναι τοποθετημένοι για να καλύπτουν ελλείψεις διαπιστωμένων οργανικών θέσεων, να διοριστούν με κανονικό διορισμό.

7. **Να ονομαστεί το 1992 «έτος παιδείας»:** Το έτος αυτό να επιφυλάσσει το μεγαλύτερο κομμάτι για την παιδεία σε σχέση με τα προηγούμενα.

Δεν υπάρχει απάντηση του υπουργού σ' αυτό.

8. **Μέχρι το τέλος του Οκτώβρη του '90 να αναπτυχθεί διάλογος για τα θεσμικά:** (αναλυτικά προγράμματα, βιβλία, επιμόρφωση, αξιολόγηση μαθητή - εκπαιδευτικού, νόμος 1566/85, ιδιωτική εκπαίδευση κλπ).

Ο υπουργός το δέχεται.

9. **Να διοριστούν φέτος 500 επιστάτες και 500 γραμματείς:**

Το υπουργείο τα δέχεται.

Τέτοιου είδους δημοσιεύματα διαψεύδονται κατηγορηματικά από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, που δηλώνει ότι: «**Καμιά απολύτως πρόταση δεν υπέβαλε ο Υπουργός Παιδείας στην ΟΛΜΕ** -πέρα από την αρχική πρόταση που συζητήθηκε και απορρίφθηκε από τις Γ.Σ.- παρά τις συνεχείς προσπάθειες της Ομοσπονδίας για έναρξη ουσιαστικού διαλόγου. Η τοποθέτηση του Υπουργού Παιδείας άρχισε με την απόρριψη των αιτημάτων μας και τελείωσε με την απαίτηση της αναστολής της απεργίας άνευ όρων».

«Το κράτος δικαίου», λειτουργώντας «αποτελεσματικά», επιτίθεται εναντίον συγκεντρωμένων καθηγητών στο ΥΠΕΠΘ. Τα «όργανα της τάξης» κτυπούν ακόμα και απεργούς πείνας. Το μήνυμα για την «επόμενη μέρα» είναι σαφές. «**ΜΑΤιασμένες ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ**» (Η ΠΡΩΤΗ 16/7).

* Δευτέρα, 16/7

«Η συμβολή των ΜΑΤ εις την ανόρθωση της Παιδείας», ομολογουμένως θα ήταν ένα επίκαιρο θέμα έκθεσης για τους υποψηφίους. Δεν ξέρουμε αν προτάθηκε από κάποιο μέλος της Επιτροπής Εξετάσεων. Όχι κ. Κοντογιαννόπουλε! Δεν κέρδισαν οι μαθητές! Άλλωστε το Σεπτέμβρη, το 70% των υποψηφίων θα βρίσκεται στην αφετηρία του δρόμου της ανεργίας. Κέρδισε η αστυνομοκρατία. Κέρδισε ο συναινετικός αυταρχισμός. Τα επεισόδια στην Γκράβα, στον Πειραιά και σε άλλα εξεταστικά κέντρα, η αναμετάδοση του θέματος της έκθεσης από ραδιοφωνικούς σταθμούς πριν την έξοδο των υποψηφίων, οι καθυστερήσεις στη μετάδοση του θέματος σ' ορισμένα εξεταστικά κέντρα και κυρίως όλες οι μεθοδεύσεις του τελευταίου καιρού, δε συνηγορούν στην εκτίμηση του «Ρ» (17/7): «**Ομαλά, παρά τη βαριά ατμόσφαιρα που δημιουργούσε η παρουσία των ΜΑΤ και άλλων αστυνομικών δυνάμεων, κύλησε χτες η πρώτη μέρα των εξετάσεων**».

Άλλωστε, το κλίμα τρομοκρατίας και η εχθρική στάση των κομμάτων της αντιπολίτευσης - ιδιαίτερα του ΣΥΝ - ώθησαν πολλούς καθηγητές να παρουσιαστούν στα εξεταστικά κέντρα, παρά την αντίθετη απόφαση των Γ.Σ. Ακόμα και στελέχη - συνδικαλιστές, μέλη των κομμάτων της αντιπολίτευσης, παρουσιάστηκαν.

Πραγματοποιείται μαζική και δυναμική συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας για τις «εξετάσεις - παρωδία» από την Κλαυθμώνος προς τα δικαστήρια, όπου δικάζεται συνδικαλιστής. «**Άκυρες, παράνομες και καταχρηστικές είναι οι εξετάσεις οι κομματικές**», είναι το κυρίαρχο σύνθημα.

Οι βαθμολογητές συγκεντρώνονται σε αμφιθέατρο της Νομικής και συζητούν το ενδεχόμενο να μη βαθμολογήσουν τα γραπτά των λεγόμενων «Γενικών Εξετάσεων».

Σε συνεδρίαση του Δ.Σ. της ΟΛΜΕ, αποφασίζεται η συνέχιση του απεργιακού αγώνα. Η εισήγηση καταψηφίζεται από τους εκπροσώπους της Δεξιάς, του ΣΥΝ (ΕΑΡ) και τμήματος της ΠΑΣΚΕ. Ανάμεσα στ' άλλα, στην εισήγηση της ΟΛΜΕ τονίζεται: «**Αρνούμαστε να συμβιβαστούμε με το σχολεία γκέτο που μας φυλακίζουν σήμερα και μας οδηγούν σε μια παιδεία στρατόπεδο συγκέντρωσης αύριο, με εγκάθετους επιθεωρητές, διευθυντές, προϊσταμένους, με επιδείνωση των εργασιακών σχέσεων, διακοπές κ.λπ., με ρυθμίσεις αποφασίζουμε και διατάσσουμε**».

* Τρίτη - Τετάρτη - Πέμπτη, 17-18-19/7 *

«**Ημερία και εύκολα θέματα**» («Ε» 18/7). Μόνο δύο συλλήψεις καθηγητών στη Θεσσαλονίκη 1500 καθηγητές αντιστέκονται στο «βιασμό των συνειδησών τους», πετώντας στα άχρηστα τις «ατομικές προσκλήσεις». Δεν ξέρω, βέβαια, αν οι υποψήφιοι έγραψαν τα «εύκολα» θέματα, ώστε να εξασφαλίσουν όλοι... την εισαγωγή τους στα Α.Ε.Ι.

«**Το ήρεμο κλίμα διεξαγωγής**» των γενικών εξετάσεων διαταράσσεται από το θάνατο του καθ. Π. Μέντζελου, σε εξεταστικό κέντρο, από οξύ καρδιακό έμφραγμα.

Οι Γ.Σ. των καθηγητών ψηφίζουν αναστολή της απεργίας. «**Τάξη επικρατεί στα σχολεία!**» Σύμφωνα με την «Καθημερινή» (18-7), η «τάξη»

επετεύχθη χάρη στους εξής παράγοντες: «**Τον άσκοπο και άκαιρο ξεσηκωμό των συνδικαλιστών εναντίον της κυβέρνησης που δεν έπειθε για τον «αγνό» φιλεργατικό χαρακτήρα του. Τη διάσπαση που επέτυχε στη μεγαλύτερη συνδικαλιστική οργάνωση της χώρας, τη ΓΣΣΕ και στην κατανόηση και την υπευθυνότητα με τις οποίες αντιμετώπισε το όλο ζήτημα η Αριστερά, απόρροια ίσως και των δικών της σοβαρών εσωτερικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει, αλλά και της καλής σχέσης που έχει αναπτύξει ο κ. Μητσοτάκης με την ηγεσία της, στο πλαίσιο ενός ουσιαστικού διαλόγου για την προώθηση των κοινωνικών ζητημάτων**».

Εκτός από την αναστολή της απεργίας οι πρόεδροι των ΕΛΜΕ αποφάσισαν: «**Αν το υπουργείο Παιδείας προχωρήσει σε διώξεις καθηγητών, εξουσιοδοτείται το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ να κηρύξει απεργία με άμεση σύγκληση γενικών συνελεύσεων του κλάδου για τον καθορισμό παραπέρα πορείας. Θέτουν από τώρα ως προϋπόθεση των όποιων διαπραγματεύσεων, την απόδοση της «παράνομης» παρακράτησης του Ιουλίου, διεκδικούν την ανάκληση των πράξεων νομοθετικού περιεχομένου και την υλοποίηση των αιτημάτων τους**».

Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός, ότι οι πρόεδροι ενέκριναν την εισήγηση του Δ.Σ., πλην των σημείων που μιλούσαν για συνέχιση της απεργίας.

* Παρασκευή - Σάββατο - Κυριακή, 20-21-22/7

Φαίνεται ότι με τη λήξη της απεργίας των καθηγητών, άρχισε να συνέρχεται και η «Εθνική Οικονομίας».

Μόνο 3,5 δισ. δρχ. δώρησε ο κ. Μητσοτάκης στον ιδιοκτήτη του «ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ», αξιότιμο κ. Σαλιαρέλη, σβήνοντας με μια απόφαση τα χρέη του προς την Τράπεζα Κρήτης. Ακόμα 1 δισεκ. και 100 εκ. εισέπραξε ο τελευταίος από τη μεταγραφή του Ντέταρι.

Δεν έχουμε στοιχεία για το ποσό της μεταγραφής του κ. Κατσιώκη στο κόμμα του... πρωταθλητή Κουτογιαννόπουλου. Πάντως, ο τελευταίος ξεκαθάρισε, αναφερόμενος στην απεργία των Εκπαιδευτικών: «**Είμαστε με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο, από το οικονομικό αδιέξοδο. Δεν έχουμε άλλα περιθώρια. Είμαστε καινούργια κυβέρνηση. Και έχουμε την κοινή γνώμη μαζί μας**» («Καθημερινή», 22/7)!

* Δευτέρα - Τρίτη - Τετάρτη, 23-24-25/7

Σε καλή... φυσική κατάσταση εμφανίστηκαν τα ΜΑΤ στο... γήπεδο Χαλίων. Αυτό φανερώνουν οι συνεχείς επιθέσεις εναντίον των διαδηλωτών που διαμαρτύρονταν για την υπογραφή της συμφωνίας παραμονής των αμερικάνικων βάσεων.

Τώρα πια ξέρουμε: η ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, ο αυταρχισμός και η τρομοκρατία θα είναι τα μόνιμα χαρακτηριστικά της εποχής των... «νέων ιδεών».

Συζήτηση για την εκτίμηση της απεργίας γίνεται στο Πολυτεχνείο από καθηγητές - μέλη των οργανώσεων της ριζοσπαστικής αριστεράς και ανένταχτους. Κοινή η εκτίμηση, ότι η τρομοκρατική αντιμετώπιση των απεργιών και η παθητική μέχρι και εχθρική στάση των κομμάτων της αντιπολίτευσης, οδήγησε σε μια τακτική ήττα. Όμως, ήττα θα ήταν και η αποδοχή - υποταγή στην κυβερνητική πολιτική. Εξάλλου, τα θετικά στοιχεία για το συνδικαλιστικό κίνημα δίνουν δυνατότητα και για την ανασυγκρότησή του, ώστε ν' αντιστραφεί η κατάσταση στο χώρο της εκπαίδευσης.

ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ

Εμείς που στο Πανεπιστήμιο αντιμετωπίζουμε την ιδιωτικοποίηση, τους εξωφρενικούς ρυθμούς επουδών, την βιαιή υποβάθμιση των εργασιακών δικαιωμάτων.

Μ' αυτούς που στη Μέση Εκπαίδευση αντιπαλεύουν την οικονομική εξασθένιση, τον αυταρχισμό, το ολολείο-εξεταστικό κέντρο.

Να ανταντηθούμε γιατί υπάρχει μια κυβερνητική πολιτική που θαρνώνει κατακτήσεις και δικαιώματα δεκαετιών, μια πολιτική εκλητικής λιτ όστιας, βεβμδέκτης της υποαπακόλτσης και της υπερεκμετάλλευσης και κάθε αγώνας που υτρέφεται εναντία της κρείάζεται την αμέριψη συμπαράταται όλων των ερραζόμενων της νεολαίας.

Να ανταντηθούμε γιατί αρνούμαστε τον ανιργία και την καταγωγή στην παραπαιδεία και αύριο στη Μέση Εκπαίδευση δεν θέλουμε να ηρωίζουμε τη μιζέρια και την αντίληψη που ύβλι τον καθηγητή υποταγμένο στις υπουργικές προταγές και σήμερα οι καθηγητές παλεύουν για ανθρώπινους μισθούς, μείωση των ωρών εργασίας και άρα αύξηση των έλλειψων, για νέες διορισμούς κ.λπ.

Να ανταντηθούμε γιατί υπάρχει μια πολιτική ενιαία στη κνδασιότητα της απέναντι στις ανάγκες μας που διαπερνά όλους τους κύρους της εκπαίδευσης: Μετατροπή της γνώσης από κοινωνικό αγαθό σε εμπόρευμα, τεκτοκρατισμός και απόρριψη μεγάλων κομματιών της νεολαίας, κατηγοριοποίηση σχολείων και ΑΕΙ.

Απέναντι όλα τα ένα ριζοσπαστικό πανεκπαιδευτικό κίνημα μπορεί να προβάλει μια αντίπαλη αίσθη για την Εκπαίδευση.

Να ανταντηθούμε για μια παιδεία: ανοικτή στην κοινωνία και τις ανάγκες των εργαζόμενων, με ελεύθερη πρόσβαση στις βαθμίδες, με ανάπτυξη της κριτικής σκέψης και της αυτενέργειας, με ενιαία μαθησιακά και εργασιακά δικαιώματα για όλους.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ

Γράφηκαν υπογράφηκαν και ακούστηκαν

- Δεν είναι η απεργία καταχρηστική, είναι της κυβέρνησης η πολιτική
- Είμαστε ενωμένοι, όλοι μια γροθιά, κανένα δικαστήριο δεν μας σταματά
- Διαλέξαν το δρόμο τον αυταρχικό, αυτοί στα δικαστήρια και μείς με το λαό
- Όταν δικάζουν τους καθηγητές κλείνουν τα σχολεία κι ανοίγουν φυλακές
- Σήμερα δικάζουν οι εκπαιδευτικοί λιτότητα - ανεργία και καταστολή
- Εκεί - εκεί σ' εκείνο το σκαμνί δικάζουμε τη βία και την καταστολή
- Ακρίβεια, ανεργία, καταστολή αυτή είναι της κυβέρνησης η πολιτική
- Οι εκπαιδευτικοί δε σκύβουν το κεφάλι, μαζί με το λαό ενότητα και πάλη
- Λιτότητα καταστολή για την Παιδεία, προνόμια και μίζες για την Ολιγαρχία
- Τη λύση δεν τη δίνουν οι δικαστές, ενότητα και πάλη με τους καθηγητές
- Αυτό το υπουργείο δεν είναι της Παιδείας είναι μαριονέτα της Ολιγαρχίας
- Οι καθηγητές διδάσκουν ιστορία, μ' αγώνες απαντάνε στην τρομοκρατία
- Η τρομοκρατία δε θα περάσει, του λαού, η πάλη θα την σπάσει
- Όχι άλλα βάρη στις πλάτες του λαού νόμος είναι το δίκιο του απεργού
- Κάτω τα χέρια από την απεργία
- Δημόσια Παιδεία και όχι ιδιωτική, ζητάνε ενωμένοι οι εκπαιδευτικοί
- Δημόσια σχολεία για όλα τα παιδιά, καμμία νέα άδεια στα ιδιωτικά
- Εμπόρευμα δεν πρέπει να είναι η Παιδεία, καμμία νέα άδεια σε ιδιωτικά σχολεία
- Αυξήσεις τώρα στο βασικό μισθό, όχι νέα λιτότητα στον εκπαιδευτικό
- Παράνομη δεν είναι η απεργία, είναι η λιτότητα και η τρομοκρατία
- Σπουδαστές, εργατές, εκπαιδευτικοί, ενάντια στη λιτότητα και στην καταστολή
- Όχι Παιδεία για λίγους κι εκλεκτούς, αγώνας ενάντια στους ταξικούς φραγμούς
- Αγώνας μαζικός, αγώνας διάρκειας είναι η απάντηση στον υπουργό Παιδείας.

Γράφηκαν ακούστηκαν χωρίς... επίσημες σφραγίδες

- «Προς το νυν υπουργό Παιδείας:
Μηδένα προ του τέλους μακάριζε»
Οι τέως υπουργοί παιδείας
- Γιατί ο νόμος πρέπει να υπηρετεί το δίκιο και όχι το δίκιο το νόμο;

- Νόμο είναι το δίκιο του απεργού
- Το '92 για τον καθηγητή σημαίνει νέα φτώχεια και καταστολή
- Της δικαιοσύνης η ανεξαρτησία είναι απάτη και κοροϊδία
- Κόψτε το μισθό στον εκπαιδευτικό, δώστε αυξήσεις στον υπουργό
- Οι εξετάσεις κρύβουν την ουσία, που είναι η άθλια και ταξική παιδεία
- Οι νέες ιδέες είναι μια απάτη, ρίχνουν τη λιτότητα στο λαού την πλάτη
- Με τις ανάγκες μας συνδέονται οι μισθοί και όχι με τα γούστα του επιθεωρητή
- Είναι η κυβέρνηση προβληματική και όχι οι μαθητές και οι εκπαιδευτικοί
- Μίζες, ρεμούλες, φοροδιαφυγή, κι όλο ΘΑ και ΘΑ στον καθηγητή
- Λιτότητα κι αυταρχισμός για την παιδεία, προνόμια και μίζες στην ολιγαρχία
- Ιστορία γράφουμε στους δρόμους - στα σχολεία και όχι στα γραφεία τα ΕΟΚικά

Λίγο πριν την αναστολή... Η συγκέντρωση των βαθμολογητών στις 16/7

Τη Δευτέρα 16/7 πρώτη ημέρα της απεργίας, πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση βαθμολογητών στη Νομική Σχολή της Αθήνας.

Παρ' όλη την μετέπειτα γνωστή εξέλιξη της απεργίας, έχει μια σημασία να τονίσουμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των βαθμολογητών υπέγραψε σχετική καταγγελία άρνησης βαθμολόγησης των γραπτών και τις επόμενες μέρες (μέχρι και την Πέμπτη 19/7) πραγματοποιήθηκαν αρκετές επιτυχείς παρεμβάσεις στα βαθμολογικά κέντρα.

φιθέατρο Σβώλου της Νομικής Σχολής στις 3.30 μ.μ. τη Δευτέρα 16.7.90 για να συζητήσουν μέτρα περιφρούρησης της απεργίας στο επίπεδο των βαθμολογικών κέντρων.

Ανάλογες πρωτοβουλίες χρειάζεται να αναλάβουν και οι ΕΛΜΕ της επαρχίας.

Σημείωση: Για τους συναδέλφους που πήραν μέχρι Παρασκευή προκλήσεις βαθμολογητών ισχύει η αντιμετώπιση που αφορούσε το θέμα των επιτηρητών.

από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Καλούνται οι συνάδελφοι που έχουν οριστεί βαθμολογητές ή τους έχουν ανατεθεί άλλα καθήκοντα στα βαθμολογικά κέντρα να μη παραλαμβάνουν από αύριο Δευτέρα 16.7.90 τις σχετικές προσκλήσεις αφού ο κλάδος βρίσκεται σε απεργία.

Όλοι οι συνάδελφοι που βρίσκονται στους καταλόγους βαθμολογητών από Μάιο - Ιούνιο ή στις άλλες επιτροπές των βαθμολογικών κέντρων θα συγκεντρωθούν στο αμ-

Προς τον Πρόεδρο του βαθμολογικού κέντρου

Επειδή ο κλάδος μας βρίσκεται σε απεργία κατά τη διάρκεια των Γενικών Εξετάσεων και επειδή το ΥΠΕΠΘ με αυταρχικό τρόπο προσπαθεί να εκβιάσει τη συνείδησή μου, ώστε κάτω από καθεστώς ψυχολογικής βίας να βαθμολογήσω, ζητώ την εξαίρεσή μου, δηλώνοντας αδυναμία να εκτελέσω τέτοιου είδους εκπαιδευτική εργασία.

**ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ κ. ΥΠΕΠΘ
Ή ΠΩΣ
ΕΦΑΡΜΟΖΟΝΤΑΙ
ΟΙ «ΝΕΕΣ ΙΔΕΕΣ»**

*Άμα γεννιέται ένα παιδί
όλη η φαμίλια του εύχεται έξυπνο να γίνει
εγώ που με την εξυπνάδα μου,
ρήμαξα τη ζωή μου,
ελπίζω ο γιος μου,
αγράμματος να μείνει και φτωχός στο πνεύμα.
Έτσι θα ζήσει γαλήνια και ωραία
σαν υπουργός της κυβερνήσεως*

Μπ. Μπρεχτ

Ιστορικό ενάντια στη λήθη

* Στην αρχή, ο κ. ΥΠΕΠΘ ζήτησε περίοδο χάριτος, «ξεχνώντας» φαίνεται πως αυτή η υπόθεση δεν μπορεί να κλείνει μονομερώς και πως η άλλη πλευρά καμμία περίοδος χάριτος δεν έδωσε. Μόνο μέσα σε μια νύχτα έκλεψε «νόμιμα» 20.000 δρχ. από τους καθηγητές - και όχι μόνον.

* Αργότερα, σαν είδε και απόειδε ο κ. ΥΠΕΠΘ, μίλησε για συντεχνίες και δυναμικές μειοψηφίες, αλλά σύντομα σταμάτησε αυτό το παραμύθι, μιας και οι συνελεύσεις των καθηγητών, με το πλήθος τους, τον αποστόμωσαν.

* Αλλά ο κ. ΥΠΕΠΘ και οι συν - υπερ αυτόν επανήλθαν, με «νέες ιδέες». Θεραπεινίδα της εκτελεστικής εξουσίας, η δικαιοσύνη, «τυφλή τα τ' ότα τον τε νουν τα τ' όμματα» απεφάνθη, ότι όχι μόνο η απεργία, αλλά και τα αιτήματά της είναι παρά-νομα και καταχρηστικά: λες και τις φορές που δεν τα έκρινε σαν τέτοια, δεν τα θεωρούσε κιόλας. Ήταν φανερό, και πάλι, πως οι δικαστές ήσαν εκεί, μα η δικαιοσύνη ήταν απέξω μαζί με τους απεργούς. Η απόφαση της δικαιοσύνης ήταν -ούτως ειπείν- καθαρά ανεξάρτητη, αφού η δικαστής, κηρύσσοντας την απεργία παράνομη, φάνηκε να παίρνει υπόψη της και την πολιτική οικονομία και τον κυβερνητικό προϋπολογισμό. Το έργο ήταν γνωστό από αιώνες πριν! Το τέλος αυτής της πράξης γράφτηκε στους δρόμους της Αθήνας με τον κεντρικό τίτλο: «Ο νόμος να υπηρετεί το δίκαιο», «ο νόμος είναι το δίκαιο του απεργού».

* Οι παρατρεχάμενοι του κ. ΥΠΕΠΘ, όμως, μετέφρασαν τη «θεία» απόφαση ταχύτατα σε τρομοκρατικά telex (τεχνολογία γαρ) απο-φασίζοντας τόσο το ύψος των περικοπών του ήδη πενιχρού μισθού, όσο και —κυρίως— τα συστατικά τμήματα της εργασίας μας.

* Ταυτόχρονα οι κ.κ. «ξανασκεφτείτε το» εσίγησαν και εξεδήλωσαν τη μακάρια συμπαράστασή τους. Η δήλωσή τους «να ξεμπερδέψουμε μ' αυτούς» δεν διασταυρώθηκε ακόμα: άλλωστε σε μία φάση κοινωνικής ανοχής έχουν το δικαίωμα (ως τότε;) να σφάλουν....

* Η απάντηση στον κ. ΥΠΕΠΘ ήταν νέες μαζικές συνελεύσεις, διαδηλώσεις και άλλες τέτοιες αντικοινωνικές ενέργειες, οι οποίες έδειχναν μια ήρεμη δύναμη να υπερασπίζεται το βιοτικό της επίπεδο, τη δημόσια εκπαίδευση, την αξιοπρέπειά της. Φτάνει πια! Αρκετά...

* Οι κ. ΥΠΕΠΘ, ως κοινός επιδειξίας αδυναμίας, αποφάσισε να πραγματοποιήσει εξετάσεις στις 14 Ιουνίου (ούτε καν στις 18 Μπρυμαίρ). Έτσι,... επειδή νόμισαν,... επειδή θέλησαν, ... με την αλαζονεία του πολιτικού νεοπλουτισμού. Όταν ο κ. ΥΠΕΠΘ ρωτήθηκε, πώς είναι δυνατόν να κάνει ακόμα και εκπαίδευση χωρίς εκπαιδευτικούς, απάντησε αμέσως: - Γιατί όχι, άλλωστε τώρα έχω εκπαιδευτικούς, αλλά δεν θέλω εκπαίδευση.

Ο κ. ΥΠΕΠΘ είναι αλήθεια ότι σκέφτεται πολύ: ετοιμάζει το επόμενο λάθος του. Ορισμένοι απάντησαν ότι οι «νέες ιδέες» δεν σταματούν μπροστά σε τίποτε. Είναι ικανές να κάνουν πολιτική δίχως πολίτες, ακόμα και να καταργήσουν το λαό, αν χρειαστεί. Άλλωστε, το είχαν ξαναπροσπαθήσει.

* Έτσι, λοιπόν, απορρίφθηκε το ένα σενάριο μετά το άλλο και ο κ. ΥΠΕΠΘ, μέχρι σήμερα τουλάχιστον, έμεινε γυμνός. Το ίδιο το κοινό αποδοκίμασε το έργο, και οι κομπάρσοι αποφάσισαν να παίξουν κάποιον καλύτερο ρόλο. Είδαν, άλλωστε, με τα ίδια τους τα μάτια τον πρωταγωνιστή - πρωθυπουργό να δείχνει την πυγμή του στους υπηκόους του, και να γλύφει την πυγμή των υπερατλαντικών προστατών του. Έχοντας συνάψει συμβόλαιο τιμής με τους «πρώην» και τους «κ. ξανασκεφθείτε το», αποφάσισε να ξεπουλήσει τη χώρα και το λαό του σε φτηνές τιμές, γιατί αυτοί έφταιξαν για τα ελλείμματα και το χρέος του κράτους.

Ο κ. ΥΠΕΠΘ υποκριτικά -υπογραμμίζοντας πως η βλακεία είναι αδελφή της πονηρίας- δήλωσε πως ικανοποίησε όλα τα αιτήματα των καθηγητών: αυτοί απάντησαν πως είναι αλήθεια ότι ικανοποίησε όλα τα αιτήματα αλλά όχι τα δικά τους προφανώς ο κ. ΥΠΕΠΘ είχε μπερδέψει το φάκελλό τους με αυτόν των σχολαρχών, των ιδιωτικών

σχολείων και των ρουσφετολόγων.

* Ταυτόχρονα, αυτός, όντας πολιτικός προϊστάμενος και πολιτικός συνομιλητής, υποκριτικά σήκωσε το δάχτυλο και τους είπε: «Ντροπή σας, ο αγώνας σας είναι πολιτικός». Το πρόβλημα είναι ότι «μερικοί» σιώπησαν.

* Ο κ. ΥΠΕΠΘ συμφώνησε ότι πρέπει ν' αλλάξει η επιμόρφωση και τ' αναλυτικά προγράμματα. Το ζήτημα είναι πως «αυτός ξέρει γιατί» Εμείς όμως;

* Ο κ. ΥΠΕΠΘ μετέθεσε τις εξετάσεις, δείχνοντας έμπρακτα ότι λίγο τον αποσχολούν αυτά που διαρκώς αναμασάει. Μάλλον σκέφτεται να τις ιδιωτικοποιήσει τελειώς μ' άλλα λόγια, να τις πουλήσει στην ελεύθερη αγορά. Είναι και αυτό μια κάποια λύση και νέες θέσεις εργασίας θα δημιουργηθούν, και δε θα έχουμε ψευδαισθήσεις για τις «νέες ιδέες»...

* Πολλοί, αυτήν την περίοδο της λιτότητας, ντρέπονται να πουν ότι φτώχυναν με τα μέτρα της κυβέρνησης. Το περίεργο είναι, ότι η κυβέρνηση δεν ντρέπεται καθόλου γι' αυτά.

* Αρκετοί ακόμα νομίζουν, πως είναι «χρήσιμο να νικήσουμε, αλλιώς ας χάσετε» και μ' αυτόν τον τρόπο μοιάζουν να δείχνουν στους άλλους το δρόμο του αγώνα. Η απάντηση είναι, πως οι αδύναμοι πεθαίνουν, οι δυνατοί συντρίβονται πολλές φορές από τον αντίπαλο, αυτοί που νικούν πάντα είναι οι δυνατότεροι. Αυτούς χρειαζόμαστε.

* Όταν ρώτησαν ένα «δυνατότερο» γιατί αγωνίζεται, απάντησε: Όταν σκέφτομαι πού με οδηγεί η γεμάτη ενθουσιασμό συστράτευση με τους δικούς μου, ακόμα και με τόσο κόπο πληρωμένη, καταλήγω στο ίδιο συμπέρασμα πάλι. Αν έφευγα μακριά τους θα είχα ήσυχο το κεφάλι μου, αλλά τότε θάπαυα πια νάμαι έντιμος.

* Πολλοί «δυνατότεροι», βλέποντας τον κ. ΥΠΕΠΘ ακλόνητο, σκέφτονται πως είναι δυνατός. Λάθος, απολιθωμένος είναι, δηλαδή νεκρός. Και επειδή αναρωτιούνται πως είναι δυνατόν να νικηθεί, είναι ωφέλιμο να τους υπενθυμίσει κάποιος, πως είναι και αυτοί που δίνουν στους μαθητές τους δύσκολες, ίσως και άλυτες ασκήσεις. Επειδή ακριβώς η δυσκολία ακονίζει τη γνώση και την κρίση.

* Μερικοί ετοιμάζονται να ξεφύγουν στην πρώτη στροφή. Τους προειδοποιούμε πρώτον τους βλέπουμε, δεύτερον τόχουν ξανακάνει. «Το δεις εξαμαρτείν...». Οι παραπάνω συμφωνούν μηχανικά με τον κ. ΥΠΕΠΘ και το συνάφι του, για την «κατάρρευση της διαλεκτικής».

* Ελπίζουμε, ότι το πάθος των ημερών σ' ορισμένους δεν οφείλεται σε κανενός είδους αραβοσιτο (κοινώς καλαμπόκι). Εμείς πάντως προτείνουμε: «να στηρίξουμε την απεργία, να ελέγχουμε την ΟΛΜΕ».

* Μερικοί μας αναγκάζουν να επαναλαμβάνουμε, ότι «κάθε αγώνας δεν φέρνει νίκη, αλλά καμμιά νίκη δεν ήρθε χωρίς αγώνα και —εν πάσει περιπτώσει— νάστε ευχαριστημένοι, όταν είστε με τους δυσारेστημένους».

* Πολύ συζητάμε για το χρόνο και τον τόπο των εξετάσεων. Για το σκοπό τους θα συζητήσουμε;

Επιμύθιον

Όταν οι προϊστάμενοι και οι προϊστάμενοί τους κλέβουν και ψεύδονται ασύστολα

όταν τα μέσα ενημέρωσης οργανώνουν αυτό ακριβώς το ψέμα

όταν οι «ηγέτες» συνωστίζονται στις δεξιώσεις δίχως λόγο

όταν η εκπαίδευση δολοφονεί

και η περιουσία του λαού όσο - όσο πουλιέται

όταν οι δημόσιοι άνδρες και οι δημ. υπηρεσίες εκβιάζουν το δίκιο φυλακίζεται και φιμώνεται η αλήθεια

τότε τί μένει, παρά να πάρουμε την κατάσταση και τον αγώνα ολοκληρωτικά στα χέρια μας

ποιοι άλλοι αν όχι εμείς;

πότε άλλοτε αν όχι τώρα;

Υ.Γ. 1) Μας ρωτούν ορισμένοι, γιατί επιμένουμε επίμονα και πληθωρικά. Ο λόγος είναι απλός: προσπαθούμε να καλύψουμε τη δική τους απραξία.

Υ.Γ. 2. Κάποιοι ίσως θα μουρμουρίσουν, ότι επικεντρώσαμε την προσοχή στον κ. ΥΠΕΠΘ. Απαντάμε πως το Δάσος δεν πρέπει να σκεπάσει το Δέντρο αλλά και πάλι δε θα καταλάβουν...

14 Ιουνίου 1990

Σημειώσεις από το ημερολόγιο ενός απεργού

Βρήκαμε και δημοσιεύουμε τις σημειώσεις απεργού εκπαιδευτικού, διατηρώντας κάθε νόμιμο δικαίωμά μας (μέρες πούρχονται ... δεν ξέρεις τι γίνεται, καλύτερα να φυλαγώμαστε).

* **Πέμπτη 21 Ιουνίου:** Έμαθα την απόφαση για τη συνέχιση του αγώνα αργά το βράδυ. Το σκορ 79-1. Ήταν καταπληκτικό. Ήθελα να βλῆπα τα μούτρα του υπουργού. Η αναστολή του μέτρου για τη μη κατάθεση της βαθμολογίας μου κόστισε λιγάκι, «τακτικός ελιγμός», έφαγε τα ψωμιά του, «νέα ενότητα»: άμα καεις στο χυλό φυσάς και το γιαούρτι. Το ζήτημα είναι να μην πῆσει γκρίνια στην ομάδα. Και το Καμερούν μπορεί να νικήσει...

* **Παρασκευή 22 Ιουνίου.** «Η θέση μου μπορεί να σου ανήκει, αλλά η συνείδησή μου ανήκει σε μένα», έμαθα πως είπε ένας διευθυντής, όταν του ζητήθηκε κατάλογος απεργοσπαστών. Καλό. Ο κ. ΥΠΕΠΘ δήλωσε πως είμαστε μια μειοψηφία στον κλάδο. Με τα μέτρα και τα σταθμά του. Και το κόμμα του είναι μειοψηφία στο λαό, αλλά έχει την κυβέρνηση. Διάβασα κάπου πως «είναι ευκολότερο να μάχεσαι για αρχές, παρά να ζεις με αυτές». Για τον προϊστάμενό μου στο υπουργείο δεν ισχύει ούτε το πρώτο, ούτε το δεύτερο. Παρ' όλα αυτά... Απεργιακή κουφόβραση... Θα παρατείνει ή όχι το έτος; Θα κάνει επιστράτευση; Σκέφτομαι πως αντί να ρωτάω είναι καλύτερα να πράττω, έτσι που να τον αναγκάσω να ρωτάει αυτός για μένα.

* **Σάββατο 23 Ιουνίου.** Διαβάζοντας τις πρωινές (το τονίζω πρωινές) εφημερίδες, βλέπω πως ορισμένοι ντρέπονται για τον εαυτό τους και το παρελθόν τους. Αποφάσισαν λοιπόν ν' αλλάξουν. Όχι τον εαυτό τους, αλλά το παρελθόν τους. Έτσι, μάλλον θα αισθάνονται καλύτερα. Τους κατανοώ... Ξέρεις πόσο δύσκολο είναι ν' αντέξεις στην πίεση του νεοφιλελευθερισμού, όταν σηκώνει αγριεμένος το χέρι, φωνάζοντας: «κῆτω ὅλοι οι ισμοί». Μου τηλεφώνησαν από την απεργιακή επιτροπή, ότι το ΥΠΕΠΘ έβαλε στις μικρές αγγελίες είδηση πως ζητάει απεργοσπαστές, με λευκό ποινικό μητρώο, έξωθεν καλή μαρτυρία και μέτρια μόρφωση. Δεν το διασταύρωσα... Είναι σε απόγνωση το ΥΠΕΠΘ, αλλά τόσο χαμηλά δεν ξέπεσε ακόμα... Περικοπές, όμως, θα κάνει; Εκείνη η μόνιμη απορία μου, τι κάνουν τα κοινοβουλευτικά κόμματα, οι ηγεσίες των συνδικάτων, η ΑΔΕΔΥ, η ΓΣΕΕ, μου γίνεται έμνη ιδέα. Στο σχολείο υποστηρίζουν ότι έχω σύνδρομο καχυποψίας και απεργομανίας. Δεν μπορεί, κάτι θα κάνουν... Άλλωστε, λένε ότι έχουμε δίκιο.

* **Κυριακή 24 Ιουνίου.** Το νερό λιγοστεύει και ακριβαίνει. Αν καθήσει τόσοσ κόσμος στην Αθήνα μπορεί να διψάσουμε, λέει ο ANTENNA. Ανακοινώσεις, αναλύσεις βαθυστόχαστες. Οι δημοσιογράφοι που ξέρουν τα πάντα, αλλά τίποτε άλλο. Έχουν γνώμη, φαντάζομαι, αλλά δεν συμφωνούν καθόλου με αυτήν. Είναι φανερό ότι προτιμούν τη γνώμη που αρχισυντάκτη. Το ΥΠΕΠΘ απειλεί πάλι. Πολλοί χειρώννακτες, πριν αρχίσουν να δουλεύουν, φτύνουν τα χέρια τους. Οι κυβερνητικοί μάλλον θέλουν να κάνουν το ίδιο για τους υφισταμένους τους. Μόνο που οι καθηγητές δουλεύουν με το κεφάλι. Λες; Η απεργιακή επιτροπή βρήκε, λέει, το δεκάλογο του «διεκδικητή του δικαιώματος στην εργασία», κοινώς απεργοσπαστή. Αντιγράψω όπως μου το έδωσαν:

1. «**Κάλλιο πέντε και στο χέρι, παρά δέκα και καρτέρη**». Σκέφτομαι που διάβολο είδαν αυτά τα πέντε, αφού δεν δίνει φράγκο.

2. «**Σπῦδε βραδέως** στις διαδικασίες του κλάδου σου». Βέβαια ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται.
3. «**Το γοργόν και χάριν έχει**, ιδίως όταν πρόκειται να πληρωθείς». Πολύ περισσότερο, όταν αυτή σου η πληρωμή είναι αποτέλεσμα των αγώνων των άλλων...
4. «**Θρασίν χρη**». Νόμιζα πως ήθελαν να γράψουν «Θαρσείν χρη» (νάχεις θάρρος δηλαδή), αλλά στην αμάθειά τους βρήκαν το σωστό, νάσαι θρασύς. Μπράβο τους.
5. «**Αμνησία μήτηρ πάσης αναληθσίας**». Παραδίπλα εξηγούσε, πως πρέπει να καούν ὅλα τα ντοκουμέντα της απεργίας του 1988, γιατί πολλοί από δαύτους ήταν στην πρώτη γραμμή...
6. «**Φίλη μεν απεργία, φιλιότη δε εργασία**». Απ' ὅ,τι φαίνεται, η ρήση απευθύνεται στους καθηκοντομανείς.
7. «**Μη επιθυμῆν αδυνάτων**». Στοχεύει στο τμήμα των ρεαλιστών, που βλέπουν πως η κυβέρνηση μπορεί, εμείς όχι.
8. «**Ὅπισθεν της απεργίας δάκτυλος υπολανθάνει**». Με αποδέκτη, ὅπως φαίνεται, ἡσυχους και ανέμελους οικογενειάρχες, ανθρώπους ακομμάτιστους, που δεν καταλαβαίνουν πως είναι δυνατόν να κινητοποιούνται ταυτόχρονα δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι.
9. «**Το πεπρωμένο φυγῆν αδύνατον**». Λάθος του μηχανισμού, σκέφτηκα, η φράση είναι αμφίσημη: μπορούν και οι απεργοί να την χρησιμοποιήσουν, ας πούμε, προς τον υπουργό μας.

κόλια του κλάδου ανακάλυψαν το ΠΔ 490/1968 (ΦΕΚ 161 Α) άρθρο 8 παράγραφος 4. Σαν απάντηση στις περικοπές. Η άλλη πλευρά είναι αδίστακτη. Εμείς, Χθες μας ξανάστειλε στη «δικαιοσύνη». Αυτή η δικαιοσύνη μου θυμίζει παλιότερες αποφάσεις «ο τάδε ο οποίος συνελήφθη, σήμερα δικάζεται, αύριο καταδικάζεται, μεθαύριο θα εκτελεστεί, την Πέμπτη θα ταφεί».

* **Πέμπτη 26 Ιουνίου.** Η αντίδραση στα μέτρα τους άρχισε. Ασυντόνιστη, όπως είναι γνωστό. Ορισμένοι κάνουν απεργία για τα μάτια και όχι για τα μέτρα. Το ΥΠΕΠΘ συνεχίζει τις προσπάθειες για εξεύρεση απεργοσπαστών. Ακουστήκε πως όταν μικρή ομάδα επισκέφθηκε τον υπουργό, ζητώντας του να δουλέψει για το καλό του έθνους και πως δεν έχει η ίδια πολιτικές απόψεις, ο υπουργός προσφέρθηκε να τους δανείσει τις δικές του. Δεν θέλουν παιδαγωγούς. Δουλαγωγούς θέλουν. Ορισμένοι επιμένουν πως πρέπει να πούμε στην κυβέρνηση «αρκετά κάνατε για τον τόπο, μπορείτε να φύγετε τώρα, ευχαριστούμε». Βολонταρισμός της αγανάκτησης. Ο δυτικός άνεμος γενικά είναι και σήμερα δυνατώτερος από τον ανατολικό (κοινώς λεβάντε). **Μπορούμε να περιφρουρήσουμε ως το τέλος την απεργία και την αντίστασή μας. Όρθιοι, ενωμένοι, ορθόμηντοι. Στο σχολείο ξαναμετρηθήκαμε. Πάλι δεν έλεπε κανένας. Συνεχίζουμε...**

Για την αντιγραφή

«αντιτετράδια της εκπαίδευσης»

Πέμπτη 26 Ιουνίου 1990

10. **«Καμιά σχέση με παράνομους».** Η λαϊκίστικη προσέγγιση του παραπάνω, φαντάζομαι πως είναι το τελευταίο αλόγκαν «θάνατος στη συμμορία των καθηγητών, δώστε τους στους τσιγγάνους». Αποστήθισα ήσυχα ήσυχα το δεκάλογο του απεργοσπάστη. Σκέφτηκα — αργότερα πως «τα πάντα ρει» και πως η ζωή απέδειξε ότι δεν πρέπει νάναι κανείς σίγουρος, ούτε με τον εαυτό του... Μήπως κι εγώ τα ίδια, αν αύριο το κόμμα γίνει εξουσία; Υπερβολές. Από συνειδησιακή και ψυχολογική άποψη, θάμαι πάντα με τους δυσουρεσημένους. Το απόγευμα για αντίβαρο, μοίρασα τα έντυπα της ΕΛΜΕ και της απεργιακής επιτροπής. Θετική ανταπόκριση.

* **Δευτέρα 25 Ιουνίου.** Προπύλαια 7 μ.μ. Το αυγό του φιδιού έσκασε μύτη. Αναιμικό ακροατήριο, με αναιμικές ιδέες. «Μήτε βαθύς στις σκέψεις ήταν, μήτε τίποτε. Ένας τυχαίος, αστείος άνθρωπος. Ήθελε λέει να γίνει δήμαρχος...». Αργά το βράδυ είδα τηλεόραση. Και οι πρώτοι έσονται έσχατοι. Παύλος Κ. και Παύλος Α. Ο πρώτος είχε μαζί του ένα μικρό συρφετό αφιονισμένων κακόμοιρων ανθρώπων, που νόμιζαν ότι ήταν γονείς. Μου φάνηκε ότι θάπρεπε να ισχύει το «αμαρτία γονέων παιδεύουσι τέκνα». Είχε μαζί του τα μικρόφωνα, αλλά αποδείχτηκε μικροφωνιάς, την έξωθεν καλή μαρτυρία και τον κ. ΥΠΕΠΘ, που ήταν πάλι λίγος, ελάχιστος. Ο δεύτερος, την ήρεμη αποφασιστικότητα του κλάδου, τις αποφάσεις των γενικών συνελεύσεων, τα αιτήματα και το δίκιο 50.000 καθηγητών.

* **ANTENNA TV βράδυ Δευτέρας 25 Ιουνίου.** Η «δημοσιογραφική» χυδαιότητα έδειξε το γυμνό της πρόσωπο, η υπουργική αυθαιρεσία επίσης, αλλά δεν νίκησαν, έχασαν. Η παρατήρηση του καθηγητή Φ. Κακριδή ήταν εξόχως εύστοχη: «Όταν μιλούσε ο υπουργός έκλεισα τη φωνή και έβλεπα μόνο... Δεν ήταν υπουργός της παιδείας, μιλούσε ένας αξιωματικός του στρατού». Μετά από τα παραπάνω, να περιμένουμε την επόμενη πρόσκληση, και πάλι από τον ANTENNA, με συντονιστή πάλι το κ. Παύλο Καμβύση (να καλέσουμε και τους γείτονες να τον γλεπήσουμε).

* **Τρίτη 26 Ιουνίου.** Γιατί η ΟΛΜΕ δεν βγαίνει πιο επιθετικά; Η ιστορία επαναλαμβάνεται;

- * Να βγουν αφίσσες, τρικ, προκηρύξεις, ανακοινώσεις Τύπου.
- * Να του κάψουμε το χαρτί των κομματικών εξετάσεων.
- * Να γίνουν συσκέψεις με τις αμοσπονδίες ενάντια στα μέτρα.
- * Να μη φύγει κανείς ως τις 15 Ιούλη.
- * Να συνολικοποιηθεί ο αγώνας - πολιτικές πρωτοβουλίες.
- * Να βομβαρδίσουμε την κοινή γνώμη με υλικό και πληροφορίες.
- * Να περικυκλώσουμε το υπουργείο Οικονομικών.

Υπάρχει η αίσθηση του βήματος σημειωτόν ή είναι ιδέα μου; Σκέφτομαι ότι ο βασιλιάς της απέναντι όχθης είναι γυμνός. Τα απεργοσπαστικά σενάρια δεν του βγαίνουν. Οι εξετάσεις του έχουν ήδη χρεωκοπήσει στη συνείδηση του κόσμου. Μπορούμε να αξιοποιήσουμε ακόμα και την κατάθεση της βαθμολογίας; Γιατί, γαμώτο, απέναντι στα νέα μέτρα δεν στήνεται ενισιά απεργιακό μέτωπο; Ζητώ πολλά;

* **Τετάρτη 27 Ιουνίου.** «Το μέλλον δεν θαρθεί έτσι από μόνο του, νέο σκέτο, αν δεν πάρουμε μέτρα κι εμείς». Το βράδυ έχουμε στο «Εσπέριο» ημερίδα με πανεπιστημιακούς. Καλό. Θάταν καλύτερα, βέβαια, η διανοήση να οργανώσει τη δική της αντεπίθεση στους «Φουκουγιάμα», αντί να χειροκροτάει την απεργία μας. Προηγείται η πράξη της θεωρίας; Τα τσα-

ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ

ο υπουργός των ιδιωτικών σχολείων της βίας & τρομοκρατίας των δικαστηρίων & της υποκρισίας της εκπαιδευτικής αναβάθμισης

ο δολοφόνος της ΠΑΙΔΕΙΑΣ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝ →

- ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ
- ΜΑΘΗΤΕΣ
- ΠΟΛΙΤΕΣ
- ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Η δράση της Επιτροπής Αδιορίστων Εκπαιδευτικών

Οι αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, ζώντας χρόνια κάτω από καθεστώς αβεβαιότητας για την επαγγελματική τους αποκατάσταση ήταν αδιανόητο να μείνουν απλοί θεατές του αγώνα που ξεκίνησαν οι μόνιμοι συναδέλφοί τους.

Κάθε χρονιά ο αριθμός των ετεροαπασχολούμενων εκπαιδευτικών, αλλά και των υποαπασχολούμενων, ως ωρομίσθιοι ή αναπληρωτές, αυξάνει τρομακτικά, παρά τη δηλωμένη θέση της ΟΛΜΕ για τη μη αναγνώριση του καθεστώτος του Αναπληρωτή (εκτός από κάποιες αναγκαίες αναπληρώσεις, π.χ. λόγω ασθένειας, εγκυμοσύνης κ.λπ.). Αντ' αυτού η ΟΛΜΕ έχει προτείνει πλήρωση των κενών θέσεων με κανονικούς διορισμούς. Οι θέσεις που καλύπτονται σήμερα με Αναπληρωτές και Ωρομίσθιους είναι περίπου 7.000, ενώ η ΟΛΜΕ ζητάει το διορισμό 8.000 ανέργων εκπαιδευτικών για την πλήρη κάλυψη των κενών.

Μέχρι τώρα, όταν δεν έκαναν άλλη δουλειά, είχαν την «αυτάρκεια» να είναι ημι-εργαζόμενοι, ημι-απασχολούμενοι, ημι-αξιοποιούμενοι ως ωρομίσθιοι. Άλλος ένας «έξυπνος» τρόπος για την κυρίαρχη τάξη να τονίζει ότι: «Ναι μεν δεν μπορείς να διορισθείς, αλλά δεν είσαι και άνεργος!» Η αλλιώς: «Ευτυχώς που υπάρχουν και αυτές οι ώρες, για να μη χάσουμε την επαφή με το αντικείμενο των σπουδών μας!» Θέση που πολλές φορές βολεύει αρκετούς και προάγει τον ατομισμό.

Στους εκπαιδευτικούς είναι γνωστό ότι οι διορισμοί γίνονται με το σύστημα της κατάταξης στην επετηρίδα μετά την απόκτηση του πτυχίου. Κατά γενική ομολογία το σύστημα αυτό δεν επιτρέπει εισαγωγές στο χώρο της εκπαίδευσης «από το παράθυρο».

Με τα νέα μέτρα, η κυβέρνηση της Ν.Δ. έδειξε τις προθέσεις της, όσον αφορά τον ευαίσθητο χώρο της Παιδείας. Καταρχήν προχωρεί στη σταδιακή κατάργηση της επετηρίδας, εισάγοντας το σύστημα των «αδιάβλητων» διαγωνισμών πρόσληψης στο Δημόσιο. Μέσα από την «Έκθεση για τη μεταρρύθμιση και τον εκσυγχρονισμό της Δημόσιας Διοίκησης» το «Νόμο περί Ιδιωτικής Εκπαίδευσης», τη μονιμοποίηση των εκτάκτων εκτός επετηρίδας (χωρίς να παίρνει υπόψη της τις ιδιαιτερότητες κάθε ειδικότητας), προχωρεί στη διαδικασία της κατάργησής τους, συνεπικουρούμενη βέβαια και από την υποστήριξη «επιφανών» δασκάλων, όπως του κ. Μπαμπινιώτη («Ελευθεροτυπία» 9.9.90).

Παράλληλα, με βάση τα ισχύοντα στην ΕΟΚ και βέβαια με την εισαγωγή του «ελεύθερου» ανταγωνισμού στις προσλήψεις και την γενικότερη αλλαγή των εργασιακών σχέσεων και στο χώρο της εκπαίδευσης, οδεύει ελεύθερα και ασύστολα στη σταδιακή κατάργηση της Δημόσιας εκπαίδευσης. Προβάλλει σαν πανάκεια την ιδιωτική εκπαίδευση, που βέβαια αποτελεί κοινό μυστικό σε ποια βαλάντια απευθύνεται, ποιους εξυπηρετεί και πού στοχεύει.

Αντιμετωπίζοντας όλα αυτά τα προβλήματα, οι αδιόριστοι εκπαιδευτικοί αντιλήφθηκαν ότι η θέση τους ήταν και είναι στο πλάι των εργαζόμενων —απεργών τότε— συναδέλφων τους. Ότι η απεργία αυτή δεν ήταν απλά των καθηγητών, αλλά και της Παιδείας.

Παράλληλα το Υπουργείο προώθησε απεργοσπαστικό μηχανισμό με φανατικούς ΔΑΚίτες, τον οποίο προσπάθησε να πλαισιώσει και με μόνιμους συναδέλφους, αλλά κυρίως με αναπληρωτές, προκειμένου να διενεργηθούν οι εξετάσεις. Πολλές φορές έφθασαν οι Διευθύνσεις στο σημείο να απειλήσουν αναπληρωτές συναδέλφους, που είχαν λάβει το μαγικό ΦΑΠ, ότι δεν θα τους προσλάβουν.

Αυτή η έκρυθμη κατάσταση, αλλά και τα χρονίζοντα προβλή-

ματα, οδήγησαν στην κινητοποίηση των Αδιορίστων με τη σύσταση της Επιτροπής Αδιορίστων Εκπαιδευτικών. Οι στόχοι πρόδηλοι: αφ' ενός η προώθηση και επίλυση των δικαίων αιτημάτων τους, αφ' ετέρου η έμπρακτη στήριξη και συμπαράσταση στη συγκεκριμένη συγκυρία, της απεργίας των καθηγητών. Αυτός ήταν και ο λόγος δραστηριοποίησης όχι μόνον όσων ήταν, αλλά και όσων δεν βρίσκονταν ακόμη στο χώρο της εκπαίδευσης, που συμμετείχαν ενεργά στις κινητοποιήσεις, ενώ παράλληλα και ταυτόχρονα η επιτροπή προσπαθούσε να κάνει γνωστά στον ευρύτερο χώρο τα προβλήματα των αδιορίστων.

Για το λόγο αυτό η Επιτροπή κινήθηκε και ανεξάρτητα, διοργανώνοντας ενημερωτική συζήτηση για τα προβλήματα των Αδιορίστων και για την κατάργηση της επετηρίδας στη Νομική σχολή στις 26 Ιουνίου. Η προσέλευση των ενδιαφερομένων ήταν ικανοποιητική και έγινε ένας γόνιμος διάλογος πάνω στα καυτά προβλήματα των αδιορίστων και κυρίως της επετηρίδας. Επί πλέον, διατρανώθηκε η θέση, ότι οι αναπληρωτές δεν θα χρησιμοποιηθούν σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός, αλλά θα παλέψουν στο πλάι των μόνιμων συναδέλφων τους.

Η Επιτροπή καθιέρωσε τακτική εβδομαδιαία συνάντηση στα γραφεία της ΟΛΜΕ (Κορνάρου 2) κάθε Δευτέρα στις 7 μ.μ.

Την περίοδο της υποβολής των αιτήσεων για αναπληρωτές (20.6/10.7.) κυκλοφόρησε προκήρυξη που μοιράστηκε στους προσερχόμενους συναδέλφους στις κατά τόπους Διευθύνσεις, με την οποία τους ενημέρωνε για τα προβλήματα του χώρου των Αδιορίστων.

Από την προκήρυξη αντιγράφουμε μερικούς από τους στόχους της Επιτροπής:

* *Κατάργηση του θεσμού των αναπληρωτών, ωρομισθίων, συμβασιούχων, ενιαία σχέση εργασίας στο χώρο της Δημόσιας Εκπαίδευσης.*

* *Όχι στην κατάργηση της επετηρίδας.*

* *Όλοι οι διορισμοί να γίνουν από την επετηρίδα, με μοναδικό κριτήριο την αρχαιότητα.*

* *Μαζικοί διορισμοί τώρα.*

* *Άνοιγμα επετηρίδας για συναδέλφους που δεν αποφάσισαν από την ΠΑΤΕΣ - ΣΕΛΕΤΕ ή ανήκουν σε νέους ειδικότητες - Ισχύον κριτήριο η διετής προϋπηρεσία.*

* *Διαφάνεια στους προσλήψεις των αναπληρωτών» κ.ά.*

Είναι γεγονός, ότι παρά την τρομοκρατία που ασκήθηκε, παρά τον εκφοβισμό για διώξεις, την ποινικοποίηση και τη συκοφαντία, οι αδιόριστοι βρέθηκαν για άλλη μια φορά πλάι - πλάι με τους μόνιμους συναδέλφους τους, εκφράζοντας με κάθε τρόπο την αγωνία τους για τα τεκταινόμενα στο χώρο της Παιδείας, όπου οι αλλαγές —για «Αναβάθμιση»— έρχονται σαν χιονοστιβάδα και μυρίζουν ναφθαλίνη, παραπέμποντας σε καιρούς όπου το φόρεμα της παιδείας είναι σκοροφαγωμένο και ανήκει σε «μόδα» άλλων εποχών.

Τα προβλήματα δεν σταμάτησαν με τη λήξη της απεργίας. Θάνατο κρίμα η κίνηση αυτή των αδιορίστων να μη συνεχιστεί και σ' αυτήν την περίοδο. Η συνεχής παρουσία και δραστηριοποίησή τους και τον κλάδο θα ωφελήσει, αλλά και θα βοηθήσει στον προβληματισμό που αναπτύσσεται γύρω από τα θέματα που απασχολούν τον εκπαιδευτικό και τα προβλήματα που ανακύπτουν μπροστά στη ζοφερή πραγματικότητα που λέγεται «Ελληνική Παιδεία και εκπαιδευτικοί του 1992».

Από την τοποθέτηση
του Λαέρτη Τανακίδη
στην Ημερίδα της ΟΛΜΕ
με θέμα:

«Αγώνες και αγωνία της εκπαίδευσης»

(Αθήνα, 27 Ιουνίου 1990)

Αγαπητοί συνάδελφοι, αγαπητοί φίλοι. Στην εισαγωγή του βιβλίου "Αγώνες και αγωνία για την παιδεία" του Παπανούτσου, απ' όπου είναι δανεισμένος υποθέτω ο τίτλος αυτής της εκδήλωσης, και συγκεκριμένα στην σελίδα 7 διαβάζουμε. Εδώ και 200 χρόνια στον τόπο μας, κάθε γενιά δίνει την μάχη της, για την παιδεία. Γιατί από ένοτικτο αισθάνεται ότι το μέλλον του έθνους, κατά κύριο λόγο εξαρτάται από το είδος της μόρφωσης που δίνουμε στα παιδιά μας. Παραλάσσοντας λίγο αυτή την διατύπωση θα έλεγα, ότι εδώ και 7 περίπου δεκαετίες, η Ομοσπονδία μας, παλεύει για την ανύψωση της εκπαίδευσης, και του εκπαιδευτικού.

Σημειώνω μερικές ενδεικτικές ημερομηνίες κινητοποιήσεων, με τέτοιο στόχο. 1950, '55, '63, '66, '74, '76, '77, '79, '80, '81, '88, '90. Να κλείσει ο κατάλογος. Από τις κινητοποιήσεις αυτές, ακούστε μερικά χαρακτηριστικά κείμενα.

1955 από προκήρυξη που συνοδεύει τις παραιτήσεις των 4.100 καθηγητών της εποχής. "Είναι αληθές ότι δια την αντιμετώπιση του όλου θέματος χρειάζεται εκ μέρους της Πολιτείας γεναιότεροι αποφάσεις. Διότι το πρόβλημα είναι πολλαπλόν. Υπάρχει θέμα διδακτηρίων και τεχνικών μέσων, και ποσοτικής επάρκειας του προσωπικού και ειδίκευσης αυτού, και αυξησεως των ετών διδασκαλίας, και θέμα προγραμμάτων".

1963. Πάλι σε περίοδο αγώνα. "Είναι πεπεισμένος ο κλάδος των καθηγητών, ότι ο αγών του δεν υποσκαπεί στην ικανοποίηση των επαγγελματικών αυτού διεκδικήσεων, μολονότι και τούτο θα ήρκει δια να τον δικαιώσει, αλλά αποβλέπει στην ανόρθωση της μέσης παιδείας, στο ύψος που απαιτούν οι σύγχρονοι καιροί."

1977. Διαπιστώθηκε όμως απροθυμία της κυβέρνησης να αντιμετωπίσει ορθά και γενναία τα εκπαιδευτικά προβλήματα. Γι' αυτό συνεχίζονται οι κακές συνθήκες λειτουργίας των σχολείων, χιλιάδες καθηγητές λείπουν, 40.000 ώρες έχουν περικοπεί μαθημάτων, πληθωρικά τμήματα διατηρούνται ακόμα, πρόσθετοι καθηγητές κλπ. Συνέπεια αυτής της καταστάσεως, είναι η συνεχής υποβάθμιση της ποιότητας του εκπαιδευτικού έργου.

Δεν πάω σε πιο κοντινές κινητοποιήσεις, απευθύνομαι στην μνήμη σας, και νομίζω ξέρετε καλύτερα τις διατυπώσεις που χρησιμοποιούνται και από εμάς και από την άλλη τη μεριά.

Εμπρακτη απόδειξη για τους στόχους αυτών των αγώνων της Ομοσπονδίας των καθηγητών, αποτελούν με το διπλό στόχο που είπα, αποτελούν και τα εξής. Οτι πρώτον όλο και περισσότερο με την πάροδο

των χρόνων, μέσα στα αίτηματα των κινητοποιήσεων των εκπαιδευτικών, περιλαμβάνονται θεσμικές διεκδικήσεις, που έχουν να κάνουν με το περιεχόμενο και την ποιότητα της εκπαίδευσης. Δεύτερον, τα πέντε εκπαιδευτικά συνέδρια που οργάνωσε η Ομοσπονδία μας, από το 1981 μέχρι πριν από λίγο, τρίτον, αποτέλεσε και αποτελεί επίμονο αίτημα η επιμόρφωση και δεν ξέρω εάν σε άλλο κλάδο υπάρχει ανάλογο προηγούμενο, με τόσο επιμονή δηλαδή ένας κλάδος να διεκδικεί κάτι που στην κυριολεξία, είναι αυτονόητη υποχρέωση της πολιτείας, η παροχή δηλαδή επιμόρφωσης.

Η ίδρυση των ΙΕΛΜΕ αποτέλεσε αίτημα διεκδικητικό αγώνων και κατάκτηση του κλάδου, στην συνέχεια βέβαια οι εξελίξεις είναι ανεπιθύμητες, εδώ αξίζει να θυμηθούμε ότι στα πλαίσια της προώθησης αυτού του αιτήματος, το 1979 ο κλάδος των καθηγητών οργάνωσε μια σειρά επιμορφωτικών μαθημάτων, και το Υπουργείο Παιδείας έσπευσε με εγκύκλιό του, να απαγορεύσει την πραγματοποίησή τους. Παρήγγειλε σχετικά με την εγκύκλιο αυτή.

"Η εκπαιδευτική λειτουργία όλων των βαθμίδων και όλων των βαθμών της εκπαίδευσης, δεν μπορούν να λάβουν μέρος ούτε σαν διδάσκοντες, ούτε σαν διδασκόμενοι σε επιμορφώσεις ή μετεκπαιδεύσεις εκπαιδευτικών, οποιασδήποτε φύσεως, που δεν γίνονται με την ευθύνη, ή την έγκριση του Υπουργείου, αλλά διοργανώνονται από άλλους εξωυπηρεσιακούς παράγοντες και φορείς. Οι εκπαιδευτικοί λειτουργοί που ασκούν καθήκοντα εποπτικού προσωπικού παρακαλούνται να γνωστοποιήσουν το περιεχόμενο της παρούσης, στους εκπαιδευτικούς της δικαιοδοσίας τους και να αναφέρουν αμέσως, κάθε τυχόν παράβαση αυτής".

Δεν είναι εύκολο να εξηγήσει κανείς τέτοιους επίμονους και μακροχρόνιους αγώνες της ΟΛΜΕ μόνο με την διεκδίκηση στενών επαγγελματικών στόχων. Τέτοιοι αγώνες δεν είναι δυνατόν να εμπνεόνται και να στηρίζονται αποκλειστικά σε στενά "συντεχνιακά κίνητρα". Οι καθηγητές ίσως περισσότερο δισιοθητικά πριν την διδακτορία, όλο και περισσότερο νομίζω συνειδητά μετά το '84, βλέπουν την μιζέρια της εκπαίδευσης, διαπιστώνουν πόσο και η δική τους μιζέρια η εκπαιδευτική και η κοινωνική συνδέεται άρικτα, με το επίπεδο της εκπαίδευσης.

Ετσι ο στόχος ανύψωση της εκπαίδευσης, βελτίωση της θέσης των καθηγητών δεν αποτελεί προσηματικό τέχνασμα, αλλά αναγκαία και σκοπιμη επιλογή. Η εκπαίδευση αντιμετωπίστηκε από την ΟΛΜΕ ενιαία μέχρι τώρα και όλο και περισσότερο στις τρεις συνιστώσες της, στο περιεχόμενο δηλαδή, προγράμματα βιβλία, μέθοδοι και λοιπά, στην υλικοτεχνική υποδομή και στον εκπαιδευτικό, την ψυχή της διαδικασίας.

Αγωνιστήκαμε λοιπόν, και αγωνιζόμαστε για μια καλύτερη εκπαίδευση που να ανταποκρίνεται στις προσδοκίες, της νέας γενιάς, στους δικούς οραματισμούς και τις ανάγκες της εποχής μας, και της κοινωνίας μας. Και μέσα στα πλαίσια μιας τέτοιας εκπαίδευσης, για έναν διαφορετικό ρόλο και θέση για τον καθηγητή. Ρόλο όχι απλού εκτελεστή άνωθεν εντολών, όπως βλέπει και θέλει το Υπουργείο, αλλά ενεργητικού συμμετόχου στην χάραξη και στην υλοποίηση της εκπαιδευτικής πολιτικής. Είναι κοινό πια και τριμμένο μυστικό ότι χωρίς την συνειδητή συμμετοχή και αποδοχή της όποιος πολιτικής από τους εκπαιδευτικούς, οποιαδήποτε πολιτική ή μεταρρύθμιση είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

Το λέει πολύ ευγλωττα η σύσταση της ΟΥΝΕΣΚΟ για το εκπαιδευτικό επάγγελμα, η οποία εκκρεμεί από δεκαετίες και δεν έχει επικυρωθεί ακόμα από το ελληνικό κοινοβούλιο, ότι: Δεν αρκεί να χτίζονται σχολεία, πανεπιστήμια, εργαστήρια και βιβλιοθήκες. Να βελτιώνεται η διάρθρωση της εκπαίδευσης, τα προγράμματα και οι μέθοδοι. Να γίνονται προβλέψεις και προγραμματισμοί. Όλες αυτές οι προσπάθειες είναι μάταιες, εάν το εκπαιδευτικό σώμα δεν συγκεντρώσει πολυαριθμό πρόσωπα, με ισχυρά προσόντα, με ισχυρή μόρφωση, με ενθουσιασμό για την εργασία του, και συνεπώς, ικανοποιημένα από τη θέση τους.

Είναι αλήθεια ότι στην πορεία των αγώνων μας, συχνά δόθηκε βάρος όχι τόσο στα περιεχόμενα της εκπαίδευσης, αλλά σε αιτήματα - αιχμές, που αναφέρονταν σε επαγγελματικά - οικονομικά ζητήματα του καθηγητή, σε ζητήματα που είχαν να κάνουν με δαπάνες, με την δωρεάν εκπαίδευση και με παράμοια.

Γι' αυτό υπάρχουν εξηγήσεις. Πρώτα ότι το Συνδικαλιστικό μας Κίνημα, ήταν και είναι υποχρεωμένο συνέχεια να αντιμάχεται μια πολιτική συνεχούς οικονομικής υποβάθμισης του καθηγητή. Και σε περιόδους ακόμα που η λιτότητα δεν ήταν ομολογημένη και καθαρά προβεβλημένη σημαία όπως σήμερα, ο καθηγητής είχε αμοιβές και μεταχείριση, υπάλληλου δεύτερης κατηγορίας. Δεύτερος λόγος η συγκεκριμένη κάθε φορά συγκυρία, επέβαλε και επέτρεπε την προβολή και διεκδίκηση, ορισμένων αιτημάτων.

Τρίτον δεν διαμορφώσαμε έγκαιρα και είναι συζητήσιμο εάν και σήμερα έχουμε διαμορφωμένο, οι εκπαιδευτικοί εμείς, ένα καθαρό όραμα παιδείας, ώστε έτσι να μπορούμε να παρέμβαιουμε σε θέματα περιεχομένου, τα οποία εν τέλει είναι ιδεολογικά - πολιτικά. Να πάρουμε εδώ πέρα υπόψη μας, ότι η προώθηση τέτοιων ζητημάτων, δεν αφορά μόνον τον κλάδο των καθηγητών, και φυσικά δεν μπορεί να γίνει μόνο από αυτόν. Αλλά αφορά πλατύτερα στρώματα της ελληνικής κοινωνίας. Σε τελευταία ανάλυση δηλαδή, είναι ζήτημα πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών.

Και επειδή οι εξελίξεις της εκπαίδευσης συνδέονται παραπέρα και με τις ευρύτερες κοινωνικές εξελίξεις και διεργασίες, το Κίνημα των Καθηγητών, έχει και πρέπει να έχει όλο και περισσότερο νομίζω και ευρύτερους κοινωνικούς στόχους. Γι' αυτούς τους λόγους λοιπόν, είναι απαραίτητος ο συντονισμός και με άλλους κλάδους και ευρύτερες δυνάμεις, και αυτό απέτελεσε σε ένα βαθμό τουλάχιστον, τακτική της Ομοσπονδίας μας.

Και τελευταίος λόγος τα γενικότερα αιτήματα παιδείας, είναι αλήθεια ότι δεν μπορούν να ικανοποιηθούν άμεσα και εφάπαξ. Π.χ. αλλαγή προγραμμάτων ή βιβλίων. Είναι αναντίρρητο ωστόσο υποθέτω, ότι η συνεχής προβολή τους από τον κλάδο μας, ο τονισμός τους σε περίοδο κινητοποιήσεων, συνέβαλε στο ωρίμασμα, στην κοινή συνείδηση αυτών και στην δημιουργία προϋποθέσεων για την επίλυσή τους.

Έτσι είναι σημαντική η συμβολή της Ομοσπονδίας μας, από αυτή την άποψη. Με αυτές τις παρατηρήσεις, δεν θέλω φυσικά να μειώσω

και συγκεκριμένες κατακτήσεις που υπήρξαν στην πορεία αυτή των διεκδικήσεων, για παράδειγμα οι διεκδικήσεις οι θετικές, όσες ήταν θετικές, το '76. Δηλαδή η καθιέρωση της δημοτικής. Η διδασκαλία αρχαίων ελληνικών από μετάφραση στο Γυμνάσιο. Η επέκταση υποχρεωτικής εκπαίδευσης, ήταν αποτέλεσμα και της δικιάς μας πίεσης, δεν θέλω να μονοπωλήσω φυσικά και της συμμετοχής μας, στην πρώτη φάση των αποφάσεων. Θυμίζω την σύσκεψη υπό τον Καραμανλή στην οποία η Ομοσπονδία μας είχε πάρει μέρος.

Είναι και άλλα στα οποία δεν θέλω να αναφερθώ συγκεκριμένα αποτελέσματα και στον τομέα των εκπαιδευτικών - θεσμικών. Τώρα από την άλλη μεριά για το πώς βλέπει η Πολιτεία τον εκπαιδευτικό ως λειτουργό, ως εργαζόμενο και πώς τον αντιμετωπίζει θα είχαμε να πούμε φυσικά ατέλειωτα πράγματα. Η πολιτεία των αντιλαμβάνεται τον εκπαιδευτικό σε ένα ρόλο υπόκου εκτελεστή της χυραγμένης από την ίδια εκπαιδευτικής πολιτικής, ρόλο παθητικού αναπαρωγέα της προαδιορισμένης με τα αναλυτικά προγράμματα γνώσης και της διοχετευόμενης ιδεολογίας. Καλύπτει την αδιαφορία της με υποκριτικό κενδιαφέρον, επικαλείται την γνωστή θεωρία για εξάντληση των ορίων του προϋπολογισμού, 1963, είναι σε κινητοποίηση οι καθηγητές, αυτή που μνημόνευσε προηγουμένως ο κύριος Κουρμουζιάδης.

Κυβερνητική ανακοίνωση. Ένα μικρό απόσπασμα. "Ουδείς έχει το δικαίωμα υπό τον εκβιασμό της απεργίας να θέσει εν κινδύνω την οικονομική σταθερότητα και το πρόγραμμα των κρατικών επενδύσεων, εξ ου εξαρτάται το μέλλον της χώρας". Είναι λοιπόν σαφές ότι η άμεσος ικανοποίηση των νέων αιτημάτων, δεν είναι δυνατή. 1963.

1977. Για τους λόγους αυτούς, κάθε υπέρβαση των ορίων αντοχής, είναι ανακοίνωση του Υπουργείου Παιδείας. 18/2. "Για τους λόγους αυτούς, κάθε υπέρβαση των ορίων αντοχής της οικονομίας, δεν είναι δυνατόν, παρά να υπονομεύσει για πολλά χρόνια το μέλλον αυτού του τόπου. Γι' αυτό όπως επανειλημμένα έχει διακηρύξει ο Πρωθυπουργός, αποτελεί εθνικό χρέος όλων μας, η επίδειξη πνεύματος αυτοσυγκρατήσεως, ακόμα και θυσίας. Και το πνεύμα αυτό επιβάλλεται να το δείξουν πρώτα και σε μεγαλύτερο βαθμό οι δημόσιοι λειτουργοί".

1981. Το Υπουργείο με αίτησή του, παραπέμπει την απεργία στο δικαστήριο. Στην αίτησή του αναφέρει ανάμεσα στα άλλα. "Η ικανοποίηση των ως άνω αιτημάτων, είναι ανέφικτος λόγω παντελούς εξαντλήσεως των υφιστάμενων δυνατοτήτων του δημόσιου προϋπολογισμού." Και το καταπληκτικό είναι στην περίπτωση αυτή ότι και το δικαστήριο στην απόφασή του συνέχεια, θα διαβάσει μόνο το δια ταύτα ασπότερα, αλλά μέσα στο σκεπτικό υιοθετεί αυτή την αντίληψη, ότι η κυβέρνηση είχε δηλώσει ότι είναι ανέφικτη η ικανοποίηση των αιτημάτων, γι' αυτό η απεργία είναι παράνομη και καταχρηστική.

Με παραλλαγές αυτή η ίδια η επιχειρηματολογία, χρησιμοποιήθηκε και στην απεργία του '89. Το θυμάστε. Και για το πόσο σήμερα βέβαια αυτοεπιαναλαμβάνεται η πολιτεία μέχρι μονοτονίας στο θέμα αυτό, δεν χρειάζεται και δεν θα κάνω λόγο.

Η Πολιτεία ακόμα απευθύνει συστάσεις να μην ενδιαφερόμαστε για στενά συντεχνιακά δήθεν αιτήματα, ενώ την ίδια ώρα άμεσα ικανοποιεί, όταν ικανοποιεί μόνον αιτήματα οικονομικού χαρακτήρα, χωρίς δεσμεύσεις για τα γενικότερα θεσμικά, για να μας εκθέσει στην κοινή γνώμη, ότι μόλις ικανοποιούμε τα αιτήματα τα οικονομικά, σταματάμε τους αγώνες. Απευθύνει εκκλήσεις στην ευαισθησία μας, και προσπαθεί να μας φέρει αντιμέτωπους με τους γονείς και την κοινή γνώμη.

Και εδώ θα ακολουθήσω τον κύριο Κουρμουζιάδη, και θα πω κι εγώ ότι πρέπει να σταματήσει αυτή η παρεξηγημένη ευαισθησία. Επιτέλους δεν είναι δυνατόν να στηριχτεί η εκπαίδευση στο φιλότιμο των εκπαιδευτικών. Στηρίχτηκε φαίνεται για κάποιες περιόδους, σήμερα

δεν γίνεται αυτό. Ακόμα. Εναλλάσσει η Πολιτεία τις επικλήσεις αυτές, με τον αυταρχισμό. Γνωστή παμπάλαια μέθοδος, βούρδουλα και καρότου. Διώκει όποιον αρνείται τον ρόλο αυτού του παθητικού εκτελεστή εντολών. Όχι πολύ παλιά ακόμα, στο δελτίο της Ομοσπονδίας μας, στο

περιοδικό μας, για όσους δεν ξέρουν τι θα πει δελτίο, υπήρχε μια μόνιμη στήλη που έγραφε. Διώξεις συναδέλφων. Κάθε φορά. Χρησιμοποιεί ακόμα η Πολιτεία τα πιο απίθανα μέτρα για την αντιμετώπιση των κινητοποιήσεων. Π.χ. σε διάφορες κινητοποιήσεις. Αλλαγή προγραμμάτων, συμπύκνωση τμημάτων, και άλλα.

Στέλνει άλλους υπαλλήλους στην θέση καθηγητών. 1955. 5 Μαρτίου ανακοίνωση της ΟΛΜΕ. "Συμφώνως προς την απευθυνόμενη προς τους κυρίους Νομάρχες και Γενικούς Επιθεωρητές Μέσης Εκπαίδευσης, διαταγήν του Υπουργού, καλούνται οι γιατροί, δικηγόροι, γεωπόνοι και λοιποί επιστήμονες αφενός και οι πάσης φύσεως διοικητικοί υπάλληλοι αφετέρου, να αντικαταστήσουν το διδακτικό προσωπικό των Γυμνασίων." Γεγονός που προκαλεί το σχόλιο και της Απογευματινής Εστίας της γνωστής εφημερίδας, όπου γράφει.

"Τηλεγραφούν εκ Πατρών. Κατά πληροφορίες εκ Πύργου, τη του διεύθυνση του Γυμνασίου Γαστούνης ανέλαβε κτηνίατρος, με βοηθόν αρχιφύλακα της Αγροφυλακής και την Διεύθυνση του Γυμνασίου Δίβρης, ανέλαβε εις Αγρονόμος, με βοηθόν δασοφύλακα". Δεν είναι δηλαδή καινούρια αυτά, είναι γνωστά και θα δούμε τώρα στην εξέλιξη στον τομέα αυτό κάποια πράγματα.

Όταν όλα αυτά αποτυχαίνουν, καταφεύγει στον υμό αυταρχισμό. Αυθαίρετη ερμηνεία και εφαρμογή νόμων και διατάξεων, απειλές για διώξεις, απολύσεις, περικοπές μισθών, αναβολή εξετάσεων, στήσιμο απεργασιαστικού μηχανισμού, και όταν αυτά εξαντλούνται, ή κοντεύουν να εξαντληθούν, υπάρχουν και τα δικαστήρια.

Παρότι δηλώνει ο Υπουργός Παιδείας το 1977. Η παροχή εκπαιδευτικής υπηρεσίας, από πολιτικά επιστρατευμένο προσωπικό είναι αδιανόητη, δεν διατάζει να παινικοποιεί τις απεργίες. Τους αγώνες των καθηγητών και ευθέως να επιστρατεύει ακόμα. Και το τελευταίο και το πιο γερό νομίζω.

Αναζητεί, δηλαδή κάλυψη της πολιτικής της και κύρος από

την δικαστική εξουσία, έτσι όμως πλήττει το κύρος της δικαστικής εξουσίας γιατί την εμπλέκει σε κινήσεις σκοπιμότητας. Δείγματα του αυταρχισμού αυτά σύντομα παλιότερα και τωρινά 1963. Ο Υπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων έχοντας υπόψιν το από τότε έγγραφο του Υφυπουργού Εσωτερικών, και λαβοντας υπόψιν την αναμφισβήτητον, διαταραχή της κοινωνικής και κρατικής ζωής της χώρας, ήτοις επήλθε εκ της απεργίας των εκπαιδευτικών. Πρώτον επιστρατεύουμε πολιτικώς και τίθεμεν κλπ.

1966. Ανακοίνωση του Υπουργού Παιδείας Αλαμανή. " Η κυβέρνηση δια τον ειλημμένων ανακοινώσεων εκάλεσε τους απεργούντας καθηγητάς, να αναθεωρήσουν την απόφασή." Παρακάτω. "Η Κυβέρνηση ενόμισε ότι είχε χρέος να μην συνεργήσει στην παράταση της προκληθείσας ανωμαλίας εις βάρος των μαθητών Γυμνασίων και Λυκείων, και έτσι ανταποκρίνεται στο κοινό αίτημα και επιστρατεύει τους καθηγητάς."

1981, και είπα για την αίτηση του Υπουργείου προς το Εφετείο. Καταλήγει η αίτηση. "Δια τούτα αιτούμεθα να γίνει δεκτή η παρούσα αίτηση. Να διαταχθεί η διακοπή της ως άνω απεργίας, ως παρανόμου καταχρηστικής, και να καταδικαστεί η παρούσα συνδικαλιστική οργάνωση." Και λοιπά. Το δικαστήριο. Διά τούτα δέχεται δικάζων κατά την τιμολίαν των διαδικών δέχεται την υπό κρίσιν αίτηση, διατάζει της διακοπή της κατατεθείσης αίτησης, αποφασισθείσας κλπ, ως παρανόμου και καταχρηστικής".

1988. Ποινικοποίηση πάλι της απεργίας, αυτή τη φορά εν προσηυγή ιδιώτη. 1980, 1990 τωρινά, είναι γνωστά και δεν μιλάω. Αγαπητοί συναδέλφοι τελειώνω, ο καθένας με τα όπλα του. Αυτοί και λέω αυτοί εννοώ την Πολιτεία, με τον αυταρχισμό, εμείς με την προσπάθεια για ανάλυση όσο μπορούμε και κατανόηση των γεγονότων, και με την δύναμη του δικίου. Με αυτά στα χέρια προχωρούμε. Έχουμε πολύ δρόμο. Ενώ στο μεταξύ αδιάλλακτοι υπουργοί θα έρχονται, να μεγαλοστομούν, θα παρέρχονται και θα χάνονται μερικοί στην ανωνυμία και μερικοί κάποτε μέσα στην χλαίνη. Για όλους αυτούς υπάρχει ένα δικαστήριο. Όχι αυτό που παρέμβησαν την Ομοσπονδία, αλλά το δικαστήριο της συνείδησης του κλάδου, και της εκπαιδευτικής ιστορίας. Και σε αυτό το δικαστήριο δεν χυρουν αμφισβητήσεις, ενστάσεις και σκοπιμότητες. Η καταδίκη είναι αμείλικτη.

Το δίλημμα

Περπατώντας αργά στην προκυμαία,
«Υπάρχω;» λες, κι ύστερα «δεν υπάρχεις!»
Φτάνει το πλοίο. Υψωμένη σημαία.
Ίσως έρχεται ο Κύριος Νομάρχης!

Κ. Καρυωτάκης

Πράγματι ο κύριος Νομάρχης έφτασε.
Ίσως όχι ο ίδιος, αλλά η υπογραφή του.
«ΝΟΜΑΡΧΙΑ...»

Κυρ. ...

ΘΕΜΑ: Ορισμός μέλους Ε.Κ. ή επιτηρη-
τή

Με την αριθμό...

Υπενθυμίζεται ότι από το συνδυασμό των διατάξεων... και της τελεσιδικής απόφασης του Μον. Πρωτοδικείου Αθηνών, που κήρυξε παράνομη τυχόν απεργία κατά τις Γενικές εξετάσεις, προκύπτουν ποινικές και πειθαρχικές συνέπειες, για όσους μετάσχουν σε τέτοια απεργία, που μπορεί να φθάσουν μέχρι και της οριστικής απόλυσης».

Βλέπεις, το ΥΠΕΠΘ δε θέλει τη γενική επιστράτευση του κλάδου. Κάποιος άλλος τρόπος πρέπει να βρεθεί για να βγει από το αδιέξοδο. Και βρέθηκε. Η δικαστική απόφαση. Η κήρυξη της απεργίας μας σαν παράνομης και καταχρηστικής, του δίνει την εξασφάλιση της νομιμότητας της πράξης του. Αφού, λοιπόν, διαλέχτηκε η λογική της αντιπαράθεσης και της αδιαλλαξίας, αφού έγινε προσπάθεια παραπλάνησης της κοινής γνώμης, αφού μας κατήγγειλαν σαν επικίνδυνους για την κοινωνική τάξη, μας βάζουν στο στόχαστρο ενός προγραμματισμένου από καιρό σχεδίου. Κατηγορούμαστε για την «κατάντια» της παιδείας, για την υποβάθμισή της, για την εμπορευματοποίησή της.

Η Ομοσπονδία, με τα λίγα μέσα που διαθέτει, ζητά ουσιαστική επιμόρφωση των καθηγητών, τονίζει την απελπιστική οικονομική μας κατάσταση. Επιδιώκει τη βελτίωση των όρων διδασκαλίας. Δέχεται ότι υπάρχει κρίση στην παιδεία και επιθυμεί μια πορεία που σύντομα θα έχει καλύτερο αποτέλεσμα για τα νιάτα της χώρας. Τονίζει ότι οι καθηγητές πράττουν το καθήκον τους και κρατά σθεναρή στάση, διευκρινίζοντας ότι ζητά επανεξέταση των διαφόρων θεμάτων. Διατυπώνει πολλές εναλλακτικές προτάσεις για την άρση του αδιεξόδου του «διαλόγου». Το ΥΠΕΠΘ

όμως, θέλει την παράδοση —άνευ όρων— των καθηγητών. Δυναμιτίζει τις προσπάθειες άρσης του αδιεξόδου, με αποκορύφωμα την επίδοση των ΦΑΠ.

Και να που μπαίνει το μεγάλο δίλημμα. Συμμετέχω στη διαδικασία των εξετάσεων ή όχι; Κανείς δε μπορεί να μου απαντήσει. Θα πω το κάνεις της σκέψης μόνος μου...

«Το πώς λογαριάζει και το πώς φέρεται ένας λαός απέναντι στα παιδιά, είναι κριτήριο για τη διαβάθμιση του πνευματικού πολιτισμού του».

Θέλω, λοιπόν, αύριο να μπορώ να βλέπω τους μαθητές μου στα μάτια και να τους υπενθυμίζω, ότι πρέπει να αγωνίζονται αδελφωμένοι για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους, με ομοψυχία, σωστή οργάνωση, ανυστερόβουλη πρωτοβουλία, αποτελεσματικότητα, περηφάνεια, εμπιστοσύνη στις δημιουργικές τους ικανότητες, στον κοινό αγώνα, για την κατάκτηση των αιτημάτων τους. Ποιός δεν συνταυτίστηκε με το νεαρό καθηγητή του «κύκλου των χαμένων ποιητών», που όταν η διεύθυνση του συντηρητικού σχολείου στο οποίο δίδασκε τον απέλυσε, οι μαθητές του μπροστά στον καινούργιο καθηγητή τους τον χειροκρότησαν και τον χαιρέτησαν;

Θέλω να μπορώ να βλέπω στα μάτια τους συναδέλφους μου, που με την ανεπαλήπτη εκείνη ομοψυχία της απεργίας του '88, δείξαμε, όλοι μαζί, με εκπληκτικό ποσοστό, ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι να συναινέσουμε στην υποβάθμιση της εκπαίδευσης και του εαυτού μας.

Τιμή σ' εκείνους που στην ζωή των όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες

Και περισσότερη τιμή τους πρέπει όταν προβλέπουν (και πολλοί προβλέπουν)

πως ο Εφιάλτης θα φανεί στο τέλος, κ' οι Μήδοι επί τέλους θα διαβούνε!

Θα γίνω Εφιάλτης των συναδέλφων μου; Δέχομαι να παίξω αυτό το ρόλο που μου επιβάλλουν, στοχεύοντας στη διάσπαση της αλληλεγγύης και στην εξατομίκευσή μου;

Γνωρίζουν πολύ καλά ότι μου δημιουργούν αβεβαιότητα και ανασφάλεια. Αυτή όμως την αβεβαιότητα και τη μοναξιά έρχονται να απαλύνουν οι στίχοι του ποιητή.

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου όπως τη θέλεις
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον

όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις.⁴

Θα ήταν πολύ εύκολο, έχοντας το χαρτί στα χέρια, να επιχειρήσω μια τακτική αναδίπλωσης, με την εύκολη σκέψη ότι δεν μπορείς εύκολα να τα βάλεις με τον κρατικό μηχανισμό, αλλά τότε θα έμοιαζα στο Δημήτριο, ο οποίος... «Ὡσπερ ου βασιλεύς, ἀλλ' υποκριτής, μεταμφιέννυται χλαμύδα φαίαν ἀντί της τραγικής εκείνης, και διαλαθών υπεχώρησεν»⁵.

Πόσο όμως πιο τίμιο και σωστό είναι, για ένα υπεύθυνο άτομο, ένα λειτουργό της γνώσης, έναν που διαπλάθε ψυχές, διαπαιδαγωγεί νέους, να είναι «Che Fecce...il gran titiuto».⁶

Κι ενώ οι γενικές συνελεύσεις του κλάδου είναι μαχητικές, με κορύφωση τις διάφορες πορείες, κι ενώ η κοινή γνώμη είναι μοιρασμένη, σ' αυτούς που δέχονται την κλιμάκωση της απεργιακής κινητοποίησης και σ' αυτούς που μας προσάπτουν κατηγορίες για αδιαλλαξία, αισθάνομαι να είμαι φορτωμένος με καταιγίδες απελπισίας.

Αυτή τη στιγμή που το δίλλημα με βασανίζει, που γίνονται όλες οι προπαρασκευαστικές ενέργειες από την πλευρά του Υπουργείου για να είναι οι εξετάσεις «αδιάβλητες και έγκυρες» νιώθω το σπι-

ραγμό όλων όσων πήραν και όλων όσων δεν πήραν ΦΑΠ. Γιατί γνωρίζω καλά, πως η καρδιά όλων χτυπάει για την ιδέα μιας καλύτερης παιδείας.

Αυτή τη σκοτωμένη στιγμή, θαμμένος κάτω απ' αυτό το βιασμό, κάτω από συμβατισμούς και κρατικές ιδέες, αισθάνομαι να χάνω τον εαυτό μου, να μην ορίζω την ψυχή μου.

Μα το αβάσταχτο βάρος της πίεσης, της συσσωρευμένης πίκρας, της άδικης μεταχείρισης, γεννά μέσα στα βάθη του είναι μου, εκεί που γεννιέται η ελευθερία, την επιθυμία της απόδρασης. Επώδυνα, κραυγαλέα, καταλυτικά θέλω να αγωνιστώ για να διατηρήσω την ατομικότητά μου. Θέλω να αγωνιστώ για να διατηρήσω τα ιδανικά μου, για να ζήσω. Αναζητώ το μυστικό της ήσυχης συνειδήσης, για να οικοδομήσω την αξιοδίκρυστη ευτυχία μου. Και το βρίσκω. Είναι η μεγάλη άρνηση της υποταγής. Η άρνηση να αποδεχτώ το νέο ρόλο, να καταδικαστώ σε «προσωπικό διεξαγωγής εξετάσεων». Θέλω την ψυχή «στητή» ή κι ολόρθη». Θέλω την αξιοπρέπειά μου. Κι έρχονται να με βοηθήσουν και να με δυναμώσουν τα λόγια του Ναζίμ Χικμέτ: «Οι γνώσεις μας πρέπει να μας διδάσκουν να στεκόμαστε πάνω από την ανθρώ-

πινη αδυναμία και την αθλιότητα, και να οδηγούμε τους συνανθρώπους μας στο σωστό δρόμο, αλλιώς είμαστε άνθρωποι χωρίς αξία και τέτοιοι θα μείνουμε μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία.

Δε θρηνώ για το ανεπανόρθωτο, γιατί είναι η χειρότερη από τις ανθρώπινες αδυναμίες. Δε θέλω να μοιάζω με αυτόν που κάθεται κοντά στο τζάκι και κοιτάζει τη φωτιά να σβήνει κι ύστερα μάταια φουσάει τις νεκρές στάχτες.

Πρέπει να αγωνιστώ. Δεν πρέπει να με πιάνει απαισιοδοξία. Είναι λυπηρό να κόβω τα φτερά μου με τα ίδια μου τα χέρια και να αφήνω την ψυχή μου να σέρνεται σαν έντομο στη γή.

Θα διαβώ πάλι με τους άλλους. Δεν θάμαι απών. Δε θα σταθώ στην άκρη να βλέπω τη λιτανεία να περνάει μπροστά μου».

Ένας καθηγητής σε δίλλημα

1. Κ. Καρυωτάκης, «Πρέβεζα».
2. Παπανούτσος, στο Βήμα, 10.5.54.
3. Κ. Καβάφης, «Θεμιστοκλής».
4. Κ. Καβάφης, «Όσο μπορείς».
5. Πλούταρχος, «Βίοι Δημοσθένους».
6. Δάντης, «Ο οποίος έκανε (...) τη μεγάλη άρνηση».

«... Είς την κρίση αυτή άγεται το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη (υπό το γεγονός) ότι - ναι μεν οι αποδοχές των καθηγητών πρέπει να είναι ανάλογες του σημαντικού κοινωνικού λειτουργήματος που επιτελούν— ενώ παράλληλα επιβάλλεται και η βελτίωση των συνθηκών λει-

τουργίας των σχολείων της μέσης Εκπαίδευσης, πλην όμως ο χρόνος και ο τρόπος που επέλεξε η εναγομένη να επιδιώξει την ικανοποίηση των αιτημάτων της, δεδομένου ότι η εν λόγω απεργία έχει ως συνέπεια την σωματική και ψυχική ταλαιπωρία εκατοντάδων χιλιάδων μαθητών και γονέων όλης της χώρας, αφού με την παράταση της απεργίας αυτής δεν πραγματοποιούνται προαγωγικές και απολυτήριες εξετάσεις στα Γυμνάσια και τα Λύκεια και καθυστερούν οι εξετάσεις για την εισαγωγή των υποψηφίων στα ΑΕΙ, με συνέπεια να παρατείνεται και η σωματική ταλαιπωρία και ψυχική ένταση εκατοντάδων χιλιάδων πολιτών της χώρας.

Πλέον τούτου, οι μαθητές της Γ' Λυκείου, οι οποίοι προτίθενται να φοιτήσουν σε Πανεπιστήμια της αλλοδαπής κινδυνεύουν να απωλέσουν ολόκληρο σχολικό έτος, αφού λόγω της καθυστέρησης των απολυτηρίων εξετάσεων δεν θα είναι δυνατόν να προσκομίσουν μέσα σε τακτές προθεσμίες τους απαιτούμενους τίτλους σπουδών (απολυτήριο Γ' τάξης Λυκείου), απαιτούμενους για την εγγραφή στα ανώτατα αυτά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Τέλος, και εκτός των ανωτέρω, επέρχεται ανατα-

ραχή της κοινωνικής ζωής και εκ του λόγου ότι η ψυχική ένταση και σωματική ταλαιπωρία μεγάλου αριθμού πολιτών της χώρας (μαθητών και γονέων αυτών) είναι δυνατόν να παραταθεί εξαιτίας του κινδύνου να στερηθούν αυτοί και του στοιχειώδους δικαιώματος άδειας αναψυχής κατά την διάρκεια του θέρους, αφού μη γνωρίζοντας τον χρόνο λήξεως της εν λόγω απεργίας είναι υποχρεωμένοι να παραμένουν στον τόπο όπου κατοικούν και φοιτούν τα παιδιά τους στο λύκειο. Κατόπιν αυτών και λαμβανομένων ακόμη υπόψη της μερικής ικανοποίησης των ανωτέρω αιτημάτων της εναγομένης από τον αρμόδιο Υπουργό και του γεγονότος ότι αν και η πραγματοποίηση της απεργίας αυτής κατά την περίοδο των απολυτηρίων και εισαγωγικών εξετάσεων είναι δυνατόν να έχει κρίσιμες συνέπειες για το μέλλον χιλιάδων παιδιών, εν τούτοις η εναγομένη δεν επέλεξε ως χρόνο πραγματοποίησης αυτής περίοδο εντός του σχολικού έτους και κατά τη διάρκεια των μαθημάτων, κρίνεται ότι η εν λόγω απεργία υπερβαίνει προφανώς τα όρια που θέτουν ο κοινωνικός και ο οικονομικός σκοπός του δικαιώματος της απεργίας...»

ΓΡΗΓΟΡΑ
ΠΑΡΡΟΦΑΣΣ
ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ
ΕΡΕΤΑΣΤΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ

ΓΡΗΓΟΡΑ...
ΜΕ ΑΓΧΕΣΣ ΑΥΤΟΣ
Ο ΚΥΛΟΣΙ ΓΕΛΛΟΘΕΤΕΣ
ΣΗΜΕΡΑ...
ΟΝΦ... ΟΝΦ...

ΤΙ ΣΤΟ ΔΙΑΒΛΟ
ΜΟΝΟΣ ΜΟΝ ΕΙΜΑΙ
ΠΑΛΙ ΣΗΜΕΡΑ
ΕΔΩ ΠΕΡΑ

* ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΕΩΣ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΣΤΗ

Σχετικά με την «επανάσταση» Β' και Ε' ΕΛΤΕΕ

Κοντά σε όλα τα άλλα «στρατηγήματα» που εμπνεύστηκαν ο υπουργός Παιδείας και τα επιτελεία του είναι και η μεθόδευση της διάσπασης του συνδικαλιστικού χώρου των καθηγητών.

Γι' αυτό το σκοπό, χρησιμοποιεί κάποιες μειωθητικές ειδικότητες της τεχνικής παιδείας που η προϊστορία της διαγράφεται μέσα από ελικοειδείς και αμφισβητούμενες επάλξεις και μετατάξεις.

Για να γίνουμε περισσότερο σαφείς, μέχρι το 1986 λειτουργούσαν, παράλληλα με ΕΛΜΕ - ΟΛΜΕ, οι αντίστοιχες συνδικαλιστικές ενώσεις των καθηγητών τεχνικής και επαγγελματικής εκπαίδευσης (σημειώνουμε ότι οι ενώσεις αυτές περιλάμβαναν όλες τις ειδικότητες, γενικές και επαγγελματικές - τεχνικές: φιλόλογους - μαθηματικούς, γεωλόγους, γεωπόνους, μηχανολόγους, οικονομολόγους κ.λ.π.).

Από το 1984-85 με το δεδομένο της διοικητικής ενοποίησης γενικής και επαγγελματικής - τεχνικής εκπαίδευσης και τη νομική ισοτιμία των δύο τύπων λυκείων, είχε φανεί η ανάγκη να ενοποιηθούν τα δύο παράλληλα συνδικαλιστικά όργανα, εφόσον καλύπτουν εργαζόμενους ενός κοινού εργασιακού χώρου.

Έτσι, με δημοκρατικές συνδικαλιστικές διαδικασίες, δηλαδή συνελεύσεις των ΕΛΤΕΕ, πάρθηκε κατά πλειοψηφία η απόφαση να διαλυθεί η ΟΛΤΕΕ και οι εργαζόμενοι που κάλυπτε

Οι αντιδραστικές εφεδρείες στην υπηρεσία των «εξετάσεων αντοχής» που δίνει η κυβέρνηση

να ενταχθούν στην ΟΛΜΕ, και να ενώσουν τη φωνή τους με τους συναδέλφους της Γενικής Εκπαίδευσης. Αυτή, την απόφαση επικύρωσε και υλοποίησε το τελευταίο συνέδριο της ΟΛΤΕΕ που έγινε τον Ιούνιο του 1986.

Παρ' όλα αυτά, μία ελάχιστη μειοψηφία, με το πρόσχημα της ιδιαιτερότητας των τεχνικών και επαγγελματικών ειδικοτήτων που εργάζονται σαν εκπαιδευτικοί, φρόντισε να διατηρήσει τη σφραγίδα της παλιάς ΟΛΤΕΕ και να λειτουργεί τυπικά μία - δύο ολιγάριθμες ενώσεις.

Αυτήν ακριβώς τη «σφραγίδα» εκμεταλλεύονται όσοι θέλουν να τορπιλίσουν τον αγώνα των καθηγητών τούτη τη στιγμή, όσοι θέλουν να μειώσουν και για το μέλλον τις δυνάμεις ενός ζωντανού κλάδου όπως είναι οι καθηγητές. Σ' αυτήν την κρίσιμη, για την προκηρυγμένη απεργία μας, στιγμή, συνδικαλι-

στές γνωστών συντηρητικών και φιλοκυβερνητικών απόψεων προπαγανδίζουν και πραγματοποιούν την ανασύσταση διαλυμένων ΕΛΤΕΕ, αδιαφορώντας για τις καταγγελίες των συναδέλφων και των συνελεύσεων των αντιστοιχών ΕΛΜΕ.

Και παρόλο που σήμερα είναι ολιγάριθμοι, τίποτα δεν θα τους εμποδίσει να αποτελέσουν το Δούρειο Ίππο που θα καλύψει τις διασπαστικές προθέσεις του υπουργείου, με δεδομένες τις προθέσεις, τόσο του σημερινού υπουργού παιδείας, να διαχωρίσει τη γενική εκπαίδευση από την τεχνική - επαγγελματική, όσο και τις ευρύτερες προθέσεις της κυβέρνησης, όπως παρουσιάστηκαν στο προεκλογικό πρόγραμμα του περασμένου Ιουνίου (που αποβλέπει στη διάλυση των Τεχνικών - Επαγγελματικών Λυκείων και Τεχνικών Σχολών, με λειτουργία αποκλειστική στο

χώρο της Τεχνικής και Επαγγελματικής Παιδείας των Εμπειρικών και Ταχύρρυθμων επαγγελματικών προγραμμάτων του ΟΑΕΔ).

Οι απόψεις που υποστηρίζουν την ανάγκη του ξεχωριστού σωματείου των επαγγελματικά ειδικευμένων καθηγητών είναι το λιγότερο υποκριτικές, εφόσον οι διασπαστικές ΕΛΤΕΕ δεν καλύπτουν συγκεκριμένες ειδικότητες, αλλά όλες τις ειδικότητες των εργαζομένων στα Τεχνικά - Επαγγελματικά Λύκεια, Τεχνικές Σχολές και Πολυκλαδικά.

Προφασισζόμενοι ότι είναι ζωτική ανάγκη για το θεολόγο και το γυμναστή να απαιτήσει ειδικό επίδομα για τους... τεχνικούς, προσπαθούν, παρέχοντας τις διασπαστικές υπηρεσίες τους σήμερα, να εισπράξουν αύριο την αμοιβή τους, ελπίζοντας στη σαλαμοποίηση του εργασιακού μας χώρου και στην υποστήριξη των «ημετέρων».

Γι' αυτό, οι ενέργειες και οι προθέσεις διάσπασης του συνδικαλιστικού μας χώρου, πρέπει να αντιμετωπισθούν σοβαρά και αντίστοιχα με την ένταση των μελλοντικών τους συνεπειών.

Θα πρέπει να υπάρξει μια κεντρική καταγγελία από την ΟΛΜΕ, ενημέρωση των συναδέλφων για τη σκοπιμότητα αυτής της απαράδεκτης συνδικαλιστικής συμπεριφοράς και μια αποφασιστική άρνηση όλων των συναδέλφων να ενδώσουν στους εκβιασμούς του υπουργείου.

Ένα γράμμα από τα... δυτικά

Αγαπητοί ΟΛΜΕ

Σας χαιρετώ και υγίαν εύχομαι δια σας και τις οικογένειές σας. Πέρνω το θάρος να σας απευθυνθώ μέσω απ' αυτό το γράμμα και να σας πω δυο κουβέντες για την απεργία σας.

Είμαι μια μάνα τριώ παιδιών. Ο μεγάλος μου πάει στο Λύκειο, ζωή νάχει το μαναράκι μου, σε ένα σχολείο στα δυτικά προάστεια. Τα άλλα δυο τάχω στο Δημοτικό. Το ετοιμάζω το παιδί, για τον μεγάλο λέω, για το Χάρβαρντ, διότι τη σήμερα ημέρα αν δεν αποφυτήσεις από τέτοια ιδρύματα, κυβερνητικός δε γίνεσαι. Και στη ζωή σου ή θα γίνεις κυβερνητικός να τρως καλά, ή θα γίνεις καθηγητής σαν και σας.

Και μιας και μιλάω για σας, τι τη θέλτε βρε την απεργία, σάματις θα πιάσετε τα πολλά λεφτά και με το συμπάθιο δηλαδή. Δηλαδή, τι καλύτερο έχετε εσείς από μας και φωνάζετε για τα μέτρα; Εμείς γιατί τα ρουφήξαμε και κάτσαμε στ' αυγά μας; Μη δε βλέπουμε ότι μας

έχουν ξεπουπουλιάσει; Αλλά εμείς έχουμε σκοπούς. Πρέπει να στήλουμε το παιδί μας στο Χάρβαρντ. Καλά εσείς, τα παιδιά σας δε τα στέλνετε σε καλά σχολεία, ήθελα νάξερα;

Αμα κάνετε απεργία, το μαναρί μου, θα τη χάσει την προθεσμία για το Χάρβαρντ. Και αψτό δε μπορεί να σας αφήσω να το κάνετε. Καλά λέει ο κήριος, υπουργός, ότι είναι πολιτικοί η απεργία. Αψού λεφτά πολλά δε θα πάρετε, τότε δεν μπορεί, παρά να σας ιπποκινούνε.

Αμα σας έδιναν καμιά μίξα από τα όπλα, θα το καταλάβαινα. Μα για την ΑΤΑ! Γιατί το σίγουρο είναι, πως όσα κι αν σας δόσουν ούτε τη ΔΕΗ θα φτάνετε, ούτε το νερό, το τηλέφωνο και ούτε και το νοίκι, να πληρώσετε.

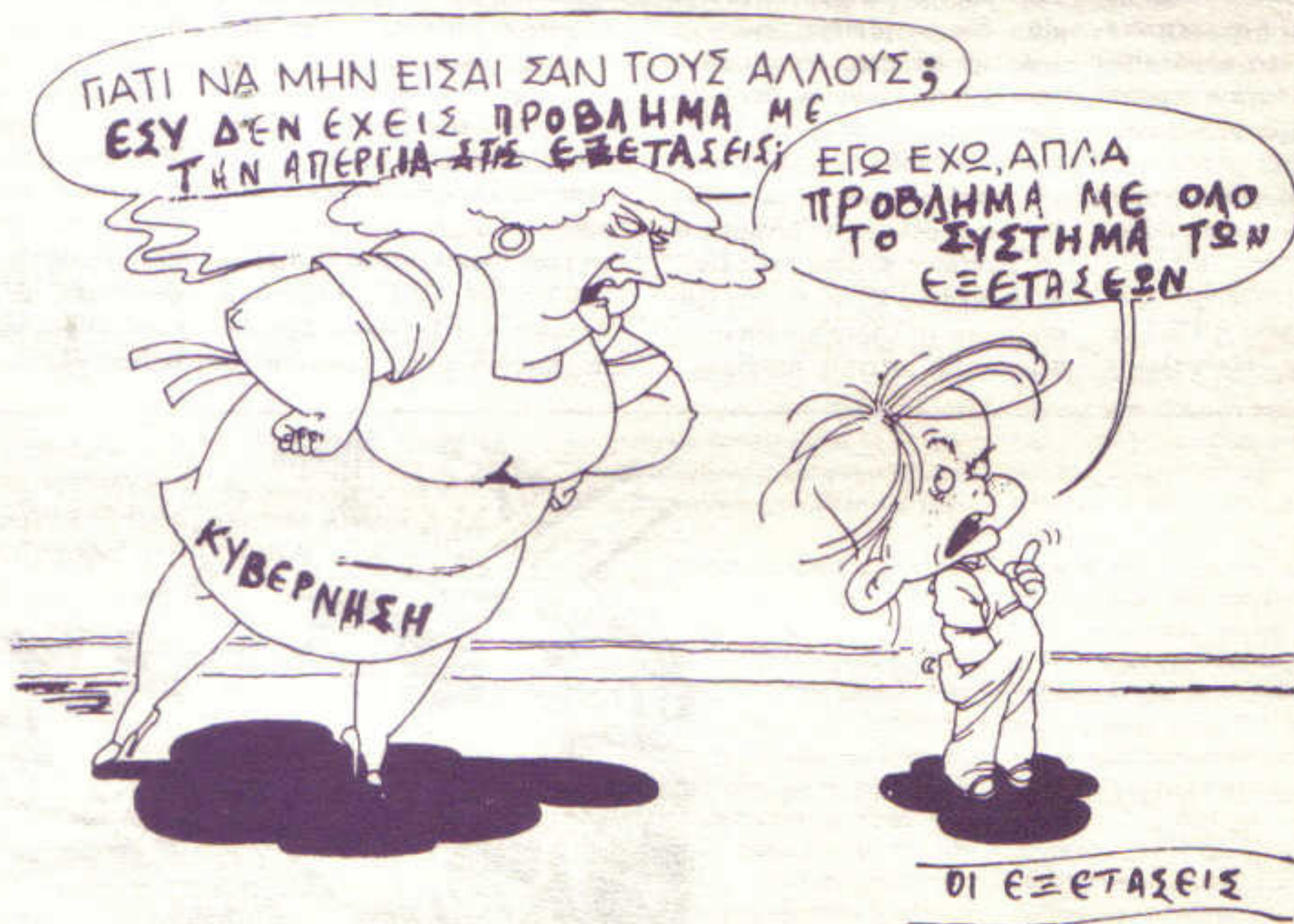
Δε μπορεί εσείς να κάνετε απεργία και να μην μπορούν τα παιδιά να δόσουν εξετάσεις. Μαθητές χωρίς εξετάσεις δε νοούνται. Πρέπει να δόσουν εξετάσεις και αψού τελιώσουν, να πάει άλλος να διοριστεί με κάνα μέσο να μετράει τα

ρολόγια του νερού, άλλος να πάει πανεπιστήμιο, να τελιώσει με το καλό και με κάνα μέσο να διοριστεί κι αυτός να μετράει τα ρολόγια του νερού και άλλος σαν και το δικόνε μου να πάει στο Χάρβαρντ.

Ασε που απεργία - στην απεργία, τα παιδιά βγένουνε κούτσουρα από τα σχολία. Γιαψτό χρειάζονται τα ιδιωτικά. Να μάθουν και ορισμένοι γράμματα. Εμείς στον κερό μας να δεις τι μαθαίναμε. Και αρχαία και λατινικά και οικοκυρικά που λέει ο λόγος, και σέβας στους καθηγητές. Σούζα. Αλλιώς αποβολή κατευθία. Γιαψτό και μάθαμε γράμματα.

Δε βλέπετε που και τα κόμματα ακόμα δε τη θέλουνε την απεργία; Πηγαίνετε να τους ρωτήσετε αυτούς πως τα βγάζουν πέρα με την ακρίβεια. Δε μπορεί, κάποιιο τρόπο θάχουν βρει αυτοί. Τι συνεχίζετε λοιπόν; Όλοι είναι εναντίον σας. Βάλτε μυαλό και γυρίστε στα σχολία. Το καλό που σας θέλω. Και με το συμπάθιο δηλαδή.

Μια μάνα απ' τα δυτικά

ΒΙΒΛΙΟΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΗ

Δημοσθένης Ε. Κωσταράς

Ανάλυση

Πραγματικές Συναρτήσεις • Ακολουθίες

“Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ”

Ένα βιβλίο για όλες τις τάξεις

Έξι κασέτες μία για κάθε τάξη

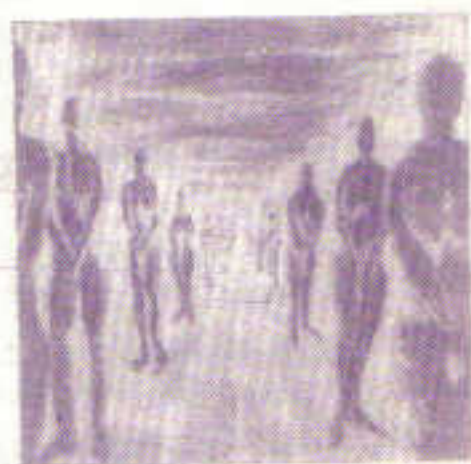
Ένα έργο ολοκληρωμένης ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ για το Δημοτικό σχολείο, των δασκάλων: Π. Τζήκα - Κ. Τσιλίκη. (Μουσική Επιμέλεια: Ζωή Τσιλίκη)

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Α. ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ που περιέχει θεωρία και ιστορία της μουσικής, και τραγούδια για κάθε τάξη χωριστά.
Β. ΕΞΙ ΚΑΣΕΤΕΣ που περιέχουν όλα τα τραγούδια του βιβλίου, μία για κάθε τάξη τραγουδημένα από παιδιά, π.χ. Α' Το Μαρουσάκι, Β' Αν όλα τα παιδιά της γης, Γ' Το κυκλάμινο, Δ' Ο θούριος του Ρήγα, Ε' Παιδί με το γρατσουνισμένο γόνατο, Στ' Ειρήνη.
Παραγγελίες - Τσιλικής Κων/νος - Π. Φανερωμένης 53 - Τηλ. 031/521 440 - Τ.Κ. 546 32 Θεσσαλονίκη - Αντιπρόσωπος Αθηνών: Μ. Χ. Μητσοπούλου "ΒΙΒΛΙΟΓΟΝΙΑ", Ακαδημίας 57, τηλ. 36 34 550.

Θ. Κ. ΚΙΤΣΑΚΗ
ΜΕΤΕΠΕΜΒΑΤΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΧΩΡΙΣ ΚΑΘΑΡΣΗ

ΕΚΔΟΣΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ

τασούρα βερβειωίτη
ουραυία δαμυατριου
κούρα βραυτζαί

... ΣΤΑ ΛΥΜΕΙΑ ΣΑΣ

ύγιον / βιβλία

ΑΝΤΙΤΕΤΡΑΔΙΑ της εκπαίδευσης

Αριστερό Περιοδικό
για την Εκπαίδευση

Διευθύνεται από Επιτροπή

Γραφεία: Μάρνη 30, 104-33, Αθήνα, τηλ. 5235221

Υπεύθυνος Σύνταξης: Γιώργος Σόφης, τηλ. 9705865

Συνδρομή για τέσσερα τεύχη 1500 δραχ.

Συνδρομή εξωτερικού 2000 δραχ.

Κεντρική διάθεση: Αγγελική Φατούρου

Δυσραχίου 55, 104-43, Αθήνα, τηλ. 5125714 - 9323251

Αριθμός Λογαριασμού Εμπορικής Τράπεζας: 25 550 862

Μπορείτε να βρείτε τα «αντιτετράδια της εκπαίδευσης»
στα παρακάτω βιβλιοπωλεία της Αθήνας:

BIBΛΙΟΓΩΝΙΑ Ακαδημίας 57
BIBΛΙΟΘΗΚΗ 31 Κάνιγγος 31
ΣΤΟΥ ΓΚΟΒΟΣΤΗ Ζωοδόχου Πηγής 21
GUTENBERG Σόλωνος 103
ΓΡΗΓΟΡΗΣ Σόλωνος 73
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ Ε. Μπενάκη
ΕΣΤΙΑ Σόλωνος
ΘΕΜΕΛΙΟ Σόλωνος 84
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κωλέττη 2
ΚΑΡΑΒΙΑ Ακαδημίας 58
ΚΟΜΜΟΥΝΑ Θεμιστοκλέους
ΜΗΝΥΜΑ Σόλωνος 83
ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ Ακαδημίας 57
ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ Ιπποκράτους 23
ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ Ιπποκράτους 52
ΠΑΡΟΥΣΙΑ Σόλωνος 94
ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ (Αθήνα και Θεσ/νίκη)
SOLARIS Μπότση 6
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ Μαυροκορδάτου 3
ΤΟΛΙΔΗΣ Σόλωνος 71
ΧΝΑΡΙ Κιάφας και Ακαδημίας
ΑΙΟΛΟΣ Σόλωνος
ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟ (στην Ηλιούπολη)

Στα περίπτερα: Κάνιγγος - Νομικής - Φυσικείου - Χημείου

Και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία των μεγάλων επαρχιακών
πόλεων

έκτακτη έκδοση
του περιοδικού
«αντιτετράδια
της εκπαίδευσης»

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ
 Αγωνιατική πνοή στο συνδικαλιστικό κίνημα
ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ημερομηνία: 1978

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

Γιατί στις εξετάσεις:

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ
 Εξάρτηση, Λιτότητα και -κυρίως- Καταστολή
ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Εξέλιξη - μια οδός προς το ανώτερο σχολείο - από τον αλάτι...

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΥΤΗ ΤΙΣΡΑ
 στην απεργιακή αγώνα των καθηγητών

ΑΓΩΣΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗ ΝΙΚΗ

Η προκοπή της θα περάσει
 Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

ΕΞΕΤΑΣΤΕΣ
 ΤΙ ΣΑΝΤΙ
 ΕΜΕΙΣ ΤΙΣ ΤΕΤΡΑΔΙΑΣ

Τιμή 200 δραχ.